

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

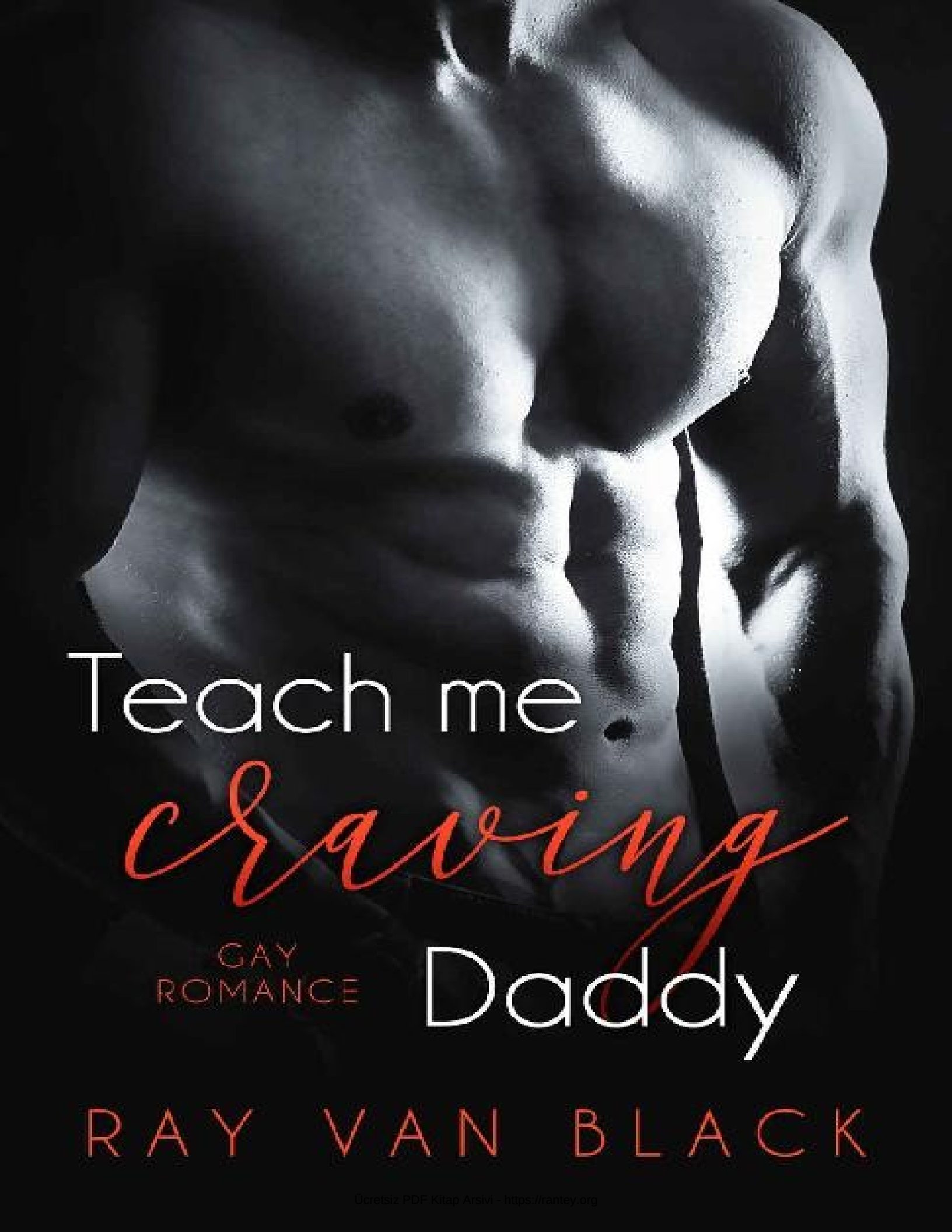
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teach me

Craving

GAY
ROMANCE

Daddy

RAY VAN BLACK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BANA AŞERMİYİ ÖĞRET, BABA.

GAY ROMANSI

RAY VAN BLACK

Metin © 2022 Ray van Black
(ray.van.black@gmx.de)

1. Baskı
Düzenleme: Steffi N. & Francie L.
Kapak tasarımı: Juliane Schneeweiss
Gövde görseli ©
[shutterstock.com@Terelyuk](https://www.shutterstock.com/@Terelyuk)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Caleb
2. William
3. Caleb
4. William
5. Caleb
6. William
7. Caleb
8. Caleb
9. William
10. Caleb
11. William
12. Caleb
13. William
14. Caleb
15. William
16. Caleb
17. William
18. Caleb
19. William
20. Caleb
21. William
22. Caleb
23. William
24. Caleb
25. William
26. Caleb
27. William
28. Caleb
29. Caleb
30. William
31. Caleb
32. William
33. Caleb
34. William
35. Caleb

Ray Hakkında

ÖNSÖZ

Not: Bu kitaptaki karakterlerin cinsel eylemleri gerçeği temsil etmemektedir ve kayganlaştırıcı veya prezervatif kullanımını içermemektedir. Daha güvenli seks gerçek hayatta geçerlidir!

CALEB

Sya da günlerce boğazımda bir bulantı hissettim. Sanki çürümüş bir şey yediğim için vücudum buna karşı . Ama bir şekilde bu kötü his devam etti. Bununla karışık garip bir his vardı.

Midemde kontrol edemediğim bir guruldama.

Her şey annem taşınacağımıza karar verdiğinden beri başlamıştı.

Kendiliğinden. Bir günden diğerine. Ya da beş gün öncesine.

"Tatlım, lütfen asma. Bayılacaksın, bundan eminim."

Onu boğmak istedim. Ve onun yeni adamını da.

Bana "Burası sadece Woodley Park, dünya değil" demeye çalıştı.

iyi Bana, ise Biz ve kocaman İçinde tüm eşyalarımın kutularda karmakarışık olduğu bir kamyonet. Sabahın çok erken bir saatiydi ve otoyol tıklım tıklımdı. Geri dönmek ya da kamyonetten istedim. Zaten umurunda olmazdı, sadece kendini düşünüyordu. Bir kez bile bana evimi terk sormamıştı.

Git.

"Hâlâ Doğu Lisesi'ne gidiyorsun, değil mi?"

Anneme kaşlarımı çatarak baktım ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Doğu Lisesi köşeyi dönüncedydi. Şimdi nereye gidiyorsak şehrin öbür ucundaydı.

"Göreceksin, pek bir şey fark etmeyecek. Neredeyse hiç kimse fark etmeyecek."

"Kimsenin beni ziyaret etmeyeceği kadar sevilmeyen biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye karşı çıktım, öfkemi gizleme zahmetine girmeden.

"Demek istediğim bu değildi, sevgilim. Bunun senin için bir alışma süreci olduğunu ve ilk başta kolay olmayabileceğini biliyorum ama dünyadan kopmuş değiliz. Okulda her gün arkadaşlarını göreceksin ve Harper da seni yeni evinde ziyarete gelecek. Hâlâ birliktesiniz, değil mi?"

Homurdandım ve pencereden dışarı baktım. Yağmur yeni başlamıştı ve gittikçe kararan gökyüzüne doğru ilerliyorduk.

Ne kadar uygun, diye düşündüm ve cep telefonumu çıkardım.

Harper'la sadece iki aydır çıkıyordum. Okuldaki en popüler kıızı elde etmem üç yılımı almıştı. Harper başka hiçbir kıza benzemiyordu. Ama aynı zamanda harika bir vücudu, güzel bir yüzü ve ipeksi yumuşaklıkta sarı saçları vardı. Ve okuldaki en iyi amigo kızdı.

Instagram hesabına baktım ve bana güven vermediğini hissettim. Her resimde kesinlikle çarpıcı görünüyordu. Işıl ışıl parlıyor, vücudunu sergiliyor ve arkadaşlarıyla parti yapıyordu. Onu mutlu gördüğüm için mutlu olmalıydım ama etrafı hep tanımadığım bir sürü erkekle doluydu, bu yüzden biraz endişeliydim.

Annem bana sürekli "Ona taşınmamızdan bahsettin mi?" diye soruyordu.

Cep telefonunu bir kenara bıraktım ve ona baktım. "Tabii ki yaptım, sonuçta o benim kız arkadaşım."

Belli ki bu annem için yeterliydi. Beyaz yalan gerekliydi çünkü artık onunla ilişkim hakkında istemiyordum. Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Benim tamamen farklı sorunlarım vardı.

Harper benimle gelmeye başladığından beri öpüşmek dışında pek bir şey olmamıştı. İki aydır birlikteydik ve henüz ona dokunmama izin vermemişti. Sütyeninin altına elimi bile sokmamıştım. Ama ben gerçekten yakışıklı bir adamdım. Uzun boyluydum, atletik bir vücudum, her zaman biraz dağınık olan çikolata-kahverengi saçlarım ve güzel yeşil-kahverengi gözlerim vardı. En azından kızlar benim hakkımda böyle diyordu. Ben de kendimi oldukça iyi buluyordum ama en önemlisi futbol takımında olmaktan gurur duyuyordum. Notlarım en iyisi değildi ama spor takımındaki performansıyla okula girme şansım yüksekti.

Üniversiteye gitmek, hatta belki burs almak. Gerçi annem o zengin herifle öpüştüğüne göre buna gerek yoktu.

Dikiz aynasından ona baktım. Annem yaşına göre oldukça . Kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen olduğundan çok daha genç görünüyordu. Tam olarak benim gözlerime ve aynı kahverengi, biraz vahşi saçlara sahipti. Saçlarını her zaman büyük bukleler halinde kıvrır, daracık, şık kısa elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi, bu da onu oldukça çarpıcı gösterirdi. Tabii ki tüm yaşlılar ondan hoşlanıyordu. Yeni adamının kaç yaşında olduğunu bilmek bile istemiyordum, muhtemelen en az 60 yaşındaydı.

"hayatım," diye mırıldandı annem ve arabayı durdurdu.

Yağmur perdesinin arkasından baktım ve hiçbir şey göremedim. Pencereye doğru o kadar şiddetli yağıyordu ki her şey griye dönmüştü.

"Yolcu kapısında hala bir şemsiyem var, eğer-"

Kapıyı çarparak kapattım ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durdum. Annem başka bir şey söyleyecek gibiydi ama yağmur onun mırıldanmalarını yutmuştu. Şimdi aceleyle böğürtlen rengi şemsiyesini açtı.

"Çabuk gel!" Çivili topuklu ayakkabılarıyla çamurlu çakıllı yolda nasıl tökezleyebildiği benim için bir . Ama aslında çevik olmayı ve bileğini burkmamayı başarmıştı.

Ben ise acele etmedim ve muhtemelen giriş olan iki büyük kapının gölgesi altına girdim. Kapılar, sağlam soltu park benzeri bir alana yayılan devasa bir malikâneye aitti. Kendimi lüks bir otele giriş yapıyormuş gibi hissettim. Gerçi daha önce böyle bir otele girmemiştim.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Annem ceketinin cebinden bir anahtar çıkarıp burnumun dibinde sallarken alaycı bir şekilde sırtıttı. Lanet anahtar bile pahalı görünüyordu.

Nakliyeciler arka planda eşyalarımızı boşaltırken, annem portalı açtı.

İçeri atılan ilk adım yüksek duvarlar tarafından geri püskürtüldü. Her şey yüksek ve ferahtı, beyaz ve açık griydi. Duvarların her yerinde yarım sütunlar vardı. Aralarında kristal avizeler ve pahalı görünümlü tablolar asılıydı. Heykeller, vazolar ve diğer garip şekilli

Sanat eserleri. Süslü bir bank ve birkaç saksı keşfettim. Tavandan büyük avizeler sarkıyordu.

"Muhteşem değil mi?" diye bağırdı annem, devasa salonun ortasına doğru ilerlerken. İçinde inanılmaz derecede küçük görünüyordu, sağda ve solda iki geniş merdiven birinci kata çıkıyordu.

Rüya görmediğimi fark ettiğimde çenem düştü.

"Kim o? Lanet olası Birleşik Devletler Başkanı mı?"

Villa tek kelimeyle muhteşemdi. Sadece salon bile devasa büyüklükteydi. Mermer zeminler, merdivenlerde halılar ve çok fazla ısıltılı cam. Kendimizi Beyaz Saray'da gibi hissettim, tabii ki oraya hiç gitmemiştim. Ama çok daha farklı görünemezdi.

"Senatörlüğe adaylığını koyuyor, düşünsene tatlım, ben ve bir senatör!"

"Bunu hayal etmemeyi tercih ederim," dedim boğuk bir sesle.

"Onu tanıyana kadar bekleyin. O gerçekten harika biri! Gerçek bir beyefendi, çok zeki ve sevgi dolu. İnsanları savunuyor, anlıyor musunuz? Ona oy vermelisiniz."

"Bırakın ona oy versinler, umurumda değil." Siyasetten daha sıkıcı bir şey yoktu.

Öte yandan ev fena değildi. Onları buraya davet edersem Harper ve çocuklar üzerinde kesinlikle iyi bir izlenim bırakacaktı. Kesinlikle bir yeni eve taşınma partisi vermem gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Çünkü annemin yeni adamı, annemle benim onun mükemmel hayatına uymadığımızı fark ettiğinde, oyun bitmiş olmalıydı.

Halılardan birine basmaya cüret ettiğimde annem, "Dikkat et hayatım, her şeyi ıslatacaksın," dedi. "Ve ayakkabıların! Onları girişte tekmelemelisin!"

Tam ayağımı kaldırıp çamura bakacaktım ki bir hizmetçi köşeyi dönüp bana palto verdi, sonra da hızlıca her şeyi temizledi.

Anneme paniklemiş bir bakış attım ama o sadece kıkırdadı.

Adam ortadan kaybolduğunda ona döndüm. "Lütfen bana onun küçük kardeşi olduğunu söyle."

"Hizmetçilerimiz var. Tam olarak kaç tane olduklarını bilmiyorum. Ama sanırım bir düzine kadar olacak."

"Hizmetçiler mi? Yani aşçı ve temizlikçi gibi mi?"

"Sanırım evin her alanıyla ilgilenen biri var. Bu sizi mutlu etmeli, bir daha asla bulaşık yıkamak ya da alışverişe gitmek zorunda kalmayacaksınız. Arabanız bozulursa, kendiniz tamir etmek zorunda bile değilsiniz."

"Eğer bir arabam olursa, ona geri dönmekten mutluluk duyacağım."

Annem dudaklarını büzdü ve ben de neredeyse beklentiden patlayacaktım.

"Ciddi olamazsın!"

"Henüz değil, ama her zaman gelişime açık bir alan vardır. William'ın çok parası var. Eğer senden hoşlanırsa, sana bir araba verebilir."

"William'dan bir araba istediğimi sanmıyorum," dedim prensip olarak. Bu adam kimdi ki annemi bu kadar büyülemişti? Onunla beri sabahtan akşama kadar sırtıyordu. Ondan sanki bir tanrıymış gibi bahsediyordu. Ama muhtemelen yaşlı ve çirkindi.

Annem, "Hadi gidip evi görelim, hayatım," diye karar verdi ve ben de itaatkâr bir şekilde onun peşinden koştum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama büyük giriş salonuna varana kadar yarım saat kadar yol almış olmalıyız.

"Burada kaybolabilirsin," dedim sevincimi gizlemeye çalışarak. Annemin evi zaten çok sevdiğimi bilmesini istemiyordum. İnanılmazdı ve bırakın içinde yaşamayı, böyle bir malikâneye girmeyi bile hayal edemezdin.

"Willian'dan site planlarını istedim çünkü ben de aynı şekilde hissetmekten korkuyorum. Bu tür şeylere alışık değiliz, ne de olsa orta sınıf bir geçmişten geliyoruz."

"Bu gerçekten kötü bir şey ."

Annem beni omuzlarımdan yakaladı. "Hayır, öyle değil. Ama şimdi senin ve benim için açılan fırsatları bir düşünsene!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum ama bu gerçekten ürkütücü olmaya başladı anne."

Kırmızı rujunun bir kısmı kesici dişlerine yapışmıştı. Parmağımla ona işaret ettim, o da hemen anladı. Görünüşü annem için inanılmaz derecede önemliydi. Ve etrafıma baktığımda nedenini anladım. Bu William kesinlikle onun düşünme yeteneğini ilginç bulduğu için ona yaklaşmamıştı.

"Bana açıklaman gereken bir şey daha var, bu adam hiç tanışmadığımız halde neden yanına taşınmama izin veriyor? Sence de bu garip değil mi?"

Annem el sallayarak onu başından savdı. "Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordu, ama o kadar çok çalışıyor ki ve genellikle gece geç saatlere kadar çalışıyor ki, henüz gerçekleşmedi. Ama eminim çok iyi anlaşıyorsunuz."

Homurdandım. Gerçekten de 60 yaşın üzerinde bir yabancıyla aynı evde yaşamamı ve onunla otomatik olarak iyi geçinmemi mi bekliyordu? Yemek masasındaki konuşmalar zaten canımı sıkıyordu. Politika kimin umurundaydı ki? Eğer bir sporcu olsaydı, tamamen farklı bir hikâye olurdu.

"Yatak odanı görmek ister misin, sevgilim? William sana evdeki en iyi odayı ayırtacak kadar nazikti."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yani William benim zevkimi biliyor mu?"

"Elbette, ona senden defalarca bahsettim. Hatta bu onun fikriydi. Hadi gidip bir bakalım!"

Hiç itiraz etmeden onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Biraz meraklandığımı itiraf etmeliydim. Daha önce 80 metre kareyi ancak geçen kiralık dairelerde yaşamıştık. Annemin zengin erkeklere karşı her zaman bir zaafı olmuştu ama biriyle birlikte yaşamak kesinlikle bir ilkti.

"Yarından sonraki gün tekrar bavullarımızı görebiliyorum."

"Lütfen karamsarlığı bırakın! William birlikte yaşayacağımız hayatı dört gözle bekliyor. Birbirimizi sık sık göremeyecek olsak bile, bunu söylediğim için üzgünüm."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ama beni duydu. Ama hiçbir şey söylemedi ve beni bir kat daha yukarı çıkardı.

Üçüncü kata ulaştığımızda, tavanda pencereler keşfetmeye devam ettim. Yağmur durmadan üzerimize yağıyordu.

Kafalar. Onu görmek, duymak ve ıslanmamak bir şekilde büyüleyiciydi.

"Odanız hemen ileride." Annem kapıyı açtı, gerçekten harika bir odaydı. Köşeyi bir kez döndü, ortada gerçekten büyük bir yatak ve üzerinde cam kubbe gibi bir şey vardı. Dış köşede büyük bir balkon vardı. Dış duvar boyunca tavandan tabana bir sürü pencere vardı.

Annem etkilenmiş yüzümü görmüş olmalı, çünkü inanılmaz bir memnuniyetle sırttı.

"Bu..."

"Gerçek olamayacak kadar iyi mi?" diye cümlemi tamamladı ve ben ağzım açık bir şekilde odanın her köşesini incelerken başımı salladım. Gerçekten de abartmamıştı, tüm evdeki en sıcak odaydı ve artık benimdi.

Belki de bu William arkadaş olmaya değerdi? En azından bir süre ona katlanabilirdim. Ondan kaçamayacağım kadar kötü olamazdı.

WILLIAM

Senç bir çocukken, kendime ait çok özel bir yeteneğim fark etmiştim. Pek çok kişinin sahip olmadığı bir yetenek.

ve bir gün beni zirveye taşıyacak olan şey: insanları ikna etme yeteneği. Bu, okul yıllarım boyunca bana çok yol kat ettirmiş ve eğitimimi başarıyla tamamlamamı sağlamıştı. O andan itibaren işler sürekli olarak yokuş yukarı gitti. Başaramayacağım hiçbir şey yoktu.

Binaya girdiğimde resepsiyon görevlisi Bayan Hobbs, "Günaydın Bay Thompson," dedi. Hâlâ oldukça küçük bir ofisim vardı ama bu çok yakında değişecekti. Önümüzdeki birkaç hafta çok önemliydi.

"Günaydın." Doğruca ofisime girdiğimde her taraftan onay aldım. Her zamanki gibi düzenliydi, masanın üzerinde uçuşan tek bir kâğıt bile yoktu. Hayatımda düzensizliğe tahammül edemezdim, özellikle de iş yerimde. Saat 9.30'du ve kahvemi bekliyordum.

Emma, stajyerim, bir dakika bile geç kalmadan geldi.

"Kahveniz, Bay Thompson." Titreyen parmaklarıyla, gözle görülür derecede sıcak fincanı önümdeki deri paspasın üzerine koydu. Bardak altlığını çıplak tahtanın üzerine koymanın büyük bir hata olduğunu ilk günden beri biliyordu. Bu tür izlerden nefret ettiğimi ona açıkça belirttiğimden beri, bunlara her zaman titizlikle dikkat ediyordu.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu ince bir sesle.

"Hayır, çok teşekkür ederim." Kahvemi yudumladım ve tam içim sıcaklığında olduğunu fark ettim. Bu kız gerçekten de gün geçtikçe daha iyi oluyordu.

Günlüğüme bir göz attım ve bugünün taşınma günü olduğunu fark ettim. Hayatımda önemli bir adım ve zirveye giden yolda daha da önemli bir adım.

Günüm sabahdan akşama kadar tamamen planlanmıştı. Gözlerimi ilk açtığım andan kapattığım ana kadar. Şansa bıraktığım hiçbir şey yoktu, özellikle de kariyerimi.

"Bay Thompson, provalar geldi," dedi sekreterim Sandy, saçlarını savurarak içeri girerken.

"Zamanı gelmişti. Bir bakayım!" Ona el salladım ve iğrenç renklere bir göz attım. "Bu olmaz! Bana düzgün bir matbaa bulun, böyle beceriksizler değil. Bay Montgomery!" Açık kapıdan bağırdım.

Hemen yanına koştu ve sosis parmaklarıyla tableti tuttu.

"Peki ya anket sonuçları?"

"Elimizden geleni yapacağız..." Kalın boğazı şişti ve terlemeye başladı.

"Sonuçları bugün masamda bekliyorum," dedim acil bir bakışla. "Stratejinin işe yaraması çok önemli. Beni anlıyor musunuz?"

Alnından birkaç damla ter damlarken başını salladı. Acilen onun yerine birini bulmam gerekiyordu. Onun gibi adamlar, zayıf olmayı göze alamayan bir sistemde zayıf bir noktaydı. Kazanmak istiyorsam her şey mükemmel gitmeliydi.

"Washington Post bugün şimdiden on iki kez aradı," dedi Sandy ve ben bu numarayı sevip sevmediğimi merak ettim.

"Yani?"

"Onları geri çağırmaya başlamamız gerekmez mi? Aksi takdirde Demokratlara gidebilirler?"

Sandalyemden yavaşça kalktım, bu da Sandy'nin geriye doğru bir adım atmasına ve gözlerini indirmesine neden oldu. Bütün insanlar bana bu şekilde tepki verirdi. Bir keresinde birisi bana bunun delici bakışlarımdan kaynaklandığını söylemişti, muhtemelen bu bakışlar özellikle korkutucuydu.

Kendimi görmedim ve diğerleri gibi ayna karşısında pratik yapmadım. İnsanlar üzerinde belli bir etkim vardı ve işte tam da bu yüzden bu kadar iyiydim. Bunun için doğmuştum ve zirveye ulaşana kadar pes etmeyecektim.

"Sizi iki kez daha aramalarına izin verin, ancak o zaman geri ararsınız."

"Ve... röportaj verecek misiniz?"

"Bunu yapacağım. Benim evimde," diye cevap verdim.

"Affedersiniz, korkarım sizi yanlış anladım. Az önce gerçekten basını evinize davet etmek istediğinizi mi söylediniz?"

"Bildiğim kadarıyla aksanım yok."

Sandy yanlış bir şey yaptığından korktuğunda yüzü hep bembeyaz olurdu.

"Erm... Ama elbette, Bay Thompson. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Montgomery'yi de yanına al," diye talimat verdim ve parmaklarımı kapıya doğru salladım. Yapacak çok işim vardı ve zaman tükeniyordu.

Ocean Prime'a girdiğimde beni hoş bir atmosfer karşıladı. Zevkli, lüks dekor, loş ışıklandırma ve konuklar arasındaki sessiz sohbetler, şehrin en iyi bölgesindeki bir restorandan tam olarak beklediğim şeydi.

"İyi günler, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyondaki çekici genç adam.

"Bay Thompson, iki kişilik bir masa ayırtmıştım."

"Ah, Bay Thompson, sizi de getirdim. Eşliğiniz zaten burada, beni takip eder misiniz lütfen?"

Şaşırtıcı derecede ince bir bele sahip olan genç adamın arkasında yürüdüm. Yürüyüşü hızlı ama güçlüydü ve hareketleri özgüvenle doluydu.

"Buyurun Bay Thompson. Size içecek ne ikram edebilirim?" diye sordu ceketimi ona uzatırken.

"En iyi kırmızı şarabınızdan bir şişe."

"William, seni görmek çok güzel!" Victoria benim için ayağa kalktı ve bana bir öpücük verdi.

Narin başını ellerimin arasına aldım ve ona karşılık verdim.

"Lütfen geç kaldığım için kusura bakma sevgilim, işlerim beni çok meşgul etti."

"Sadece yarım saattir bekliyorum." Nezaketle gülümsedi.

Victoria gerçekten çekici bir kadındı. Eşimi seçerken tek neden bu değildi ama önemsiz de değildi. Yanımda harika görünen ve çok fazla soru sormayan bir kadına ihtiyacım vardı. Ve benim evdeki sınırlı varlığımı onaylayan biri. Erken saatlerden geç saatlere kadar çalışıyordum ve benim durumumda geç saat gerçekten çok geç demekti. Saat çoktan 9.45 olmuştu. Ama bu Victoria'yı rahatsız etmiyor gibiydi. Bir kraliçe gibi gülümsüyordu.

İlk görüşmemizden itibaren Victoria'nın benim için doğru kadın olabileceğini fark etmiştim. Özgeçmişimde çok iyi görünecek başka bir şey daha getirmişti: bir çocuk. Çok fazla ilgi istemeyecek kadar yaşlı ve hala evde yaşayacak kadar genç.

"Umarım her şey plana uygun gitmiştir ve sen de biraz yerleşebilmişsindir?" diye sordum kadifemsi bir sesle.

"Villanız gerçekten harika, William. Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Size teşekkür etmeliyim, hayat sonunda evime geri dönüyor. Sana hiç söylemedim ama hep bir oğlum olsun istemiştin."

Sözlerim karşısında gülümsedi. Bu tam da çocuklu kadınların duymak istediği şeydi. Ona gerçeği söylemek benim için söz konusu bile olamazdı. Ne de olsa iyi bir politikacı olmamın bir nedeni vardı. İnsanları ikna etmek ve kendimi her zaman iyi tanıtmak benim işimdi. Ve bu, özel hayatımda da düşündüğünüzden çok daha sık devreye giriyordu.

"Caleb gerçekten iyi bir çocuk. Bazen biraz huysuz olabiliyor ama kalbi doğru yerde ve evi gerçekten seviyor. Birlikte iyi anlaşıcağınıza eminim."

Onunla kadeh tokuşturdum ve yüzüne baktım. Bugün her zamankinden biraz daha gergin görünüyordu. Yanakları kızarmış, yüzünü ovuşturuyordu.

ve dişlerinde ruj izleri vardı. Onunla insan içine çıkacaksam, kendi üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Ben buna ikna oldum. Erkekler kadınlardan farklıdır, birbirimizi her zaman anlarız" diyerek onu cesaretlendirdim ve gülümsemesine sevindim.

"Neyse ki, bir kız çocuğu benim için gerçekten çok fazla olurdu." Güldü ve ben de ona en iyi gülümsememi verdim.

"Caleb'iniz ve ben iyi anlaşacağız. Evde kendini tamamen geliştirebilir, ne isterse, neye ihtiyacı olursa, bunu konuşuruz."

"Uzun zamandır kendi arabasını istiyordu," dedi Victoria bana. Masum görünüyordu ama ben onun ne demek istediğini hemen anladım. "Zaten ehliyeti var, tek ihtiyacı olan bir araç."

"Belirli bir marka var mı?"

"Gençler için bu o kadar da önemli değil," diyerek konuyu geçiştirdi.

Bugünkü 3 çeşit menünün başlangıç yemeği servis edildi ve salyangozlar yüzünden Victoria'nın yüz ifadesi beni içten içe eğlendirdi. Yanımdaki kadın olarak, sadece şarap için değil, aynı zamanda iyi yemek için de bir damak zevkine ihtiyacı vardı. Ben her zaman şehirdeki en iyi restoranlara giderdim, o ve oğlu da bundan sonra aynı şeyi .

"Caleb kaç yaşında?" diye sordum.

"Üç hafta içinde 18 yaşına girecek."

Bu sayı beni şaşırtmış olsa da başımı salladım. Hatırladığım kadarıyla sadece 15 yaşındaydı. Muhtemelen onu çok iyi dinleyememiştim, bu çok sık , önemsiz şeyler hakkında çok fazla konuşuyordu. Düşüncelerim amaçladığımdan daha sık dağıldı. Gerçi oğlunun yakında 18 yaşına girecek olması işleri kolaylaştıracaktı. Yakında üniversiteye gidecek ve tekrar hayatımdan hızla kaybolacaktı.

"Doğum günü şerefine bir parti düzenlemeye ne dersiniz?"

Victoria sevinçle gülümsedi. "Bu gerçekten harika olurdu!"

"Ve bir yeni eve taşınma partisi olacak. Ne de olsa size uygun bir karşılama yapmak istiyoruz."

"Buna gerek yok. Yanınıza taşınma teklifi onurlandırmak için fazlasıyla yeterli."

Elini tuttum. "Alçakgönüllülüğe gerek yok, hayatım. Artık önemli bir adamın karısısın." En azından

Bundan sonra bir çift olarak görünecektik. Onun her zaman iyi giyinmesi ve ağırbaşlı görünmesi önemliydi.

"Gazetelere baktın mı hayatım?" diye sordum, yemeğe devam etmek için elini bıraktım.

"Henüz her şeyi değil," diye itiraf etti, biraz daha kızararak.

"100 sayfadan fazla olduğunu biliyorum ama beni ve hayatımı daha iyi anlamana yardımcı olacak. Ve senin bu hayattaki rolünü."

Bakışlarımı kaçırdı, bunu bir güvensizlik işareti olarak algıladım. Zayıflık bir kusurdu ve ben bunu görmekten hoşlanmıyordum, özellikle de karımda.

"Caleb'i de bilgilendirmelisiniz, basınla uğraşmak zorunda kalabilir. İkiniz de buna hazırlanmalısınız."

"Yapacağız William, lütfen endişelenme, bavullarımızı açar açmaz sayfaların geri kalanına geçeceğiz."

Benden kaçtığını bildiğim halde gülümsedim. Elbette, bir ortaklık için davranış kuralları belirlemek alışılmadık bir şeydi, sözleşme olmadığı için şanslıydı. Bunu ciddi olarak düşünmüştüm ama ilişkimizin hafifliğini bozmamak için fikrimi değiştirdim.

Eve girdiğimizde saat 11.30'du. Victoria bir kadehi çok fazla içmişti ve arabada uyuyakalmıştı bile. Günün heyecanından dolayı yorgun olmalıydı ve suratını asmadığı için onu suçlayamazdım.

"Caleb'e merhaba demek ister misin?" diye sordu mırıldanarak, paltolarımızı ve ayakkabılarımızı henüz çıkarmıştık ki. "Onu çağıracağım."

"Buna gerek yok, yarın birbirimizi tanıyacağız." Omuzlarını tuttum ve sıktım. "Artık yatma vaktin geldi."

Gözlerimin içine hülyalı hülyalı baktı. "Bana karşı çok iyisin. Bunu hak etmek için ne yaptım?"

"Sen harika bir kadınsın Vicky, lütfen kimsenin sana aksini söylemesine izin verme." Onu alnından öptüm. Kollarıma gömüldü ve ilk kez onun kırılganlığını hissettim.

CALEB

D Gece boyunca, tamamen yabancı bir yatakta bir bebek gibi uyudum. Bir isim rüyalarım : William. Annem bütün akşam ondan bahsetmişti. Onunla tanışmadan uyuyakalmışım.

Bir gün önceki kıyafetlerimle, çünkü kutularımı açmaya üşenmişim, kahvaltıya doğru yola koyuldum. Ekim ayının ortasıydı ve gündüzler gecelerden daha kısaydı, bu yüzden hava hala karanlıktı ama umurumda değildi. İnanılmaz bir enerjim vardı ve çocuklarla antrenman yapmak için sabırsızlanıyordum. Biraz stres atmaya gerçekten ihtiyacım vardı çünkü Harper dün bütün gün bana yazmamış ve telefonlarıma da cevap vermemişti. Nedense bu bana garip geliyordu. Bugün bunu gerçekten çözmem gerekiyordu, muhtemelen yine bir şey yoktu ve ben sebepsiz yere endişeleniyordum.

"Günaydın sevgilim!" diye fısıldadı annem neşeyle yemek odasına girerken. Oda tam olarak doğru kelime değildi, çünkü çok büyüktü. Ortada ikimiz için hazırlanmış çok uzun, zarif görünümlü maun bir masa vardı. Hâlâ personelin varlığına alışmam gerekiyordu.

Annem, taze demlenmiş kahveyi önüne koyan genç kadına, "Teşekkür ederim, harika kokuyor," dedi. "Otursana Caleb."

Ona bu iyiliği yaptım, ancak yine de gerçekten böyle yaşamak istediğimden emin değildim. Aslında oldukça basit düşünen biri idim ve hayatımda lükse ihtiyacım yoktu. Öte yandan annemin vardı ve

Işıl ışıl parlıyordu, sonunda her zaman istediği hayata kavuşmuştu.

"William'ın nerede?" diye sordum çünkü üçüncü bir tabak eksikti.

"Zaten işteydi, ne yazık ki daha fazla bekleyemedi."

Kaşlarımı kaldırarak bir kâseye biraz mısır gevreği koydum. "Dün gece ne zaman döndün?"

"Korkarım o sırada neredeyse gece yarısı olmuştu. Gerçekten uzun saatler çalışıyor."

"İş dışında başka bir şey yapıyor mu?"

Gülümsedi ama gözlerinde bir miktar kızgınlık olduğunu görebiliyordum. Ama onun iyi ruh halini bozmak istemediğim için başka bir şey söylemedim.

"Seni gerçekten tanımak istiyor, sevgilim, bana güvence verdi. Eminim bu gece bir fırsat çıkacaktır."

Mırıldanarak onayladım. Gerçekten umurumda değildi. Belki de pek umurumda değildi. Ne de olsa onun evinde yaşıyordum, isimle birlikte bir yüz tanımak iyi olurdu. Ama tek ilgilendiğim buydu.

"Bu gece sana uyar mı?"

"İyi olacağım." Kasemi höpürdeterek boşalttım, yere bıraktım ve sırt çantamı aldım.

"Bu sabah aceleniz var."

"Okuldan önce yapmam gereken bir şey var," diye kaçamak bir açıklama yaptım ve çoktan kocaman koridorun yarısını geçmiştim.

Annem arkamdan, "Brian seni götürebilir, hayatım!" diye seslendi.

"Gerek yok, bisikleti ben alırım!" diye bağırdım ve el salladım.

Kesinlikle lüks bir arabanın beni okulumun önüne bırakmasına izin vermezdim. Bu oldukça büyük bir etki yaratacak olsa da, kendi arabamla gelmeyi tercih ederim. O zamana kadar bisiklet işimi görür.

Konak ile Doğu Lisesi arasındaki mesafeyi hafife almıştım. Nihayet oraya vardığımda ve saatin 7:55 olduğunu fark ettiğimde aşırı terlemiştim. Ne yazık ki Harper'la açıklayıcı bir konuşma yapmak için zaman yoktu.

"Tamam, sonra görüşürüz," diye mırıldandım kendi kendime ve aceleyle binaya girdim.

İlk molayı onu aramak için kullandım. Neyse ki onu çabucak buldum. Harper her zamanki gibi arkadaşlarıyla birlikte merdivenlerdeydi ve tüm okul onu görüp hayranlıkla izliyordu.

Uzaktan bakıldığında bile altın sarısı saçları yakındaki akçaağacın sarı yaprakları arasında parlıyordu. Bugün dar mavi bir pantolon ve kendisine son derece yakışan beyaz bir ceket giymişti.

Beni ilk gören iki arkadaşı Lucy ve Angel, ben onlara doğru yürürken gözlerini devirdi.

Harper onlarla konuşuyordu ve bana arkasını döndü. İki elimle belini kavradım.

"Hey, tatlım!"

İrkildi, döndü ve beni üzerinden itti. "Sen bir pisliksin! Neden beni böyle korkutuyorsun?"

Özür dileyerek iki elimi de kaldırdım. "Komik olmalı."

Harper ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı.

"Komik değilsin, sana söylemiştim."

Bazen biraz şirret olabiliyordu ama yine de çok tatlıydı. Ona bir kez daha yaklaştım ama bana sokulmak yerine göğsümü itti.

"Sözümü kesiyorsun, farkında değil misin?"

"Mesajlarıma cevap vermedin," dedim sırtarak, ama açıkçası bu konuda endişeliydim.

"Çünkü zamanım . Bunu sana daha kaç kere gerekiyor?"

"Daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordum ama sadece gözlerini devirdi.

"Her neyse, bir sonraki molada dolabıma gel."

Gülümseyerek vedalaştım. Ancak midemdeki garip his devam ediyordu.

Matematik dersinden sonra koridorlarda yürürken hâlâ kendimi daha iyi hissetmiyordum. Kızların gözleri beni takip ediyor, erkekler beni onaylarcasına başlarını sallıyordu. Harper'la birlikte olduğumdan beri okuldaki popülerlik skalasında oldukça yükselmişim. En azından bir ucube değildim ve takımdaki çocuklar beni bir tür arkadaş olarak görüyorlardı. Tam da olmak istediğim gibi.

Harper dolabının kapısını çarparak kapatırken, "Gelmen çok iyi oldu," dedim. Her zamanki gibi biraz sinirli görünüyordu.

"Bu da ne demek oluyor? Sadece beş dakikam var. Şimdi antrenmana gitmem gerekiyor." Dolap sırasına yaslandı ve iri gözleriyle bana baktı.

İnanılmaz derecede şanslı olduğumu fark ettiğim anlardan biriydi. Harper gerçekten rüya gibi bir kadındı.

"Kız arkadaşım ile biraz zaman geçirmek istedim," dedim ve onunla buluşmaya geldim.

Onu öptüğümde sert görünüyordu ama daha iyisini yapabileceğimi biliyordum. Bir elimi yanağına koydum ve öpücüğe tüm verdim.

Ancak Harper cep telefonu konuşmasını yarıda kesti. "Benim Çalar saat, şimdi üstümü değiştirmeliyim."

"Daha sonra vaktin var mı? Sana bir şey göstermek isterim." Tüm çekiciliğimi en iyi gülümsememe kattım.

"Belki, bir bakmam gerekecek," diye geçiştirdi ve gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Hemen cep telefonumdan ona bir öpücük smiley'i gönderdim ve ardından bir sonraki ders için hazırlandım.

"Dostum, onu nasıl yuvarladığını bana anlatmalısın!" diye bağırdı vatkalarını takmakta olan Nate.

Biraz daha ilerlemiş, formamı giymiş ve bacak koruyuculara ulaşmışım bile. Göğsümde 13 rakamı yazılıydı. Birçokları için uğursuz bir rakamdı ama bana şimdiye kadar sadece şans getirmişti. Futbol takımına roket gibi bir başlangıç yapmışım. Bir yıl önceki deneme derslerinden beri, aslında sadece eğlence için oynuyordum

Kendime takımda kimsenin itiraz edemeyeceği değerli bir yer edinmiştim.

"Demek istediğim, o *lanet olası* Harper Collins. Bu kızın bir kıcı var!"

"Biliyorum, çünkü o benim kıcım," dedim sırtarak ve onu dürterek bir adım geri atmasını sağladım.

Evet, eğitimin başka alanlarda da avantajları vardı.

Eskiden oldukça zayıf biriydim. Bir pırasa kadar inceydim ve cüssem düşünüldüğünde oldukça aptalca görünürdüm. Bu arada o kadar çok kilo almıştım ki her şey yerli yerine oturmuştu. Özellikle belirgin göğsümle gurur duyuyordum. Bir de baklava dilim vardı ama Harper henüz ona dokunmamıştı. Tabii ki çocuklara onunla bir yere varamadığımı söylemedim. Nate onunla her gece seks yaptığıma inanıyordu, hem de inanılmaz derecede iyi seks yaptığıma. Daha önce bir kızla sadece bir kez seks ve onun da iki yıl önce olduğunu bilmesine izin yoktu.

"Peki kardeşim, bize sırrını söyle, azgın piliçleri nasıl avlıyorsun?"

"Gözüne birini kestirdin mi, kardeşim?" Benim aksime, Nate aslında kadınların erkeği idi. Her ay farklı biriyle birlikte oluyordu, bu yüzden benden tavsiye istemesi gururumu okşuyordu. Aslında benim de ondan tavsiye almaya ihtiyacım vardı.

"Angel, Harper olmayabilir ama göğüsleri gerçekten çok tatlı. Yüzümü onlara gömmek isterdim." Nate yüksek sesle güldü ve diğer çocuklar da ona katıldı.

"Ben olsam dikkatli olurum, ısırabilir." Gözlerimi kocaman açtım, bu da çocukları güldürdü. Harper aynı anda hem inanılmaz derecede tatlı hem de aşırı derecede cadaloz olabiliyordu. Bu kesinlikle Angel için de geçerliydi. Bu açıdan hiçbir ortak noktaları yoktu.

"Kıpırdanmaları hoşuma gidiyor," diye bağırdı Nate, diğer çocukların alkışları arasında.

Cümleyi biraz fazla kaba bulmama rağmen ben de güldüm. Her zaman kızlara karşı dikkatli olunması gerektiğini düşünmüşümdür. Erkeklerden çok daha hassaslardı ve onlara karşı nazik olmanızdan hoşlanırlardı. En azından bu, onlara kaba davranmaktan daha iyiydi.

Takım kaptanımız Nate gruba seslendi: "Sizi tembel piçler, hadi oynayalım!" ve göğüs plakalarımızı ritmik bir şekilde vurdu. Sonra sahaya koştu.

Koç Carrington bizi her zamanki gibi zorladı. Bize hiçbir şey vermedi ve yeni stratejiyi test ederken neredeyse kafalarımızı eziyorduk.

Futbol benim için tam olarak doğru spordu. Her şeyi unutabiliyor ve sadece tek bir şeye konsantre olabiliyordum. Gücümü vücudumun her yerinde hissetmeyi, kimse bana yanlış yönden bakmadan bağırabilmeyi ve topa vurulana kadar şimşek gibi koşmayı seviyordum. Takımınız için puan kazanmak inanılmaz güzel bir duyguydu. Ben bu iş için yaratılmıştım ve ilk dersimden itibaren bunun bir gün mesleğim olacağını biliyordum.

Antrenmandan sonra okul binasının dışında bekledim. Harper'a benimle gelebileceğini söyleyen bir mesaj göndermiştim ama cevap vermedi.

Çeyrek saat sonra ne ortaya çıktı ne de cevap verdi, eve yalnız .

Uzaktan, villanın girişinin hemen önüne park etmiş büyük siyah bir araba gördüm. Son birkaç metrede yağmur yağmaya başladı. Takım elbiseli bir adam kapıda durdu ve beni içeri aldı, ama bana tuhaf tuhaf bakmadan değil.

Öfkeli ve kızgın bir şekilde salona daldım. Arkamdaki adam bir şeyler söyledi ama ben dinlemedim ve yürümeye devam ettim. Islak saçlarımı yüzümden çekmek için başımı salladım. İş birliği yapmadılar ve ellerimle yardım etmek zorunda kaldım. Sert bir şeye çarptım.

Başımı kaldırdım. Bana sanki beni öldürecekmiş gibi bakan adamın etrafını oldukça güçlü bir tıraş losyonu sarmıştı. Gözleri garip görünüyordu, gri ve buz mavisinin karışımı gibiydi. Saçları ve sakalının gölgesiyle oldukça keskin bir tezat oluşturunuyorlardı. Adam annemin yeni sevgilisinin korumalarından biri olmalıydı, görünüşü kesinlikle mesleğiyle uyuyordu.

"Özür dilerim," dedim, ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Galerinin tepesinde tekrar aşağıya baktım. Adam sanki kim olduğumu henüz bilmiyormuş gibi bana bakıyordu. *William* yakında emin olacaktı.

Odama gittiğimde kendimi yatağa attım ve kulaklıklarımı taktım. O gün müziğin sesi yeterince yüksek olamazdı. Midemdeki o mide bulandırıcı hissi bastıramadığı da kesindi. Harper beni yine ekmişti ve ona nasıl ulaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

WILLIAM

I Her durumda ne bilen bir adam olmaktan duyuyordum. Normalde, ne olursa olsun her zaman doğru kelimeleri hazır bulundururdum. Ama o anda basit bir cümle bile kuramadım. Bunun yerine, genç adamın az önce tekrar sorduğu noktaya baktım.

aşağıda görmüştüm.

İçeri büyük bir ciddiyetle girmiş, ayakkabılarını tekmelememiş ya da ıslak giysilerini çıkarmamıştı. Sanki evin sahibiymiş gibi içime girmişti. Onunla ilgili her şey kayıtsızlık sızdırıyordu. Dahası, saçlarını bir köpek gibi sallamış ve bu sırada pahalı takım elbisemi kirletmişti. Yine de yüzündeki ifade aklımdan çıkmamıştı.

"Douglas, buraya gel lütfen," diyerek yaşlı bekçiye yanıma çağırdım. Bu odalarda olup biten hemen her şeyden o sorumluydu. "Bu genç adamın üvey oğlum olduğunu varsaymakta haksız mıyım?"

"Evet, Bay Thompson."

Gözlüklerinin kalın camlarından yaşlanmış gri-kahverengi gözlerine baktım.

"O zaman neden ilk kurala sadık kalmıyor?"

"Daha dünden beri burada efendim, onu henüz tanımıyordur herhalde."

"Yani bunu mu varsayıyorsunuz?"

Onun güvensizliğiyle ilgilenmiyordum. Victoria'ya taşınmadan önce oğluna evin tüm önemli kurallarını öğretmesini emretmişim. Ne de olsa 5 yaşında değildi, 17 yaşındaydı ve ayakkabılarını düzgün bir şekilde çıkarabilmeli ve tüm evi kirletmemeliydi.

"Bunun bir daha olmayacağından emin ol, Douglas."

"Elbette, Bay Thompson."

"Peki sen ne zamandan beri bu kadar gerginsin?"

Gerginlik, nefret ettiğim bir zayıflık biçimiydi. İnsanların tırnaklarını yemesi ya da belirsizlik içinde gözleriyle yeri taraması kadar kötü bir şey olamazdı. Personelimi de çalışanlarım ve ortağım kadar dikkatli seçerdim.

Saatime baktım. Saat henüz 16.45'ti. Yeni ailemle akşam yemeğinden önce hala biraz zaman vardı. Anket sonuçlarını tekrar gözden geçirmek için kesinlikle yeterli zaman.

"Ortağım gelene kadar rahatsız edilmek istemiyorum."

Kendisinden daha azını beklemediğim Douglas, "Bununla bizzat ilgileneceğim," diye onayladı.

Aile konusunu sonuçlandırmak için akşam yemeği gerekliydi. Ayrıca Caleb ve benim birbirimizi tanımamız için de gerekliydi. Her ne kadar itiraf etmeliydim ki, az önceki performansı bana onunla başa çıkmanın beklediğimden çok daha zor olacağını etkileyici bir şekilde kanıtlamıştı.

Victoria onu iyi huylu ve tatlı bir genç adam olarak tanıtmıştı, ancak bazen içindeki ergeni gösteriyordu. Meydan okuyan yüzüne bir kez baktığımda, onunla Victoria'yla olduğundan çok daha fazla işim olacağını hemen fark ettim. Ve aslında daha fazla çalışmaya ihtiyacım yoktu.

Çocuk hızlandırılmış bir kurs alacak. Ve bunu kendim yapmak zorunda kalacağım, çünkü görünüşe göre başka kimse bunu yapamıyor.

Çalışma odama giderken, onun ilk fotoğrafı aklıma takıldı. Caleb beklediğimden çok daha uzun ve güçlüydü. Evet, Victoria bana onun 18 yaşına girmek üzere olduğunu söylemişti. İlk bakışta daha da yaşlı olduğunu edebilirdim. Omuzları böyle bir çocuk için büyüktü.

genç adam oldukça iyi eğitimliydi. Kesinlikle atletikti ve benim kadar uzundu. Ancak, bu gelemeyeceğim bir şey değildi. Benim güçlü yanıml fizikselliğim değil, iradem, azmim ve ikna kabiliyetimdi. Caleb gibi şu anda tüm dünyadan nefret eden bir genç bile er ya da geç boyun eğecekti. Kollarının üst kısmı ne kadar güçlü olursa olsun ve çenesini ne kadar dik tutarsa tutsun, kaybedecekti. Hepsi kaybetti.

Anket sonuçları beklediğimden daha kötüydü. Çok fazla paranın çok fazla cebe akmasına izin verdiğim ve hala eskisinden daha ileriye gidemediğim için sinirliydim.

Kapı çalındığında buna uygun olarak kötü bir ruh hali içindeydim.

"Şimdi olmaz!" diye bağırdım, gözlerim hâlâ ekrana sabitlenmişti.

Douglas dikkatle içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Umarım bu şekilde girmenizin iyi bir nedeni vardır."

"Bayan Victoria eve girdiğinde size ."

Saatime baktım ve iki saattir burada olduğumu fark ettim, sadece on dakika gibi gelmişti.

"Teşekkür ederim Douglas. Doğru olanı yaptın." Benim için çok zor olsa da anket sonuçlarını geride bıraktım ve yönetici koltuğumdan kalktım. Üzerimde hâlâ gri takım elbisem vardı ve kapının yanındaki aynaya baktım. Saçlarım yerindeydi, kravatım ve düğümüm de öyle. Biraz sinirli görünüyordum ama yapacak bir şey yoktu.

Douglas'a mutfakta çok özel bir yemek sipariş etmesi talimatını vermiştim. Aile olarak geçireceğimiz ilk akşam çok önemliydi ve kendimi ve personeli en iyi şekilde temsil etmek istiyordum.

Victoria ve oğlunun seslerini uzaktan duyabiliyordum. Tartışıyor gibiydiler ya da belki de kavga ediyorlardı. Her halükarda, ben yemek odasına girdiğimde aniden durdular.

İlk bakışım Caleb'ın üzerine düştü. Saçları artık kurumuştı ama hala dağınık bir şekilde her yöne doğru uzanıyordu

dan.

Victoria sanki sevinçten kollarını boynuma dolayacakmış gibi görünüyordu.

düştü. Neyse ki bu dürtüsünü bastırdı ve onun yerine gülümsedi.

"Caleb, seni tanıştıırabilir miyim? Bu William, hayat arkadaşım."

Çocuk sesini kaybetmiş gibi görünüyordu. Sanki buna inanamıyormuş gibi bana baktı. Ancak bakışlarında herhangi bir zayıflık fark etmedim, çok daha sinirli görünüyordu. Belli ki başka bir şey bekliyordu.

"Dostlarım ve sırdaşlarım bana William der, ya da daha çok hoşuna giderse Will," dedim ve ona elimi uzattım.

Caleb önce parmaklarıma sonra da gözlerimin içine baktı. Alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı ve resmi selamımı duymazdan geldi. Bunun yerine beni orada bıraktı ve annesinin yanındaki masaya oturdu.

"Terbiyesizsin," diye tısladı ama onu duyabileceğim kadar netti.

Boynumda bir damarın attığını hissettim. Yanılmışım, çocuk hayal etmeye cesaret ettiğimden bile daha asiydi. Onu yola getirmek için çok çalışmam gerekecekti. Ama ben kimdim ki bir meydan okumayı geri çevireyim?

Belli etmeden ikisine döndüm ve Caleb'in tam karşısına oturdum. Victoria hâlâ ona sert bir şekilde fısıldarken, o gözlerimin içine bakıyordu. Sanki annesine bakmak onun göreviymiş gibi bana bakıyordu. Bunun için kesinlikle çok geçti.

Ben gözümü kırpmadım, o da kırpmadı. Dışarıdan sakin ve güçlü görünüyordum ama içten içe onun direnişini beni olması gerekenden çok daha fazla üzüyordu. Daha iyisini bilmesem, hiç sınır tanımayan şımarık bir zengin çocuğu olduğunu düşünürdüm. Yine de yakışıklı olduğunu kabul etmeliydim. Yaşına göre oldukça ilerlemişti, kızlar sadece ona uçmak zorundaydı. Güzel bir çocuk değildi, bunun için biraz fazla köşeliydi, ama yüz hatları simetrikti ve geniş omuzları kesinlikle bakmaya değerdi.

"İkinizle birlikte akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Victoria ve ikimizin de elini tuttu. "Bir aile olarak ilk akşamımız. Harika değil mi?"

Caleb ve ben hâlâ göz kırpmama yarışındaydık. Kimse pes etmiyordu ve sonunda gözlerini benden ayırıp annesine baktığında gözlerimin kuruduğunu hissedebiliyordum.

"Akşam yemeğinde ne var anne?"

"Caleb, lütfen bu kadar küstah olma," dedi Victoria ve onun hafifçe inlediğini duydum.

"Sorun değil, ben de akşam yemeğini dört gözle bekliyorum. Buluşmamızın üzerinden çok zaman geçti. Ne de olsa William ve ben artık baba-oğul olduk."

Bu sözler üzerine bana alaycı bir şekilde şaşırmadım.

"Beraberinde getirdiği her şeyle birlikte," diye ekledim ve satır aralarında, gerekirse bir babanın söz dinlemeyen oğluna yaptığı gibi onu dizlerimin üzerine yatıracağımı belli ettim. Eğer beni herhangi bir şekilde etkileyebileceğini ya da daha da kötüsü bana hükmedebileceğini düşünüyorsa çoktan kaybetmişti.

"Ee, Willi, bütün gün ne yapıyorsun?"

Bu lakap neredeyse tüylerimi diken diken edecekti.

"Caleb, lütfen..."

"Sorun yok Victoria," dedim ve elinin arkasını nazikçe okşadım.

"Ben Cumhuriyetçi Parti üyesiyim ve senatörlük için seçim kampanyasının ortasındayım."

Yemekler servis edilirken "Kulağa heyecan verici geliyor," dedi umursamazca. Mutfak ekibi bir kez daha kendini aşmıştı ve başlangıç çok lezzetli görünüyordu.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdim Caleb'e, her ne kadar gözle görülür bir şekilde ilgisiz olsa da. "En azından oyunun kurallarını anlıyorsanız."

"tür bir oyun?"

"Siyaset bir satranç oyununa benzetilebilir. Sadece rakibinin hamlelerini önceden görebilenler hayatta kalabilir. Arada sırada birkaç taş ölür, bu değiştirilemez, hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız. Önemli olan tek şey sonunda şahın düşmesidir."

Victoria beni sırtırken gördüğünde bir çan kadar parlak bir kahkaha attı. Caleb ise sadece esnedi. Söylediklerimle ilgilenmek bir yana, hiçbir şey anlamamış gibiydi. Başka bir şey de beklemiyordum zaten.

Aslında tam da onun yaşındaki bir gencin nasıl olması gerektiğini edebileceğiniz gibiydi. Ama yine de onda bir şey vardı.

Garip bir şekilde, çok iyi bir karakter yargıcı olmama rağmen onu yargılayamıyordum. Caleb kesinlikle onu anlamak için daha yakından bakmam gereken biriydi. Artık onun üvey babası olduğum için bunu yapma fırsatım olacaktı.

CALEB

I O adama katlanamıyordum. Kendini beğenmiş zengin bir piçti. Annem onda ne buluyordu?

Willi parfüm reklamlarındaki adamlara benziyordu. Kesinlikle öyle de kokuyordu! Sanki var olmayan erkekliğini özellikle erkeksi bir kokuyla örtmek zorundaydı. Pahalı takım elbisesinin altında zayıf bir adam olduğundan emindim. Ama her şeyden öte, tam bir pislikti ve bir o kadar da sıkıcıydı. Onun gibi birinden kesinlikle bir bok almazdım. Evi çok güzel olsa ve onunla aynı çatı altında yaşasam bile. Ona kesinlikle baba demezdim ve annemle benim onda kalmamıza izin vererek gösterdiği cömertlik için ona kesinlikle teşekkür etmezdim. Zaten tüm bu aile sirkinin ne olduğunu da anlamıyordum. Ama annemin hatırı için ona uydum.

En azından yemeğin tadı güzeldi, her neyse işte.

"Umarım odanız tüm ihtiyaçlarınızı karşılıyordur?" diye sordu aptal bana.

"Sorun yok."

"Caleb, mütevazı olmanın sırası değil," diye hatırlattı annem.

"Sorun değil, başka ne diyebilirim ki?" Ona döndüm ve yemeğin tadı bok gibiydi.

"Eğer yeniden düzenleyebilirsin. Eminim Douglas sana yardım edecektir." William baba rolünde rahat görünüyordu. İğrenç.

"Bana uyar," diyerek omuz silktim ve yemeğime geri döndüm.

"Herhangi bir kariyer hedefin var mı?" diye sordu, sanki benimle ciddi olarak ilgileniyormuş gibi. Ne ikiyüzlü!

"Tabii ki var, değil mi hayatım? Ona eğitiminden bahset, eminim ilgisini çekecektir," diye araya girdi annem, sanki durumu ne pahasına olursa olsun yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. Ama bunu yapmak için hiçbir neden yoktu. William ve ben çok iyi anlaşıyorduk. İkimiz de birbirimize katlanamayacağımızı biliyorduk, bu da birlikte yaşamamızı kolaylaştıracaktı.

"Bilmelisin ki Willi, çok yetenekli değilim ama futbolda iyiyim."

"Gerçekten çok iyi! Ona takıma nasıl girdiğini anlat," diye ısrar etti annem.

"Bunu duymak istemiyor."

Gözlerimi yemeğime diktim çünkü ona kızmamak için kendimi gerçekten toparlamam gerekiyordu. Sürekli işlerime karışıyordu.

"Çok ilgimi çekti," dedi yeni babam yağcı bir sesle. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle 60 yaşında değildi. Daha çok 40 yaşlarındaydı ve annemle benim gibi birinin yanına taşınmasına izin vermeyecek kadar zengin ve güçlüydü. Her şey leş gibi kokuyordu!

"Anlatacak pek bir şey yok. Sadece bu konuda bir yeteneğim var," diye cevap verdim omuz silkerek. William'ın delici bakışları üzerimde gezindi ve birden sırtımda tüylerim diken diken oldu. Sanki beni incelemek istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Adam korkutucuydu.

"Yetenekler önemlidir, onları kullanmalısınız. Bana bakın, ben en büyük yeteneğimi mesleğime dönüştürdüm."

Balgam tükürmek bir yetenek değildir!

"Politikacılar hakkında pek bir şey düşünmüyorum."

William söylediklerime sırtıırken, annemin çenesi düştü.

"Caleb, konuştuğumuz şey bu değildi."

"Bana her zaman dürüst olmayı öğrettin anne. Bana bir şey sorarsa, cevap veririm."

"O çocuğu Victoria. Bu kadar esprili olduğunu söylememiştin."

Dilimin ucunda sayısız kırıcı söz vardı ama hepsini bastırıp dişlerimi . Yeni kocasının bizi ikinci gece kapı dışarı etmesini sağlarsam annem beni öldürürdü. Bu, yeni eve taşınma partisinden sonraya kalmalıydı. Harper'ın da geleceğini umuyordum.

Masanın altından çıkartmadan cep telefonuma baktım. Hala cevap vermiyordu ve beni geri aramaya da çalışmamıştı. Anlaşılan onun için sadece bir baş belasıydım.

"Caleb'ın bir kız arkadaşı var, çok güzel bir kız, William bana Harper'dan bahsetti, tatlım."

Şimdi gözlerimi devirmekten kendimi alamıyordum. "Anne, bunu yapmak zorunda mısın?"

"William kesinlikle ilgileniyor, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak başını salladı. Benimle ilgilenmediğinden oldukça emin olmama rağmen garip bir şekilde samimi görünüyordu. Koridorda ilk karşılaştığımızda bakışlarında bir şey vardı, düşmanca bir şey. Bir şeyler yanılttı ve ne olduğunu bulmalıydım. Çünkü annem bu adama, söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyden şüphe duymayacak kadar aşıktı. Annemin onu asla tadına bakmasına izin verilmeyen kremalı bir pastaymış gibi süzmesi utanç vericiydi. Birbirlerini çoktan tattıklarından emindim.

Cep telefonuma tekrar baktım ama Harper hâlâ mesajımı görmemişti. Görünüşe göre bugün de böyle bir şey olmayacaktı.

Onun nesi var? Neyi yanlış yaptım?

Aslında harika bir arkadaştım. Onu rahat bıraktım, iltifat ettim ve ellerimde taşıdım ama o bana sinir bozucu bir hayran çocukmuşum gibi davrandı.

"Kız arkadaşını davet edebilirsin Caleb."

Bakışlarım buz mavisi gözlerle buluştu. "Peki ya takımdaki arkadaşlarım?"

"Onlar da. Ev büyük ve kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum, bir şey kırılmadığı sürece sorun değil."

Annem sevgiyle iç çekti. Boğazımda yine bir öğürme hissettim ve bunu zorlukla bastırabildim. Bu William hayal ettiğimden de kötüydü. Yaptığı yanına kâr kalan sümüklü, yağlı, zengin bir puşt. Buna kanacağıma inanmasına gerek yoktu. Henüz tam olarak anlayamamıştım ama anlayacaktım. Her halükarda, beni öylece kandıramazdı.

"Umarım beğenmişsinizdir?" diye sordu sıcak sesiyle, ana yemek tabakları kaldırılırken.

"İyiymiş," diye cevap verdim ve annem bana baktığında gülümsedim. William gülümsememe karşılık verdi, ama sadece ağzının bir köşesiyle.

Garip bir şekilde, bu ona yakışıyordu. En azından o sert bakıştan daha çok. Belki de onu her an saldıracak bir seri katil gibi gösteren sadece inanılmaz parlak gözleriydi. Ya da belki gerçekten delinin tekiydi.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordum anneme, o da rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"Ama tabii ki sevgilim. Eminim gelmek için biraz zamana ihtiyacınız olacaktır."

William, "Bir şeye ihtiyacın olursa Douglas'ı iste, o bekçidir ve mümkün olduğu sürece her dileğini yerine getirecektir," dedi. Ne de olsa benden hoşlanıyormuş ve beni evinde ağırlamak istiyormuş gibi davranması gerekiyordu.

Annem ve William da ayağa kalktılar. Onları birbirlerine dokunurken görmek nedense rahatsız ediciydi. Sadece elleri ve ardından şefkatli bir bakış olsa bile. Nedense bakamadım.

"Tüh, yine mesanem tuttu, lütfen beni mazur görün." Annem aceleyle çıkarken gülümsedim. Kronik olarak tuvalete gitmesi gerekiyordu, muhtemelen kadınlara özgü bir şeydi. Her halükarda, günde yirmi kez gibi hissettiren ve sonra çok hızlı bir şekilde gitmesi gereken bir şey olması olağandışı değildi.

Hâlâ yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu ve hızlı adımlarla salona girdi. Takırdayan ayak sesleri bize doğru yankılandı. Göz ucuyla William'ın yaklaştığını gördüm. Annem görüş alanımdan çıkınca bakışlarımı ona çevirdim.

Bir an önce dudaklarında beliren dostça gülümseme kaybolmuştu. Tehlikeli ve tehditkâr bir bakışla bana yaklaştı.

Maskesinin düştüğünü biliyordum. Bu gerçek William'dı, başından beri görmek istediğim William. Ve bir şekilde beni garip bir şekilde heyecanlandırdı. O yaklaştıkça kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Neredeyse aynı boyda olmamıza rağmen, sanki o çok daha uzunmuş gibi hissediyordum. Birden bana o kadar yakın durdu ki artık delici bakışlarından kaçamıyordum.

"Kadınlar, ha?" dedim, ondan uzaklaşmak için bir yol arıyordum.

Ama William bir anda etrafımı sarmıştı ve arkamda hissedebildiğim tek şey az önce oturduğum sandalyeydi. William'ın sağında ve solunda fiziksel temas kurmadan kaybolmak için yeterli alan yoktu.

"Buna alışman gerekecek, aslında her katta üç tuvalete ihtiyacı var," diye şaka yaptım.

Kes şunu Caleb, neden sürekli tuvaletlerden bahsediyorsun?

William bana karşı yine o ilk göz kırpmada kim kaybetti rutinini yapıyordu. Tıpkı daha önce masada olduğu gibi, ben daha fazla dayanamayacağımı hissedene kadar bana bakmıştı. Bu sefer pes etmeyecektim. Buz gibi bakışlarına karşılık verdim, göğsümü dışarı çıkardım ve kendimi birkaç santimetre daha uzun gösterdim.

"Anlaman gereken bir şey var, Caleb. Burası benim evim ve benim evimde benim kurallarım geçerlidir."

Willi delici bakışlarıyla beni korkutmadı. Ancak yüzünde başka bir ifade görmek istiyordum.

"Evet baba," dedim itaatkâr bir şekilde ve en güzel gülümsememi takındım.

William daha da yaklaşıırken yüzü karardı. Aramızda bir el genişliğinden fazla mesafe kalmadığında keskin tıraş losyonu duyularımı bulandırdı.

"Burada ne yaptığınızı biliyorum. İşe yaramayacak."

"Ne ben?" diye sordum bakışlarını tutarak.

Bu adam gerçekten de bir erkek için fazla çekiciydi. Kadınlar ona aşık olacak ve tıpkı annem gibi onun aldatmacalarına kanacaklardı. Yüzü onu kesinlikle zirveye taşıyacaktı. Siyaset ya da seçimler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama derste öğrendiklerim o kadar da zor değildi. İnsanlar ona oy vermekte özgürdü ve görünüşüne bakılırsa vereceklerdi . İşte

Ne kadar büyük bir pislik olursa olsun. Eğer iyi görünüyorsan, hayatta daha ileriye gidersin, bunu erken öğrenmiştim. Dahası, çok güzel kokuyordu, bunu ona vermeliydim. Kullandığı pahalı parfüm her neyse, neredeyse lezzetliydi. Onu da almalıydım, o zaman Harper sonunda benim de denememe izin verirdi.

"Eğer oyun oynayacaksan, bir sonraki adımını iyi düşün," diye mırıldandı William ve buz mavisi gözlerinde meydan okuyan bir parıltı fark ettim.

"Sahada ne yapacağımı biliyorum," dedim hiç düşünmeden.

"Göreceğiz." Gözleri yüzümü dudaklarıma taradı, sonra hızla arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

Ondan geriye kalan, o gece yatarken yanıma aldığım sözlerinin ve kokusunun hatırasıydı.

WILLIAM

Victoria bitişikteki banyodan çıkıp yatak odasına girerken göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Caleb'i affetmelisiniz, bazen biraz huysuz olabiliyor, bunu kişisel olarak algılayamazsınız. Bu onun için büyük bir alışma süreci."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin sevgilim, tamamen anlıyorum.
O iyi bir çocuk."

Victoria rahatlayarak gülümsedi. "Evet, bu o. Onunla çok gurur duyuyorum. Hayatında bir gün benden daha ileri gidecek."

Battaniyeyi onun için geri attım. "Çok uzağa gitmedin mi? Ne de olsa önemli bir adamın yatağında uyuyorsun."

Cilveli bir şekilde güldü. Sonra zarifçe yatağın üzerine tırmandı. Geceliği kalçalarından yukarı kayarak düzgün poposunu ortaya çıkardı.

"Ne yazık ki yarın sabah ilk horoz ötmeden önce kalkmak zorunda olan bir adam."

Victoria yüzünü buruştururken huysuz bir çocuk gibi görünüyordu. "On dakikan daha yok mu?"

Yanına uzandım ve battaniyeyi bedenlerimizin üzerine çektim. "Sen on dakikayla nasıl idare ediyorsun bilmiyorum ama benim saatlerimi alıyor," dedim göz kırparak ve gözle görülür bir şekilde eridi.

"Sanırım buna alışmam gerekecek." İç çekerek göğsüme sarıldı.

"Üstesinden . İkiniz de başaracaksınız."

"Bunu söylemen çok hoş. Akşam yemeği gerçekten iyi geçti. Caleb biraz asi olsa da iyi arkadaş olacaksınız, bunu içten içe hissediyorum. Bence sen onun hiç sahip olmadığı babası olabilirsin."

Gölümsedim ve alnına bir öpücük kondurdum. Sonra ışığı kapattım.

Ona asla bir baba olacağım.

Ertesi sabah düşüncelerim Washington sokakları kadar bulanıktı. Şehir yeni uyanıyordu ama ben üçüncü kahvemi içmiştim bile. Yine de binaya girdiğimde içimden çok uzaktaydım. Klinik beyaz koridorlar genellikle zihnimi düzenli tutan tanıdık bir manzaraydı. Ama o sabah onları tanıyamadım. Bunun yerine, zihnimde garip görüntüler devam etti. Görmek istemediğim görüntüler. Sinirlenerek adımlarımı hızlandırdım. İşe koyulmanın ve önemli şeylere konsantre olmanın zamanı gelmişti. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim, özellikle de bu şekilde. Son seferin üzerinden altı aydan fazla zaman geçmiş olsa bile, şimdi zamanı değildi.

Neyse ki istediğimde çok iyi konsantre olabilen bir insandım. Kendimi kaybetme konusunda ustaydım ve bu yüzden ofisime girdiğim anda diğer her şeyi geride bırakmak benim için zor olmadı.

Sandy çoktan oradaydı ve kahveyle ilgilenmek yerine kendini şişman boyunlu Montgomery'ye doğru bastırdı. Dili boğazının derinliklerindeyken elleri göğüslerinin üzerinde duruyordu.

Sandy sanki bir canavar keşfetmiş gibi gözleri büyürken boğuk bir inilti çıkardı.

"Günaydın," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım, böylece menteşeleri üzerine bir gürültüyle düştü.

Sandy ve Montgomery aceleyle birbirlerinden ayrıldılar ve utanarak etraflarına baktılar. İkiisi de listemde birden fazla puan kaybetmişlerdi.

"Bay Thompson, burada ne işiniz var?" dedi kişisel asistanım. Pembe yanakları doğal olmayan bir renk almıştı. "Yani, günaydın efendim. Size bir kahve ikram edebilir miyim?"

Cevap alamadan ara kapının arkasındaki ofisime girdim. Az önce çok iyi hazırlanmış olan konsantrasyonum iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çökmüştü. Ve görüntüler tekrar kafamda belirdi. Köşeli bir yüzdeki yeşil-kahverengi gözler. Anıları bir kenara ittim ve masama oturdum. Bugünkü ajandam doluydu ve işin beni diğer her şeyden uzaklaştıracağından emindim. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Bay Thompson, Washington Post'tan haber aldık, önerilen bir tarihiniz var. Kesin olmak gerekirse birkaç tane. Bunları sizinle ayarlayabilir miyim?" Sandy'nin ofisime gelmesi üç saat sürdü. Sanki yeni makyaj yapmış, saçlarını düzeltmiş ve rujunu gibi görünüyordu. Ama kalın makyaj tabakasının arasından bile yanaklarındaki allığı görebiliyordum.

"Programımı daha iyi biliyorsun Sandy. Uygun bir randevu bulacağından eminim. Başka bir şey var mı?"

Kollarını vücudunun önünde kavuşturdu ve utanarak yere baktı.

"Özür dilemek istiyorum. Daha önce yaptığınız şey için..."

"Sandy," diye sözünü kestim ve ayağa kalktım.

Gözlerinin akı ıslıl ıslıl parlıyordu. Sanki korkudan düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Bay Thompson, bu tür şeyler hakkında ne hissettiğinizi biliyorum ve tüm kalbimle özür dilemek istiyorum. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Gülümseyerek masaya yaslandım.

"Boş zamanlarınızda istediğinizi yapmakta tamamen özgürsünüz. Ancak burası benim ofisim ve ofisimde böyle bir temas yok. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim. Elbette, bundan sonra Montgomery ile bir daha konuşmayacağıma söz veriyorum."

"Kiminle istersen konuşabilirsin. Kimse bundan rahatsız olmaz. Ama onunla samimi olmak istiyorsan, lütfen bunu evde yap. Sonuç olarak işimizin zarar görmesini istemeyiz."

Ona karşı nazıktım; ne de olsa dürüst bir çalışandı ve onsuz yapmak istemezdim. Ancak bu mesele bana hiç kimseye tam anlamıyla güvenemeyeceğimi kanıtlamıştı. Bu can sıkıcıydı ama elden bir şey gelmezdi. Nihayetinde, çalışanlarım sadece yenilebilecek piyonlardı. Bazen kendileri bile.

Sandy gibi harika bir kadının Montgomery gibi bir adamdan ne istediği benim için bir sır olarak kaldı, ama kesinlikle sormayacaktım. Bu gerçek olmayan bir ilgi gibi görünürdü ve ben daha önce ona karşı hep dürüst olmuştum.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum, Sandy. Doğru olanı yapacaksın." Bu sözlerle birlikte arkamı döndüm. Bu onun gitmesi için bir işaretti ve o da başka bir şey söylemeden bana uydu.

Kapının arkamdan kapandığını duyduğumda içimi çektim. Bu seçim kampanyasını yürütmek ve evde planlanmamış bazı değişiklikler yaşamak yeterince zordu. Şimdi yeni personel getiremezdim. Sandy ve Montgomery kalacaklardı ve ben de evdeki küçük sorunla daha sonra ilgilenecektim.

Ne yazık ki bu *küçük sorun* büyük bir *soruna* dönüşmüştü. Victoria'nın oğlu huysuz bir gençten başka bir şey değildi, yaşına göre şaşırtıcı derecede gelişmiş biriydi ve sanki güvenmiyormuş gibi bakmıştı. Annesini korumak istiyordu, onun yaşında bir çocuğun bu kadar onurlu ve sorumlu olması gerekirdi.

Deri koltuğuma oturdum ve pencereden dışarı bakabilmek için koltuğumu çevirdim. Fincandaki kahve kaşığına karıştırarak mavi gökyüzüne baktım.

Caleb'in gözleri yosun ve toprak rengindeydi. Garip bir şekilde bu renk kombinasyonunu çok iyi hatırlıyordum. Bana bir rüyada görünmüştü. Orada somut olarak yoktu ama varlığı diğer her şeyi gölgede bırakmıştı. Bu rüya bana bu konuyla acilen ilgilenmem gerektiğini göstermişti.

İşimin bir parçası olarak psikoloji eğitimi almıştım ve etkisini bilinçaltının ve rüyaları biliyordum. insanlar

Gündüz halledemedikleri şeyleri gece boyunca halletmeye çalıştılar. Onları endişelendiren ya da henüz bir çözüm bulamadıkları şeyler. Tüm bunlar, uyurken gördüğümüz tuhaf, karışık görüntülerde bize eşlik ediyor. Caleb'in benim için bir sorun olduğu açıktı, aksi takdirde bütün sabah onu düşünmezdim.

Akşam yemeğinden özellikle bir sahne aklıma takıldı ve sanki sonsuz bir döngüdeymiş gibi kendini tekrarladı.

Evet baba, sesi kulaklarımda çınladı. Tekrar ve tekrar. Elbette şaka yaptığını ve beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum. Yine de bu sözler beni olması gerekenden çok fazla etkilemişti.

"O sadece aptal bir çocuk," diye kendime hatırlattım ve işime geri döndüm.

CALEB

("Dün gece ne biliyor musun, göt herif? Kız arkadaşını becerdim!")

Yumruğum tüm gücüyle Jasper'ın yüzüne indi. Çatladı, çığlık attı ve yere düştü.

Elime baktım, parmak eklemlerim kızarmıştı ve kan pompalamaya başlamıştı. Üzerlerinde kan vardı. Ama bu Jasper'ın yüzüyle kıyaslanamazdı. Her tarafı kan içindeydi ve burnunun şekli doğal görünmüyordu.

"Kız arkadaşım hakkında bir daha bir şey söylersen ölürsün," diye homurdandım ve korku içinde benden uzaklaşmasını memnuniyetle izledim. Geriye doğru çabaladı ve yardım için bağırdı, pısırik herif.

Nate kolunu omuzlarıma dolayarak, "Dostum, sende gerçekten iş var," dedi.

Öfke hala tüm bedenimi sarmıştı. Parmak uçlarıma kadar pompalandığını hissedebiliyordum ve ona tekrar saldırmamak için kendimi gerçekten toparlamam gerekiyordu.

Etrafımızdaki öğrenci kümesi yavaşça dağıldı. Jasper gergin bir şekilde ayağa kalkarken, Nate beni tuttu.

"Bırak onu kardeşim, yeterince içti."

"Ne dediğini duydun mu?" diye tısladım ve nefretin yeniden tüm bedenime yayıldığını hissettim.

"Öyle demek istemedi, muhtemelen sadece şaka yapıyordu."

Nate'e aklını kaçırmış gibi baktım. "Şaka yapmıyorsun!"

"Sadece sana takılıyordu, dostum. Harper'ın bunu asla yapmayacağını biliyorsun. Böyle bir ezikle olmaz."

Jasper'a ben baktım. At kuyruğu ve şimdi daha da sapkın görünen çengel burnuyla tam bir ezikti.

"Haklısın, ne çirkin bir otuzbirci."

"Bu hiç mantıklı değil. Harper sana sahip, sen çok seksi bir adamsın, şu haline bir bak! Güçlüsün, sporda iyisin, sana sahip olduğu için çok şanslı dostum. Ve bunu deli gibi yapıyorsun, ne anlamı var ki?"

Yüksek sesle güldüm. "Gerçekten vahşileşiyoruz. Onlardan birini alabilirsin."

"Ve sen onu yaladığında geliyor, değil mi?"

"Her zaman!"

Nate omuzlarıma vurdu. "Gördün mü? Sen varken neden başka biriyle çıksın ki?"

Gülümsemem çarpıklaştı ama söylemedim. Bir kızı nasıl yalayacağımı bile çünkü hiç deneme şansım olmamıştı. Çıplak nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum. Sadece dudaklarının tadını biliyordum: Hangi dudak parlaticısını sürdüğüne bağlı olarak çilek ve vanilya. Onunla ilgili her şey tatlı ve şefkatliydi ve sonunda bir sonraki adımını atmak için çok uzun zamandır özlem duyuyordum.

"Caleb? Hemen başöğretmenin odasına!" diye bağırdı kocaman gözlüklü ve kalın burunlu matematik öğretmeni Bayan Vain'in sert sesi.

"Bu bir sorun, dostum. Şimdi gelmelisin. Sonra görüşürüz."

Okul binasına doğru uzun bir yürüyüşe başladığımda Nate bana sırtıttı.

Müdürün odasına yaklaştıkça ayak bileğimdeki zonklama daha da şiddetlendi. Uzaktan sert sesini duyabiliyordum.

Jasper beni kapıda aptalca sırtıtarak karşıladığında, bir yumruk daha atmak istedim.

"Caleb, kendini okuldan attırmadan önce içeri gel!" diye tehdit etti Bay Hobbs. Adam dev gibiydi, yaşlıydı ama yıkılmazdı. Okuldaki herkes ona saygı duyuyor, hatta çoğu ondan korkuyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu ve ben başımı yavaşça kaldırdım.

"Kız arkadaşına hakaret etti, efendim. Onu savunmaz mıydınız?"

"Bu ona vurman için bir sebep değil Caleb. Bu okulda şiddet, zorbalık ve ırkçılığa karşı sıfır tolerans politikamız olduğunu biliyorsun. Bu olayı rapor etmek zorundayım, uzaklaştırma almayacaksın ama bunu son bir uyarı olarak kabul et." Telefonu eline aldı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum, tamamen gereksiz olmasına rağmen. Çünkü bakışı her şeyi anlatıyordu.

"İyi günler Bayan Richardson, ben Müdür Hobbs, oğlunuzun bugün başka bir öğrenciye saldırdığını bildirmek zorundayım... Evet, sanırım onu hemen alsanız iyi olur. Anlayışınız için teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve midem çoktan çalkalanmaya başlamıştı.

"Gelmek zorunda değil, söz veriyorum kendimi toparlayacağım. Bir daha olmayacak, efendim."

"Sana inanmak isterdim ama bugünlük evde sakinleşsen daha iyi olur."

Karşılık vermenin bir anlamı olmadığını biliyordum ve beni odadan çıkarmasına izin verdim.

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu annem villaya girdiğimizde yüzüncü kez.

"Harper hakkında kötü konuştu," dedim ona, beni dinlemiyor olsa da.

"Burnunu kırdın, Caleb."

Gözlerimi devirdim çünkü sürekli kendini tekrarlıyordu. "Biliyorum! Birden kendimi kaybettim, anlıyor musun? Onun hakkında böyle konuşamayacağını ona göstermem gerekiyordu!"

"Ben seni böyle yetiştirmedim!"

"Burada neler oluyor?" William da konuşmaya katıldı.

Hâlâ koridorda duruyorduk, daha fazla ilerleyememiştik. William az önce kapının arkasındaki alana girmiş ve ceketini açmıştı. Aramızda dururken bir koku bulutu bana doğru geldi. O gün diğer tüm yetişkinler gibi kızgın görünüyordu.

Annem kollarını göğsünde kavuşturarak, "Caleb bir kavgaya karışmış," diye bağırdı.

"Kimse bir şeye karışmadı. Bir adamın burnuna yumruk attım, hepsi bu."

"Neden?" diye sordu William ve buz gibi bakışlarını üzerimde hissettim.

Ama ona bakmak istemedim ve onun yerine anneme bakmaya devam ettim.

"Kız arkadaşıma hakaret etti."

Annem kollarını havaya kaldırdı. "Bu onun burnunu kırmak için bir sebep değil. Caleb, şiddet çözüm değil!"

"Bunu hak etti," diye tısladım ve William'ın bir elini omzuma koyup beni ittiğini hissettim. Kendimi ondan ve sonra gözlerimi ondan alamadım.

"Odana git," dedi sakince ve kendinden fazlasıyla emin bir şekilde.

Ağzımı açtım çünkü dünyadaki tüm küfürleri onun kafasına haykırmak istiyordum. Ama annem benden önce davrandı. Onun yanında durdu ve meydan okurcasına bana baktı.

"Şimdi ciddi misin? Beni küçük bir çocuk gibi odama mı gönderiyorsun?" diye sordum ve sadece kaşlarını kaldırdı.

Küçümseyerek homurdandım ve William'ın ayaklarına tükürme isteğime direndim. Bana bunu yapmasına izin vermesi ve benim için ayağa kalkmaması çok iğrençti.

Ama şimdi tekrar çıldıramayacağımı biliyordum. O zaman gerçek bir şeyi gerçekten yok edebilirdim. Bu yüzden aceleyle odama gittim. Yine de kapıyı arkamdan o kadar yüksek sesle çarptım ki, tüm evde yankılanması garantiydi. Bana davranışlarının adil olmadığını düşündüğümü hepsinin duymasını istiyordum.

"Neden karışıyor ki?" diye homurdandım ve yumruğumu aynaya vurmak üzereydim. Parmak eklemlerim zaten kalındı ve bu bir sonraki antrenman seansında bana engel olacaktı. Şu anda daha fazla yaralanmaya ihtiyacım yoktu.

Kulaklığımı takıp odamın hemen bitişiğindeki terasa oturdum. Oldukça geniş bir şezlong vardı.

rahattı. Hava soğuktu, ne de olsa Ekim ayındaydık ama rüzgârı tenimde hissetmek çok hoştu.

Gerçekten sakinleşmem birkaç saatimi aldı. Sonunda hazır olduğumda, Douglas bana akşam yemeği vaktinin geldiğini söyledi. Annemle William'ı görmek istemiyordum ama şimdi reddedersem her şeyin daha da kötüye gideceğini biliyordum. Bu yüzden yolda yarı inandırıcı bir mazeret provası yaptım ve satın alabilecekleri bir gülümseme takındım.

Yemek odasından cezbedici bir koku geliyordu. Annemin dostça gülümsemesini gördüğümde, gerginliğin geri kalanı kayboldu. Tek duyabildiğim çatal bıçakların seramik üzerindeki şakırtısı olduğunda William da çok daha rahatlamış görünüyordu.

Domates çorbası gerçekten çok lezzetliydi, yanında servis ettikleri ekmek de öyle. William ve ekibi hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz, ancak onlar yemek konusunda gerçekten bir şeyler biliyorlardı.

Yemek sona ererken, "Ben... daha önce olanlar için tekrar özür dilemek istedim," diye mırıldandım.

Annem rahatlamış görünüyordu.

"Bu hiç hoş değildi, gerçekten üzgünüm."

Annem elimi tuttu ve sıktı. "Biliyorum hayatım. Bazen hormonların seni ele geçiriyor, bunda utanılacak bir şey yok. Ama belki de gelecekte harekete geçmeden önce düşünmelisin, ha?"

Başımı salladım. Jasper'ın yüzüne yumruk attığım için hâlâ utanmıyor olsam da muhtemelen haklıydı. Söyledikleri için daha azını hak etmiyordu.

"Daha iyisini yapacağım," diye söz verdim.

Annem memnun görünüyordu, William'a gülümsedi, o da ona gülümseyerek karşılık verdi. Ama benimkine değil. Tarafsız görünüyordu ve özründen o da mutlu olmuş gibiydi. Ancak dünkü uyarısı hâlâ aklımdaydı. Bu adama ihtiyatla yaklaşmak gerekiyordu ve ben hâlâ ona güvenmiyordum.

"Yemek için teşekkürler, gerçekten çok lezzetliydi," dedim ve masadan kalktım. Sağ elimle kendime destek olmaya çalıştım. Bileğime keskin bir acı saplandı ve havayı dişlerimin arasından sertçe emdim.

"Tatlım, kalınlaşmadan önce üzerine buz koymalısın."

Sol elimi salladım ve odama doğru ilerledim.

Küçük gösterimden memnun bir şekilde spor salonuna gitmek için üstümü değiştirdim. Kafamı boşaltmak için biraz kuvvet antrenmanı yapmam gerekiyordu.

Atletimi yeni giymiş ve haltere ağırlıkları yüklemiştim ki kapı çalındı.

"Sorun ne?" diye sordum, halteri sol elimle kaldırırken. Çok ağırdı ve pazularım gergindi.

Kapıya bakmadım çünkü annemin benimle ne kadar gurur duyduğunu bir kez daha söylemek istediğini biliyordum. Kavgalarımızdan sonra bunu hep yapardı.

Bir şey omzumu sıyırdığında keskin bir acı hissettim. Ancak bu kez acı, kürek kemiğimin altına bastıran bir başparmaktan geliyordu.

"Argh! Ne ?" diye tısladım ve dokunuşun altında . Kokusu ancak şimdi burnuma geldi.

William daha da sert ve haykırmamak için dişlerimi sıktım. Adamın parmakları benim tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü. Ve tam olarak neremin acıdığını biliyor gibiydi.

"Annenle bir daha asla böyle konuşmayacaksın, beni anlıyor musun?" diye sordu çok sessizce, neredeyse fısıltıyla.

"Ya yaptıysam?" diye sordum, tutuşundan kurtulmaya çalışarak. Bunu nereden bilmiyorum ama sol omzum inanılmaz derecede ağrıyordu ve kolum işe yaramıyordu.

William önümde bir kaya gibi durdu ve ona nefret dolu bir ifadeyle baktığımda irkilmedi bile.

"O zaman evime hiç adım atmamış olmayı dileyeceksin."

Hâlâ sol kolumu tutarak küçümseyici bir şekilde homurdandım.

"Beni tehdit ediyorsun ve sonra da aynısını yapmamamı mı bekliyorsun?" diye cevap verdim ve güldüm.

William yaklaştı ama ben geri çekilmedim. Bu zaferi ona çok görmemeliydim.

"İnanılmaz derecede ince bir buzun üzerindesin Caleb," dedi tüylerimi diken diken eden bir sesle.

Yine o kadar güzel kokuyordu ki bir an için sersemlemiş gibi ydim. Onunla ilgili her şey baskınlıkla dolup taşıyordu. Zayıf biri olmadığından oldukça emindim. Az önce bana dokunma şekli bunun tam tersini kanıtlıyordu. Ve yakından da oldukça güçlü görünüyordu. Kıyafetlerinin arasından vücudunun büyük bir kısmı görünmüyordu ama buna gerek yoktu çünkü geniş omuzları onu ele veriyordu. Ama hepsinden önemlisi, bana bakış şekli ydi. G z n  kırpmadan, bakışlarıyla beni yere sermeye çalışıyordu. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Küçük bir parçam bana tekrar dokunmasını arzuluyordu. O yaklaştı a bu parça hızla büyüdü. İrislerindeki parlayan benekleri açıkça g rebilene kadar yaklaştı a yaklaştı. Nefesi dudaklarıma değdi ve ben bana neler olduğunu fark etmedim. Tek hissedebildiğim bacaklarımin arasında biriken kandı.

William sadece bana baktı, başka bir şey yapmadı. Hiçbir şey söylemedi ve bana dokunmadı ama bana bir şey yaptı.

Bakışlarına daha fazla dayanamadım. Özellikle de sikimin dikleşmesine neden olan açgözlü bir pompalama hissettiğimde.

Oh ... benim ... Tanrım. Cidden şimdi mi?!

"Birbirimizi anladığımızı görüyorum," dedi William ve sonunda tekrar benden uzaklaştı.

Yere baktım ve kapıyı arkasından kapatana kadar onu sadece göz ucuyla izledim.

Ancak o zaman başımı kaldırmaya cesaret edebildim. Bacaklarımin arasındaki açgözlü çekiş neredeyse dayanılmazdı. Buna izin ! Özellikle de bir erkekle!

Böyle bir şey daha önce başıma sadece bir kez gelmişti. Antrenmanda  ocuklarla birlikte ilk kez üstümü değiştirdiğimde. Bir şekilde o kadar heyecanlanmıştım ki vücudum  ıldırımıştı. O zamanlar barın bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. şimdi o kadar emin değildim.

Ben eşcinsel değilim. Bu doğru olamaz.

Ne de olsa Harper'dan önce bir kız arkadaşım olmuştu. Kızlardan hoşlanıyordum ve aslında onları öptüğümde her zaman sertleşiyordum, en azından çoğu zaman. Ancak bu bambaşka bir şeydi.

William bana meydan okumuştı, beni bilerek kızdırmıştı. Eminim sadece aşırı bir tepkiydi ya da öyle bir şeydi. Koç bir keresinde bize sporcuların daha fazla testosteron salgıladığını ve bu nedenle günlük hayatta biraz daha dikkatli olmamız gerektiğini söylemişti. Muhtemelen bugünkü antrenmanla ya da dövüşle bir ilgisi vardı.

Kendi kendime "Kesinlikle bu kadar olacak," dedim ve rahatlayarak gülümsedim çünkü kulağa kesinlikle mantıklı geliyordu. Ereksiyonun hiçbir anlamı yoktu ve kesinlikle bir daha olmayacaktı.

CALEB

I *Ben eşcinsel değilim. Ben ... değilim eşcinsel değilim!*

Kelimeleri zihnimde bir mantra gibi söyledim. Bu sabah uyandığımdan beri hiç durmamıştım. Dünle ilgili bir şey ifade etmiyordu ama yine de bunun bir tesadüf olduğundan emin olmak istedim.

Soyunma odasına girdiğimde ter kokusu beni çarptı. Çocuklar çoktan üzerlerini değiştirmeye başlamışlardı ve bir sürü çıplak ten gördüm. Soyunma odasında tamamen normal bir manzaraydı ama o öğleden sonra korku gibi bir şey hissettim. Gerçekten sadece normal olmak istiyordum. Diğerleri gibi kızlarla çıkan bir çocuk olmak istiyordum, sapık bir ucube değil. Okulumuzda birkaç eşcinsel çocuk vardı ama hepsi biraz tuhaftı. Birçok insan onlarla ilişki kuramazdı ve kesinlikle bir spor takımında değillerdi. Birbirlerine uymuyorlardı.

Ben eşcinsel değilim, dedim kendime tekrar ve çantamı Nate'in yanına bıraktım. Üzerinde sadece pantolonu vardı ve kıyafetlerini giyerken bir şarkıya ıslık çalıyordu.

Bakışlarımın çıplak sırtından aşağıya, poposuna doğru çaktırmadan kaymasına izin verdim. Bana bir şey hissettirip hissettirmediğini bilmek zorundaydım.

"aber, kardeşim? Bir şey mi ?"

Küçümseyerek homurdandım ve sırtını sıvazladım.

"Deli misin sen? Okuldaki en güzel kızla birlikteyim!"

"Ve herkes seni gerçekten kıskanıyor, dostum!"

"Haklı olarak öyle!" Muzaffer bir edayla sırtarak formayı başımın üzerine çektim.

Nate benimle böyle konuştuğunda, bir şekilde kendimi hep iyi hissedirdim, hiçbir şeyin sarsamayacağı bir kral gibi. Söylediklerimin yarısının bile doğru olmadığı gerçeğini kendime sakladım. Herkesin sandığı kadar havalı ve sakın olmadığımı kimsenin bilmesine izin yoktu.

Jasper'ın burnunu kırmamı hak etmişti ama sokakta böyle bir şey yapmazdım. Ama burada, Doğu Lisesi'nde bir itibarım vardı ve onu korumak zorundaydım.

"Koç bugün bizi çok zorlayacak, kardeşim, bu sezonun başlangıcı. Gerçekten çok zorlu geçecek ve lanet olsun, biraz kış tekmelemek için sabırsızlanıyorum!"

"Ve ilk ben!" Karşılıklı yumruklaşırken biz alkışladık ve diğer çocuklar kükredi.

Burada çocuklarla kendimi hep iyi hissettim, insanların örnek aldığı biriydim. İyi oynadım ve seyircinin de favorisiydim.

Bir zamanlar Harper'ın benimle olmasının tek nedeninin bu olabileceğini düşünmüştüm. Bir amigo kız olarak futbol takımından biriyle birlikte olmak bir tür gelenektir. Ama hayır, tabii ki tek neden bu olamazdı. Harper beni çok seviyordu, sevimli ve kesinlikle seksi olduğumu düşünüyordu. Tıpkı benim de onu sevdiğim gibi. İlişkimizin bir geleceği vardı ve ben bunun için savaşmaya hazırdım.

Antrenman her zamanki gibi zordu ve ne yazık ki elim işleri daha iyi hale getirmedi. Zayıf biri değildim, bu yüzden kolum zaman zaman ağrısa da devam ettim.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra derslerime devam ettim. Bugün oldukça uzun bir gündü ve saat 17.00'ye kadar bitiremedim.

Harper bana mektup yazdığı için çok heyecanlanmışım. Benimle dolabında buluşmak istedi ve ben de ona son haberleri vermek için sabırsızlanıyordum. Ona eğitimden bahsetmek istiyordum.

Jasper'ın ona bir şey yapıp yapmadığını sordum.

Harper'ı uzaktan koridorda yürürken gördüğümde adımlarımı hızlandırdım. Arkadaşları onun yanında yürüyor ve fısıldaşıyorlardı, ben ise sevincimi zor zapt ediyordum. Onu tekrar öpmeyi, kollarıma almayı ve onunla vakit geçirmeyi çok uzun zamandır arzuluyordum.

Ama Harper arkadaşlarını bırakıp yanıma geldiğinde kötü bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Selam tatlım. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Hey, Caleb," dedi sertçe, yanıma yaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye sordum merakla.

"Evet, şey... Bunu günler önce yapmak istedim. Hep bir şeyler çıktı. Özür dilerim."

"Bunun bir önemi yok. Yapacak çok biliyorum. Bütün bunlar ne için? Bir konuda yardıma mı ihtiyacın var?"

"Lütfen bana bir iyilik yap ve olay çıkarma, olur mu?" dedi ve ben bunun benim için iyi bitmeyeceğini hemen anladım.

Ancak göğsüme gelen darbeyi göremedim.

"Her şey bitti."

Kelimeler pudingin içinden bir kükreme gibi geliyordu. Sanki arenadaki tüm seyirciler aynı şeyi söylüyordu, ama aynı anda değil ve anlayamadığınız garip bir çamur haline geldi.

Harper'a bakakaldım çünkü hiçbir şey anlamamıştım.

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Bana öyle bakma, işe yaramadı işte."

"Ne? Ne işe yaramadı?"

"Kalın kafalılık mı ediyorsun? Senden ayrılıyorum."

"Ayrılıyorsunuz... Ayrılmak mı?" Sanki biri başımdan aşağı bir kova buz gibi su dökmüştü. Artık bacaklarımı hissetmiyordum ve kalbim durmuştu.

"Neden?" diye fısıldadım ve ona yaklaşmaya çalıştım. Ama sanki dokunuşuma dayanamıyormuş gibi geri çekildi.

"Gerçekten bir cevap istiyor musun? Acıtabilir."

"Neden?" diye tekrarladım, ne yaptığımı bilmediğim halde.

"Sadece senden hoşlanmıyorum."

"Ama..."

Kızgınlıkla inledi. "Caleb, ciddi misin? Bunu anlamak zor değil. Artık bitti. Artık birlikte değiliz ve bana tekrar asılmanı istemiyorum."

Elini tutmak için son bir girişimde bulundum. Sanki zehirli bir şeymişim gibi beni tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bana bakma, ben artık senin için yokum." Bu sözlerle arkasını döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Tüm koridor boşalana kadar dakikalarca onun ardından baktım. Tıpkı düşüncelerim ve kalbim gibi boştu. Bisikletime giderken hiçbir şey hissetmedim.

Villaya giderken yol boyunca kendimi bir balonun içinde sıkışmış gibi hissettim. Etrafımdaki sesler doğal olmayan bir şekilde boğuktu. Her şey bir şekilde pusluydu, sanki başka bir dünyadaymışım gibi.

Eve girdiğimde içimdeki boşluk hâlâ oradaydı, bu yüzden bir koşuya daha çıkmaya karar verdim.

Villa mahallesinin sokaklarında ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum ama eve döndüğümde bir tür yorgunluk hissettim. Bir şekilde geri dönmüştüm ama dönmemiştim.

Her halükarda tepeden tırnağa sıırıslıklam olduğumu fark ettim. O kadar terlemiştim ki üstüm başım vücuduma yapışmıştı.

İlk adımım duşa doğru oldu. Birinci kattaki banyo bunun için doğru yerdi. Bana tam olarak ulaşamasa da kulaklarımda hâlâ müzik vardı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Banyonun kapısı sol taraftaydı. Kapıyı açtığımda tuhaf bir kokuyla karşılaştım.

Kulaklarımdaki düğmeleri çıkardım ve akan suyun sesini duydum. Ağır çekimdeymiş gibi, onu gördüğümde kollarımı indirdim.

William.

Kristal berraklığındaki duş kabiniinde durdu. Su kaslı vücudunu ıslatıyordu. Gözlerim yüzünden göğsüne, oradan da karnına doğru ilerlerken felç olmuş gibiydim. Sonra sikinin üzerinde oyalandılar. Su bu noktada kesilmişti ve ucundan aşağı doğru akıyordu.

O seni görmeden git buradan Caleb.

Hâlâ orada durmuş öylece bakıyordum.

Ve birden bir şey hissettim. Göğsümde bir hareket vardı. Kalbim tekrar atmaya başlamıştı. Ölmediğimi fark edince rahatladım. Aksine, kanımın yeniden aktığını, kulaklarıma hücum ettiğini ve yanaklarımda biriktiğini hissedebiliyordum. Sonra aşağı doğru hareket etti. Farkına varamayacağım kadar hızlı bir şekilde sikime pompalandı ve onu kaldırdı.

William'ın görüntüsünden büyülenmiş bir halde nefesimin hızlandığını hissettim. Sertleşmişim, kaya gibi sertleşmişim, hayatımda hiç olmadığım kadar sertleşmişim. Elimde değildi.

Parmaklarım otomatik olarak kasıklarına doğru yol aldı. Bacaklarımda arasındaki çekim o kadar güçlüydü ki buna karşı koyamadım. Parmaklarım şortumun kemerine doğru ilerledi ve tenime yapıştı. Sabırsızlıkla pantolonumu bacaklarımdan çektim, ayakkabıları ve üstümü çıkardım. Çıplaktım ve beni her an keşfedebilecek olması umurumda değildi.

Kalbim çılgınca çarparken kendime dokundum. Sünnet derimin ileri geri hareket etmesine izin verdiğimde tüm vücudum karıncalandı. Bu anla ilgili her şeyin yasak olduğunu biliyordum. Basitçe her şey!

Kanıma kaynatan şey de tam olarak buydu. Alt dudağımı ısırdım ve elimin hızla ileri geri kaymasına izin verdim. Daha hızlı, tekrar ve tekrar.

Akan su durdu. Ama ben durmadım. Devam ettim, devam ettim.

Duş kabini sessizce açıldı ve tanrı gibi bir vücut dışarı çıktı.

William'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için dünya durdu. Hâlâ sikim elimdeydi ve ciğerlerimdeki havayı tutuyordum.

Beni yakalamıştı.

O yaklařtıķa başım parlamaya başladı. Kuyruğu her adımda sağa sola sallanıyordu. Hızla üzerime geldi, buz gibi bakışları beni delip geçti. Her şeyin biliyordum. Hemen şimdi saldıracaktı. Yerde bayılana kadar beni dövercekti. Tek yaptığım ağlamak olana kadar içimdeki tüm ahlaksızlığı dökecekti.

Beni tek bir hareketle döndürürken eli boğazımı kavradı. Sırtımdaydı, sert ve ıslak vücudu bana yaslanmıştı. Ve sonra onu hissettim, siki kıcıma değiyordu.

Bana sıkıca sarıldı ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak diye korkuyordum. Hâlâ nefes almamaya çalışıyordum ama olmuyordu. Tamamen bitkin düşmüştüm ama tek bir derin nefes bile almaya cesaret edemiyordum.

William her yerdeydi. Boynumdaki eli beni sertçe . şok içinde dilimi ısırmana neden olan onun eli değildi. Diğer elinin parmaklarıydı. Sikimin etrafındaydılar ve çığlık atmak istedim.

Onları benim tepki vermemden daha hızlı harekete . İleri geri, yukarı aşağı. Havai fişekler damarlarımda karıncalanıyordu.

Gözlerimi kapattım ve sadece onu hissettim. Duş almış olmasına rağmen kokusu hâlâ her yerdeydi. Güçlü elleri bana uzun zamandır arzuladıım inanılmaz sıcak hissi veriyordu.

Artık sessiz kalamazdım. Boğazımdan daha önce hiç duymadıım bir inilti çıktı. William'ın parmakları hızlanırken, diğerleri boynumda sıkılaştı. Havam tükeniyordu ve bunun için yalvarmaya başladım. Daha hızlı, daha derin nefes aldım ve kendimi bıraktım.

Zevkle içimi çektim, parmaklarımı kalçalarına doğru kıvırdım ve yanaklarımda arasındaki sertliği hissettim. Her ne yapıyorsa, daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Sikim o kadar sertleşmişti ki onunla bir duvarı delip geçebilirdim.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadım, yanma çok şiddetli bir hal almıştı. Vücudumun en ücra hissedebiliyordum. Ve sonra

Titreme başladı. Her zerrem elektriklendi ve dudaklarımdan dökülen iniltiler banyoyu doldurdu.

William'ın elleri daha da hızlandı, tekniği değişti ve beni delirtmesini izledim.

Çok geçmeden geri dönmeyi hayal bile edemeyeceğim bir noktaya gelmiştim. Bir daha asla durmayacaktı. Kendimi ona olabildiğince sert bir şekilde bastırdım ve beni bilinçsizce otuz bir çekmesini izledim.

Bu inanılmaz azgınlık hissi bir mutluluk pınarıyla doruğa ulaştı. O kadar aniden fişkırdım ki neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Bir iniltiyle, beni sıkıca tutan William'a yaslandım. Ondan uzaklaşamıyordum.

Kulağıma yakın nefes alışını duyabiliyordum ve bana gülmesini bekledim. Her an başlayabilirdi ve ben de utanç içinde yere yığılabilirdim.

Ama yapmadı. Bunun yerine, ayaklarımda durabildiğim anda beni bıraktı, kalçalarıma lacivert bir havlu sardı ve parmak arası terliklerle odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında dizlerimin üzerine çöktüm. Su buharının buğusu beni sardı ve ağlamaya başlarken bacaklarımı tuttum.

WILLIAM

KBanyo kapısı kapandıktan sonra koridor boyunca yatak odasına doğru koştum. Durmadan, döndüm doğruca gömme dolaba gittim. Kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. Ancak o zaman tekrar nefes almaya cesaret edebildim.

Gerçeklik zihnimdeki sisin içinden yavaşça sızıyordu. Az önce her ne olduysa, bunu anlamakta güçlük çekiyordum. Elimdeki sıcak sertliği, acil pompalamayı hâlâ hissedebiliyordum ve usulca inlediğini duydum.

Bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir?

Hayatımda zaten bazı aptalca şeyler yapmıştım. Gurur duymadığım ve asla tekrarlanmayacak şeyler. Ama daha önce hiç bu kadar çok açıdan tehlikeli bir şey yapmamıştım.

Ne düşünüyordun?" diye sordum aynadan bana solgun bir tenle bakan adama.

İtiraf etmeliyim ki hiç düşünmemiştim. Bir saniye bile. Sadece yapmam gerekeni yapmıştım. Caleb çok kaybolmuş, inanılmaz derecede üzgün ve sonra da çok çaresiz görünüyordu.

Bunun olmasına asla izin vermemeliydim.

Temel içgüdülerini kontrol altında tutan bir adam olduğum için kendimle her zaman gurur duymuşumdur. Birden fazla kez yoluma çıkmış olsalar da, onlarla başa çıkmak için iyi bir strateji geliştirmiştim. Her ay, akşamları biriyle buluşur ve politikacıyı kapının dışında bırakırdım. Gerçek isimler yok, yüzler yok, sadece bedenler var. Her zaman sadece o anın tatminiyle ilgiliydi. Beni asla özel hayatıma dahil etmezdi,

Bana işimde eşlik etmek şöyle dursun. Ve şimdi oldu. Kendime asla düşünmeyeceğime dair yemin ettiğim bir şey.

"Her şeyi mahvettim mi?"

İnşa ettiğim her şey çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hayatım, yeni ortağım, kariyerim, hepsini kaybedebilirdim. Aptalca bir hareketle. Bir daha asla düşünmek istemediğim bir hareket.

Bunu neden yaptın? Bunu neden yaptın?" diye sordum yansıma ama cevap vermedi. O da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

Mantıklı bir nedeni yoktu, böyle bir şey yapmak için temel bir ihtiyaca dayanan bir açıklama bile yoktu. 17 yaşında bir gençle - oğlumla!

Elimi uzattım ve yakındaki dolabın kapağının büyük bir gürültüyle kapanmasına izin verdim. Ama bu yüksek ses hiçbir şeyi değiştirmedii. Daha da kötüsü, uyarılmışlığımın inatla havluya bastırdığını hissedebiliyordum. Sikim her zaman bir hain olmuştu. Ama genelde kontrol altında tutardım. Şimdi ne isterse onu yapıyordu. Ve ben kafamdaki görüntülerden kurtulamıyordum.

Caleb'in aç bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Boşaldığı zamanki titremesini, dudaklarından dökülen rahatlamayı. Elimdeki siki çok iyi hissettirmişti. Yasaklanmış bir şekilde fantastik.

Düşünmezsen böyle olur, William!" diye kendimi uyardım, kasılmış şakaklarımı ovuşturarak.

Bir erkekle son beraberliğimden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Körü körüne felakete koşmak yerine bunu bilmeli, kendimi buna hazırlamalıydım. Ama yaptıklarımın tek nedeni bu değildi.

Caleb'in yakışıklı yüzü değildi, gözlerindeki meydan okuma değildi ve sonra yine neredeyse ona dokunmam için yalvardığı açgözlülük değildi. Hepsini sadece hayal etmiştim. Ama bunun bir faydası olmadı, çünkü olmuştu. Üvey oğluma el kaldırmıştım ve bunun hiçbir mazereti olamazdı. Şimdi yapabileceğim tek şey kimsenin, özellikle de Vicky'nin bunu öğrenmemesini sağlamaktı.

Kapı aniden çalındığında irkildim. Kapıyı açtım. Victoria'nın yüzü bir kıyamet habercisi gibi karşımda belirdi.

"Birinden mi saklanıyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedim ve kısa bir süre sonra pişman oldum. Ne de olsa sapık olmam onun suçu değildi.

"Ne oldu? İş yerinde sorun mu var?"

Kendimden uzaklaştım çünkü o anda onun iyi huylu bakışlarına dayanamadım. Bir anneye oğluna cinsel saldırıda bulunduğunu nasıl söylersin?

Bunu taciz olarak görmedi.

Her şeyi daha iyi hale getirmedi ama cinsel tacizden hapse girmeyeceğim konusunda beni rahatlattı. En fazla ahlaksızlık ve ensestten.

O benim oğlum değil, diye kendime hatırlattım ve bu da beni biraz sakinleştirdi. O benim biyolojik çocuğum değildi ama onun oğluydu.

"Üzgünüm sevgilim ama şu anda işler olması gerektiği gibi gitmiyor," dedim akşam için yeni bir gömlek seçerken. Hâlâ havlulumun içinde öylece duruyordum.

"Bunun için çok üzgünüm, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Victoria gerçekten iyi bir kadındı. Caleb ve benim aramda olanları asla bilemezdi. Asla. Bu onun kalbini kırardı. Ve onu kendi amaçlarım için biraz istismar ediyor olsam bile, bunu kesinlikle istemiyordum.

"Belki," dedim bir anlık düşünceyle.

Hâlâ tahrik olmuşum çünkü Caleb'ın iniltileri hiç bitmeyen bir yankı gibi kulaklarımda çınlıyordu. Durması gerekiyordu.

Victoria'ya yaklaştım ve havluyu bıraktım. Bacaklarımın arasına bir göz attı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Affet beni.

Boynunun arkasını tuttum ve ona bir öpücük kondurdum. Onu kapıya doğru bastırduğымda irkildi ve nefesi kesildi.

Çok narin ve kırılgandı ama kendimi tutamadım. Kabaca eteğinin altına uzandım ve külotunu indirdim.

Şimdi onunla ne yaparsam yapayım, bunu yapmak zorundaydım. Sadece on dakikalığına bile olsa onu unutmalıydım.

CALEB

NDuş aldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Çok değil ama en azından biraz. Ancak kafa karışıklığı devam etti. Ne yapacağımı bilemiyordum.

daha önce banyoda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Beynim o anda buna hazır değildi.

Odamda bomba patlamış gibi görünüyordu. Her yerde kıyafetler, okul eşyaları, dambıllar ve hatta gitarım vardı. Gitarı aldım ve yatağa bağdaş kurup oturdum. Aylardır gitar çalmamıştım ama içimden geldi. Belki de kalp kırıklığı yaşayan tüm insanlar için bir şarkı bile yazabilirdim.

Kapı ilk notaları henüz koparmıştım.

"Kapıyı çalmaya ne dersin anne?" diye sordum, aslında ne kadar kızgın olduğumu şimdi fark ediyordum. Tam olarak kime olduğunu söyleyemedim. Muhtemelen her şeye ve herkese.

"Ne zaman böyle huysuz bir genç kız oldun, sevgilim?" diye cevap verdi.

Annem sanki yeni spor yapmış gibi taze görünüyordu. Her halükarda yanaklarında doğal bir kırmızı renk vardı. Mutlu görünüyordu ve ben de onun adına mutluydum çünkü ben aynı şeyleri hissetmiyordum.

"Ne zamandan beri kimse beni yalnız bırakmıyor?" diye karşı çıktım ve gitarımı çalmaya devam ettim.

"İkinizin nesi var? Bugün ikiniz de çok tuhafsınız."

"Ne? Kimden bahsediyorsun?" Tüm yüz hatlarım kayboldu. Sonra karşımda *onun* yüzünü gördüğümde gitarım neredeyse elimden düşüyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"William ve sen. Aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır!" diye neredeyse ona bağıracaktım ve aptallığım yüzünden kafamı yatak direğine vurmak istedim.

Annem gezegendeki en zeki kadın değildi, ama çoğu erkeğin sadece hayal edebileceği bir şeye sahipti: Sezgi. Daha önce onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış bir içgüdüğü vardı. Ve şu anda sanki bir koklayıcı köpek üzereymiş gibi görünüyordu. Ama gerçeği bilmesine asla izin verilmedi. Onun değil! Bu onu mahvederdi.

"Sanırım benden hoşlanmıyor," dedim dikkatini dağıtmak için. "Ama bir şekilde hallederiz. Bunun için endişelenme."

"Yani kavga mı ettiniz?"

"Pek sayılmaz, daha çok tartışma gibi bir şeydi. Ortılığı dağıtmadan pek hoşlandığını sanmıyorum. Bildiğin gibi ben de ortalığı toparlama konusunda pek iyi değilimdir." Kollarımı açarak tüm odayı kapladım. Bir haftadan az bir süredir burada yaşıyorduk ve şimdiden savaş alanına dönmüştü.

"William gerçekten düzenli bir insan, bunu fark ettim. Ben bile onun için fazla dağınığım." Annem gülümsedi. Bir fare kokusu almadığına sonsuz derecede sevinmiştim. "Sanırım ikimizin de biraz çaba göstermesi gerekecek. Bu bana seninle konuşmak istediğim bir şey olduğunu hatırlattı."

Alçı duvara gri deri koltuğa, çirkin bir ağaç resminin altına oturdu. Sonra içinde bir sürü sayfa bulunan bir klasör çıkardı.

"Otur sevgilim. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum."

İçimden gelmedi ama kabul ettim. Ne de olsa bana bir daha William hakkında bir şey sormayı düşünmesini istemiyordum.

Adı zihnimde belirir belirmez, görüntüler de onu takip etti. Banyodaki saniyeler iç gözümün önünde bir film gibi . Ve tekrar sertleştiğimi hissettim.

Aman Tanrım, şimdi olmaz!

Oturmadan önce ayağımın üzerinde döndüm ve masa sandalyesini buldum, bir bacağımı diğerinin üzerine geçirdim ve

arkama yaslanıp bir şekilde sakın olmaya çalıştım.

Annem beni çözmüş gibi görünüyordu ve ben çılgılık atma isteğime karşı koydum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Sadece... Harper yüzünden." Birden hatırladım. Beni terk etmişti, William'la olan şeyin tek nedeni buydu. Eğer o olmasaydı, şimdi eşcinsel olmazdım.

Ben eşcinsel değilim!

"Harper'ın nesi var? İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Benden ayrıldı," diye mırıldandım ve pişman oldum.

Aslında onunla bu konuda konuşmak istememiştim.

Annem dosyayı bir kenara bıraktı ve yanıma geldi.

"Beni rahat bırak, sorun yok!" dedim savunmacı bir elle, ama durmadı, kollarını sırtıma doladı ve kendini bana doğru bastırdı.

Beni sandalyeden kaldırdığında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Leğen kemiğimi bir anda yana yatırdım ve nefesimi tuttum. Ereksiyonum hâlâ oradaydı ve kırmak istiyordum.

"Bu konuda konuşmak istememeni anlıyorum. Ama bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Dosyayı sana bırakacağım ve vaktin olduğunda bakabilirsin, tamam mı?"

Ses çıkarmadan başımı salladım ve sonunda beni bıraktığında sevindim.

Hemen tekrar oturdum ve Tanrı'dan pantolonumdaki ereksiyonu fark etmemiş olmasını diledim.

Öyle görünmüyordu. Çünkü gülümseyerek veda etti.

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım ve nihayet yalnız kaldığımda sandalyemde arkama yaslandım.

"Bu bir felaket," diye mırıldandım ve kasıklarımın baktım. Hâlâ sertleşmişim. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir saçmalık yüzünden. Ne yazık ki, bir şekilde anlamlıydı. Daha önce banyoda her ne olduysa, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi. Sadece vücudu bile...

İki elimle yüzümü kapatırken "Hastayım," diye mırıldandım.

Çılgılık atasım geldi, tüm pencere camları da dahil olmak üzere tüm odayı paramparça etmek istedim ve

kubbeli tavan. Her şeyin kırılmasını istedim, belki bu beni daha iyi hissettirirdi.

"Bunların hepsi onun suçu!" Birden fark ettim ve öfkem William'a, lanet olası üvey babama yöneldi!

Ona tarif edilemeyecek kadar öfkeliydim. Beni eşcinsel yapan oydu. Çünkü ondan önce hiç böyle bir şey istememiştim. Her şeyin tek suçlusu oydu! Ve bunun bedelini ödeyecekti!

Masamdaki sandalyeden kalktım ve aceleyle odadan çıktım. Saat henüz 19.00'du ve akşam yemeği servis edilmek üzereydi. Memnun bir sırtışıla aceleyle merdivenlerden zemin kata indim. William'ın sesini duyduğumda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ondan korktuğum için değil, onu görmek istediğim için. Buna mecburdum, başka yolu yoktu.

"Herkes iyi akşamlar!" diye neşeyle seslendim ve yemek odasına girdim.

"Merhaba sevgilim, geç kaldın, nasıl oldu?" Annem beni selamladı ve belli ki keyfimin yerinde olmasından memnundu.

"Merhaba William, bugün işler nasıl gitti?" diye sordum bakışlarımı kaçırın üvey babama.

Elinde bir kadeh şarap vardı ve ona bakıyordu. Bu beni inanılmaz derecede iyi hissettirdi. Ne kadar kötü bir şey yaptığının farkına varmış demekti. Pişman olmuştu. İstemeden de olsa onu duvara yaslamıştım. Onu avucumun içine almıştım çünkü bunu anneme söylemeyeceğinden emindim. Ne de olsa her şeyin suçlusu oydu.

Bu anı parmaklarımın karıncalanmasına neden oldu ama kendimi toparlamayı başardım. Tüm anıları kenara ittim ve masaya, William'ın tam karşısına oturdum.

"Doğa çağırıyor, hemen döneceğim!" dedi annem, bir tuvalet aramak için dışarı çıktı.

O anın tadını çıkardım, çünkü William hâlâ benden kaçmakla meşguldü.

Gözleri masanın üstünü , annemin sandalyesini buldu ve bardağına geri döndü. Arkama yaslandım, ayaklarımı kaldırdım ve masanın üzerine koydum. Ayaklarım çıplaktı ve göz ucuyla görebilsin diye ayak parmaklarımı oynattım. Geniş alt çenesinin rengini gördüğümde kendimi inanılmaz güçlü hissettim. Onu kızdırmıştım, ama o cesaret etti hala bana bakmadı . O

arsızlığını görmezden geldi ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktı. Bir yudumdan diğerine geçti.

Kendi kendime sessizce kıkırdadım ve annem gelmeden önce ayaklarımı masadan kaldırdım.

"Ben çok açım, sen nasılsın?"

"Duştan sonra hep aç olurum," dedim yüksek sesle ve William'ın tepkisini bekledim.

Omuzlarının gerildiğini açıkça görebiliyordum. Geniş, iyi tonlanmış bir sırtı vardı, hakkını vermeliydim. Ama vücudundan da öte, onun kirli sırrını biliyordum. Sevgili milletvekili, yakında senatör olacaktı, eşcinseldi ve dünyanın bunu bilmesine izin verilmiyordu.

"Neden bu kadar mutlusun sevgilim?" diye sordu saf kör kız anneme. Ona nasıl bu kadar aşık olabilirdi ki, aslında erkeklerden hoşlandığını fark etmemişti? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bilirsiniz, bazen sırlarınızı paylaşmanız gerekir, o zaman kendinizi daha iyi hissedersiniz."

"Bizimle paylaşmak istediğin bir sırrın var mı?" Annem çok heyecanlı görünüyordu, William o kadar değil.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi bize doğru dönerken tüm sırtı gergindi. Yüzü kaskatı kesilmişti ve nedense solgundu. Bütün bu olanlar ona zarar vermiş gibiydi. Ne yazık!

"Hayır, sadece söylüyorum." Bakışlarıyla buluştuğumda ona sııttım. Gözleri bir saniyeden kısa bir süre içinde karardı. Bu sefer beni öldürmek istediğinden emindim, hemen şimdi ve burada.

Annem, "Harper için gerçekten üzgünüm ama ileriye bakmana çok sevindim Caleb," diyerek tüm havayı bozdu.

Şu anda Harper'ı düşünmek istemiyordum, bir anlığına da olsa zaferimi kutlamak istiyordum.

"Harper kim, kız arkadaşı mı?" diye sordu William kaygan bir sesle.

"Eski kız arkadaşım," dedim kaşlarını çatarak. Uzun zamandır onun yapabildiğini yapabiliyordum.

"Belki de bu sadece bir evredir, sevgilim? Senin yaşındaki genç kızlar genellikle ne istediklerini bilmezler."

"Erkekler de ," diye ağızımdan kaçırdım ve bunun William'da işe yaradığını görebiliyordum.

Aslında, onun yaşındaki bir adam nasıl bu kadar inanılmaz derecede iyi görünebilirdi? Onunla ilgili her şey mükemmel görünüyordu. Uzun boylu, yapılıydı, güzel, çarpıcı bir yüzü, düzgün bir sakalı, inanılmaz güzel gözleri ve iyi şekillendirebildiği gür saçları vardı. Ve çok lezzetli kokuyordu. Elbette tüm kadınlar onu istiyordu. Onun erkeklerden hoşlanması aptalcaydı.

"Ah, işte yemek geliyor," dedi annem ellerini çırparak.

William, sırayla her birimizin önüne bir tabak çorba koyan genç kadına, "Çok teşekkür ederim Mandy," dedi.

Yemek kokusu William'ınkinin eline su dökemezdi. Masanın öbür ucundan bile onun parfümünün kokusunu alabiliyordum. Her zaman ne giydiğini öğrenmeliydim. Çünkü yeni bir kız arkadaş edinmek için ihtiyacım olan şey buydu.

Harper beni bir kez geçebilirdi. Benim sevgimi hak etmiyordu. Okulda benim seksi olduğumu düşünen yeterince kız vardı. Yeni bir tane bulmak kesinlikle kolay olurdu. En az onun kadar güzel ama belki biraz daha kibar birini.

Her halükarda, onu bu eve davet edeceğime kesinlikle güvenebilirdim. Annem ve ben kesinlikle kalacağımız için, şu andan itibaren bu konu halledilmişti. Eğer William bizden kurtulmaya çalışırsa, onu her şeyi anlatmakla tehdit edecektim. Sonra da boku yerdi. Görünüşüne bakılırsa, bunu kesinlikle biliyordu.

Annem ve o önemsiz bir şey hakkında konuşurlarken, masanın altında görünmeyen bir bacağını kaldırdım. William'ın ayağına ulaşana kadar diğer tarafa doğru ilerledim. Alt bacağının iç kısmına doğru yavaşça ilerlerken ağzının köşesi seğirdi. Kalbim daha hızlı atıyordu çünkü çok kötüydüm. Dizlerine ulaştığımda ayağa kalktı.

"Lütfen bana biraz müsaade edin," dedi, bir an bile yüzüme bakmadan.

Odadan oldukça hızlı bir şekilde çıktı ve ben bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

Zayıf noktasını ortaya çıkarmıştım ve ne yazık ki onu delmekten vazgeçemiyordum.

WILLIAM

I Yüzüme beşinci kez soğuk su sıçratıyordum. İşe yaramadı, sıcaklığı başımın her yerinde hissedebiliyordum. Ama sadece orada değil. Hırlayarak vücudumun aşağı ve keşfettim. Büyüyen yumru.

"Bu kesinlikle olamaz," diye tısladım, sonunda duracağını umarak ileri geri volta atıyordum.

Victoria'yla olan kısa buluşmamız bile şehvetimi dizginleyememişti. Aksine, tüm bu süre boyunca sadece *onu* düşünmüştüm ve bu yeterli değildi.

Sanki bir yırtıcı hayvan kafesinden dışarı salınmış ve zapt edilemiyormuş gibi, sıkım sert kalmaya devam etti. Soğuk, ıslak ellerimi üzerinde gezdirdiğimde bile, bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Caleb inanılmaz derecede arsızdı! Çıplak ayaklarını maun masanın üzerine koyması bunlardan sadece biriydi. Onu yakalamak, dizlerimin üzerine yatırmak ve inleyene kadar küçük sıkı tokatlamak istedim.

Bastırılmış bir hırıltı çıkardım ve yumruğumu aynaya vurma dürtüsüne direndim.

Evet baba, tatlı sesi kulaklarımda çınladı. Bu sadece şaka amaçlıydı, yanına kâr kalmasına izin veremeyeceğim bir kışkırtmaydı. Yine de vücudum üzerinde yıkıcı bir etkisi vardı.

Victoria'nın oğlu, onca insan arasından. Saygı nedir bilmeyen, arsız, küstah bir çocuktü. Ona öğretmeye çok yakın olduğumu biliyordum. Ama buna iznim yoktu, asla. Ona bir kez daha dokunmama izin yoktu.

"Bunu yapmak zorundasın, yine zamanı geldi" dedim aynada kendime, kendimi kurtarmamın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Caleb'le evimde yaşadığımız durum o kadar kısa sürede tırmanmıştı ki artık hiçbir şeyden emin değildim. Zaten bir kez çok ileri gitmişim ve bunun tekrarlanmayacağını garantiye yoktu. Bunu gerçekten istiyordu!

O küçük pislik!

Onu yakalamak, duvara yaslamak, serbest kalmak için inleyene kadar havasını kesmek istedim. Ve sonra ben-

"Kes şunu!" diye bağırdım kendime ve bir adım geri çekildim.

O kadar kendimde değildim ki korkuya kapılmışım. Şu anda böyle bir şeye ihtiyacım yoktu! Seçim kampanyası olması gerektiği gibi gitmiyordu ve ben tamamen aşırı çalışıyordum. Böyle saçmalıklarla daha fazla uğraşamazdım.

Bir erkekle bir akşam geçirsem aylarca doymuş olurdum.

Bu strateji şimdiye kadar hep işe yaramıştı. Birkaç saat boyunca bunu yaşadım ve sonra tatmin oldum ve hayatıma geri dönebildim.

Eğer şimdi birini ararsam, Caleb'a duyduğum bu arzu kesinlikle duracaktı. Çünkü bu doğal değildi, hiçbiri doğal değildi. Bu dürtü dayanılmazdı ve acilen durdurulması gerekiyordu. Uçuruma o kadar yakın dengede duruyordum ki başım dönüyordu. Tehlike dokunacak kadar yakındı ve bundan sonra ne yapacağıma çok dikkat etmeliydim.

Yüzümü tekrar yıkadım, kravatımı düzelttim ve en iyi poker suratımı takındım. İşimde çok iyiydim ve şimdi de tam olarak bunu kanıtlayacaktım.

Başımı dik tutarak merdivenlerden zemin kata indim. Caleb'in sesini duymak kanımı kaynattı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi annesiyle normal bir şekilde konuşuyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Yemek odasına girdiğimde bana sırtıttı ve maskem kısa süreliğine kayma tehlikesi geçirdi. Caleb belli ki ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ne yaptığının farkındaydı ve görünüşe göre benim için tehlikeli olabileceğinin de farkındaydı. Oyuna başlamıştı ve ilk hamleleri gerçekten harikaydı. Benimle çiftleşmeye çok yaklaşmıştı.

Odaya girerken dostça bir sesle "Lütfen affedersiniz, ne kaçırdım?" diye sordum.

Oturduğumda yüzümdeki büyüleyici gülümseme geri gelmişti. Caleb'ı görmezden gelmeye devam ettim, dengemi bozması için ona bir şans daha vermedim. Hareketleriyle her ne elde etmeyi umuyorsa, işe yaramayacaktı.

"Caleb az önce bana çok beğendiği bir arabadan bahsetti," dedi Victoria ve göğsümde küçük bir sızı hissettim.

"Hangi marka?" diye sordum.

"o, sevgilim?"

"Bir Chevrolet Camaro SS."

Dudaklarımdaki gülümseme genişledi. Şimdi tüm dikkatim Caleb'ın üzerindeydi, o da benim patlamamı bekliyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Oğlun iyi bir zevke sahip, Victoria."

"Öyle değil mi? Çok zeki ve yetenekli." Onun elini tuttu ve sıktı.

Karnım gurulduyordu çünkü kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Ancak ona gerçeği söyleyen kişi olmak istemiyordum. Caleb'ın da söylemesini istemedim. Buna dayanamazdı.

"Arabalar genç erkekleri şekillendirir. Ve onlar hakkında çok şey söylerler." Sözlerim ikisini de etkilemiş gibiydi, Caleb homurdandı, annesi ise elimi sıktı.

"Okul hâlâ önce geliyor, değil mi sevgilim?" İlk başta ellerimizi birleştireceğini sandım ama neyse ki birleştirmedim.

Victoria bunun yerine masaya yeni getirilen tatlıyı berbat etti.

Artık tek başıma yemek yemediğim için mutfak ekibi ekstra çaba sarf etti. Ekstra çalışma için hepsine bir maaş zammı borçlu olduğumu aklıma not ettim.

Gruba "Üniversite konusu zaten konuşuluyor sanırım?" diye sordum.

"Elbette, bunu daha önce konuşmuştuk. Caleb için uygun olan birkaç kişi var. Başvuru aşaması yakında başlıyor. Bu yüzden notlarını şimdi yükseltmesi çok önemli."

Caleb bu konu değişikliğinden hoşlanmamışa benziyordu çünkü kendini beğenmiş sırtışı anında kayboldu. Onun yerine arkasına yaslandı.

Huysuzca sandalyesine geri döndü ve dondurmasının tadına bakmadı.

Victoria ısrarla, "Ve sadece burs almayı ummak yeterli değil," dedi ve durumu anlamak için başka soru sormama gerek kalmadı.

Caleb okulda pek iyi görünmüyordu, sadece sevdiği futbolda iyiydi. Belki bu onu üniversiteye sokabilirdi ama notları da çok önemliydi. Bunu kendi deneyimlerimden biliyordum.

"En azından bu konuda spekülasyon yapmamalısın," diye ekledim konuşmaya.

"Bazı konularda, özellikle de siyaset, tarih ve benzeri sosyal konularda zayıflıkları var. Bu ona uygun değil."

"Siyaset herkese göre değil," diye cevap verdim ve şarabımdan bir yudum daha aldım. "Öyle bir tip olmanız gerekir. Tarih kesinlikle ezberdir."

"Eğer öğreniyor olsaydı, eminim o da daha iyi olurdu. Sadece sporunu ve arkadaşlarını düşünemezsin, sevgilim. İyi bir üniversiteye girmen geleceğin için çok önemli."

Caleb sıkıntıyla inledi ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Tişört kaslarının üzerinde gerilmişti. Üst kolları yine iki kat daha geniş görünüyordu.

"Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Dengesinin biraz bozulduğunu fark ettiğimde dudaklarıma yumuşak bir gülümseme çalındı. Onu tam da böyle görmek istiyordum. En altta, ait olduğu yerde olmalıydı.

"Hangi konuyu tercih edersiniz?" diye sordum, önemsiz bir şey bekliyordum.

"Yarın bir maçım var, istersen izleyebilirsin."

Victoria'nın tepkisini, "Gelmeyi çok isteriz," dedim.

Onun da benimle aynı fikirde olduğuna emindim. Ancak, bu maça gitmek istemem mantıklı değildi. Bunun için gerçekten zamanım yoktu, mülakatımın son tarihi yaklaşıyordu ve talepler masamın üzerinde birikiyordu.

"Harika, saat 17.00'de okulumuzun bahçesinde başlıyor. Buna bayılacaksınız."

Bir an için dikkatsiz davrandığım gerçeğiyle yutkundum. Artık geri dönemezdim. Ve içten içe bunu . Onu görmek istiyordum.

nasıl kazandığını ya da iyi ihtimalle nasıl kaybettiğini oynadım. Bu beni tatmin ederdi. Ama belki de vermez.

Bakışlarım onun genç yüzünde oyalandı. Onda bende bu tür şeyleri tetikleyen şeyin ne olduğunu açıklayamıyordum. Gerçekten de sadece bir çocuktuk, ilginç konuşmalar yapabilecek kadar olgun bile değildi. Bu dünyadaki her şey hakkında çok deneyimsizdi.

Yine de hala kavrayamadığım bir şey vardı. Ona doğru çekiliyordum ve bunu bir an önce öğrenmeliydim, aksi takdirde bir kez daha karakterimin dışına çıkabilirdim. Caleb benim için hâlâ bir tehlikeydi ve şu anda başka bir olayı göze alamazdım.

O akşam uyuyamadım. Victoria bir saatten fazla bir süredir yanımda uyukluyordu. Ama düşüncelerim dönüp duruyordu ve bir türlü sakinleşemiyordum. İçecek bir şeyler almak için kalktım. Gecenin bu saatinde ev çok sessizdi.

Merdivenlerde durdum ve yukarı baktım. Caleb'in odası oradaydı. Bütün evdeki en güzel şey ona verilmişti. Muhtemelen kocaman yatağında yatıyor ve dudaklarında bir gülümsemeyle uyuyordu.

Başımı sallayarak zemin kata doğru ilerledim. Mutfak yemek odasından küçük bir koridorla ayrılmıştı ve her zamanki gibi temiz ve düzenliydi. Hiçbir şey bana birkaç saat önce orada yemek pişirdiğimi hatırlatmıyordu.

Buzdolabına gittim ve bir şişe portakal suyu çıkardım. Bardağın içindeki yumuşak şırıltı kilometrelerce öteden gelen tek sestiydi. Meyve suyunun tadı tatlı ve biraz ekşiydi. Kuru boğazımı nemlendirdi ki şu anda buna ihtiyacım vardı. Ama her şeyden önemlisi, vücudumun nihayet yeniden bir erkeğe ihtiyacı vardı. İstedğim zaman hassas ve duyarlı olabilirdim. Ama dürtülerimi bu şekilde yaşamıyordum. Çığ, vahşi, dizginlenemez olmalı ve artık dayanamayacak hale gelene kadar sürmeliydi. Ancak o zaman önümüzdeki birkaç ay boyunca beni ayakta tutacak bir tatmin yaşayabilirdim.

Cep telefonumu pijama cebimden çıkardım ve erkek rezervasyonu yapabileceğiniz bir web sitesi açtım. Bu bir tür eskort hizmetiydi, çok gizli ama aynı zamanda çok pahalıydı. Kimsenin benimle yemeğe çıkmasına ya da bana eşlik etmesine ihtiyacım yoktu.

Teklif edilen erkekler arasında gezindim ve 23 yaşında, siyah saçlı ve yeşil-kahverengi gözlü genç bir adama takıldım. Geniş omzunun üzerinden kameraya bakışında muzip bir şeyler vardı. Genç ve arsız görünüyordu ve onu alamayacağımı fark ettim.

Bakmaya devam ettim ve 30'lu yaşlarının ortasında, erkekten çok ayı gibi, gür sakallı, kel kafalı ve kıllı göğsü neredeyse benimkinin iki katı genişliğinde bir adamla karşılaştım. Ne yazık ki onu görmek beni etkilemedi. Başka tercihlerim vardı.

Sitedeki bazı erkekleri zaten denemiştim. Dolayısıyla, her biriyle yalnızca bir kez tanıştığım için artık bir seçenek değillerdi. Tekliflere göz attıktan sonra en başa döndüm. 23 yaşındaki siyah saçlı adamın adı Dorian'dı. En azından öyle olduğunu iddia ediyordu. Kendisi hakkında öğrenci olduğunu ve beyzbol oynadığını söylemişti. Bu geniş kollarını ve omuzlarını açıklıyordu.

Her zaman olduğu gibi, resim galerisinin altında tercihleri ve yapmadıkları hakkında bilgi vardı. Her şeye açık görünüyordu ve neredeyse hiç tabusu yoktu. Ama yine de bana Caleb'ı çok fazla hatırlatıyordu. Ama belki de bu iyi bir şeydi? Onunla her şeyi deneyimledikten sonra belki de çocuğu unutabilirdim.

Denemeye değer.

CALEB

Dezonun ilk maçı her zaman heyecan verici olmuştur. Bugün oyun kurucu pozisyonunda değildim ama koşucu pozisyonundaydım. Zaten iyi iş çıkarmıştım.

Sahada maçları televizyonda yayınlayacak bir kamera ekibi bile vardı. Bu çok daha fazla baskı yarattı ama aynı zamanda motivasyonumuz da yüksekti.

Soyunma odasında hâlâ boğalar gibi birbirimize tezahürat yapıyorduk. Sahaya koştuğumuzda ve seyirciler tarafından karşılandığımızda adrenalin doluydum.

Tribünlere doğru baktım. Yukarıda bir yerlerde annem ve William vardı. Garip bir şekilde, onlar için takımımızdaki kızlarla dans eden eski kız arkadaşım Harper'dan daha çok endişeleniyordum. Eskiden daracık amigo kıyafeti ve ponponlarıyla çok seksi olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise hiç ilgilenmiyordum.

Kazanmak zorundaydık çünkü tehlikede olan çok şey vardı. Küçük bir parçam da annemin benimle gurur duymasını istiyordu. William'ı maça neden davet ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında buraya ait değildi ama bir şekilde ağzımdan kaçmıştı.

"Hissediyorum kardeşim," dedi o gün oyun kurucu pozisyonunda olan Nate.

Pas verme konusunda iyi olduğunu antrenmanlarda sık sık kanıtlamıştı. Hücumda sık sık topu eline almış ve her zaman çok iyi sayılar yapmıştı. Fırlatmak onun işiydi.

Öte yandan ben çok yönlü bir oyuncuydum: savunmada iyiydim ama koşmada da iyiydim. Gol bölgesine bu kadar çabuk girdiğim için birden fazla kez övgü aldım.

Koç Carrington potansiyelimi keşfettiğinden beri hemen hemen her maçta beni oyuna alıyordu. Takımdaki bazı çocuklar bundan rahatsız oluyordu. Ama bana karşı bir şey söyleyemeyecek kadar saygı duyuyorlardı. En azından Harper'la birlikteyken. O artık tarih oldu.

Alanın ortasında bir yerde, sarı saçlarının yukarıdan aşağıya doğru salındığını gördüm.

"Harper'la aranızda her şey yolunda mı?" diye sordu Nate, biraz gerginlik olduğunu fark etmiş gibiydi.

Ona ya da diğer çocuklara artık birlikte söylememiştim. Doğru zaman da değildi. Kazanmamız gereken bir maç vardı ve Virginia Wolfs hafife alınacak bir takım değildi. Biz Tigers'a karşı tehlikeli olabilirlerdi.

Takımlar yazı tura atışı için çağrıldığında Koç Carrington terlemeye başlamıştı bile. Wolves kazandı ve hücumda başlamaya karar verdi. Koç, Nate ve beni oyuna aldı ve tam da işin içindeydik.

Virginia Wolves ilk çeyrekte gerekenlere sahip olduğunu kanıtladı. İlk yarıdan sonra açık ara öne geçtiler. Ancak Koç Carrington bizi kenara çekti ve sonunda neyden yapıldığımızı göstermemiz gerektiği konusunda kıcımaza tekmeı bastı.

İkinci yarı başladı ve ben tam ortasıındaydım. Dişlerimin önündeki plastik ağızlığı, kaskımın altında alnımdaki teri, göğsümün etrafındaki her nefeste sıkılaşan sıkı zırhı hissedebiliyordum. Bu maçın benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Umutsuzca bir bursa ihtiyacım çünkü notlarım berbattı. Üniversite gözlemcilerinin beni keşfetmesi için bir tanrı gibi oynamalıydım. Bu benim için bir şanstı!

Bunu , Caleb!

Düdük çaldı ve oyun başladı. Savunmada dalgaların arasında bir kaya gibi durdum, omuzlarım genişti, kimsenin geçmesine izin vermemeye hazırdım.

Kurtlar saldırıya geçip kendilerini sıranın içine atarken, dışarıda kalanlar kaçma tehdidinde bulundu.

Yere düşen bir tanesini savuşturdum ve sonra topu yakalamak için zıplayan bir diğerinin peşinden koştum. Onu uçuşunun ortasında yakaladım ve yere sertçe çarpmadan önce birkaç metre uçtuk. Neyse ki kurtlar sadece dört metre ilerleyebilmişti.

Maç oldukça sert geçti. Çünkü Kurtlar gerçekten iyi oyuncular ve üçüncü çeyrekten sonra hala öndeydiler.

Bu arada Koç Carrington bazı çocukları değiştirmişti. Beni ve Nate'i de göndermek istiyordu ama biz ona bunu yapabileceğimizi açıkça belirtmiştik. Yapmak zorundaydık!

Son iki dakikaya girilirken skor 22-27'ydi. ve bunun son girişimimiz olduğunu biliyordum.

Herkes gergindi ve birbirini itip kakıyordu. Nate'e son bir kez baktığımda ne istediğini anladım. Dışarıda sağ arka tarafta durdum ve hazırlandım.

Top atıldı ve Nate topu yakaladı. Gözümün ucuyla bir hareket görür görmez koşmaya başladım. Bitiş çizgisi otuz metre ötedeydi.

Savunmadan kaçarken deli gibi koştum. Koşarken sol omzumun üzerinden baktım. Nate fırlatmıştı ve top havada yumurta şeklinde vızıldıyordu. Koşmaya devam ettim, yüzüstü yere düşen bir saldırganın üzerinden atlayarak topun uçuşunu takip ettim.

Sonra atladım ve yumurtayı havada yakaladım. Ayaklarımın üzerine düşüp koşmaya devam ettiğimde kalabalık kükredi. Bitiş çizgisiyle aramda sadece 15 metre vardı.

Arkamda savunmanın koştüğünü duydum ama beni durduramayacak kadar uzaktaydılar. Atladım, sayı alanına indim ve takımımıza altı sayı kazandırdım. Skor 26-27 rakip lehineydi ve hala oynayacak 45 saniyemiz vardı.

Şimdi benim golümden sonra bir saha golü atma fırsatımız vardı, ancak bu bize sadece 1 puan kazandıracaktı ve sadece oyunu eşitleyebilecektik. Bu yüzden 2 sayılık bir dönüşümü başarabileceğimizi ummak zorundaydık.

Adrenalinle dolmuş bir şekilde tekrar sıraya girdik. Başlama atışını için şimdiden titriyordum. Nihayet zaman geldiğinde, şimşek gibi koştum. Nate topu tekrar bana attı, yakaladım, koştum ve hayatım için koştum. Ve sonra çizgiyi geçtim. Üç düdük çaldı ve kalabalık çılgına döndü. Dizlerimin üzerine düştüm. Kollarımı havaya kaldırdım ve kazandığımızı fark ettim. Kazanmıştık, çok yakındı ama kazanmıştık!

Duşta vücutlarımızdaki teri yıkarken Nate öfkeyle bağırdı: "O salak 13'ün touchdown'unuzda bana çalım attığını gördünüz mü?"

"Hayır, hatırlarsanız başka bir şeyle meşguldüm."

Yüksek sesle güldük. Ben daha da çok güldüm çünkü omuriliğimden aşağısı buz gibiydi. Duşumu soğuğa ayarlamıştım çünkü tüm vücudum buhar olmuştu. Ama soğuğa ihtiyaç duymamın tek nedeni bu değildi. Spor kanımı her zaman kaslarımdan daha fazlasını sertleştiren bir sıcaklığa kadar ısıtıyordu. Ve çocukların benim de muhtemelen eşcinsel olduğumu bilmelerini istemiyordum.

Muhtemelen sadece bir aşama, kendimi ikna etmeye çalıştım ve çocuklara bakarak sikimin onlara tepki verip vermediğini test ettim. Tepki vermedi, bu da beni son derece memnun etti ve rahatlattı. Harper'ın artık düşüncelerimde bir rol oynamaması belki de iyiye işaret değildi. Ama sonuçta o kadar da eşcinsel olamazdım.

"Biz gerçekten en havalıyız, çocuklar! Bunu kutlamalıyız! Umarım koçun herkese yetecek kadar birası vardır."

Ben de öyle umuyordum ama her şeyden önce çabalarımın sonunda karşılığını alacağımı umuyordum.

Maçtan sonra bile hâlâ tamamen enerjiktim. Yeni duş almıştım ve çocuklar ve koçla kutlama yapmıştım ama beni başka bir şeyin beklediğini biliyordum.

Annemin beni William ve oldukça şık görünümlü bir adamla birlikte beklediğini görünce sııttım.

William adamın elini sıktı ve sessizce konuştular. Birbirlerini tanıyor gibiydiler.

Adam elimi sıkarak, "İşte burada, dahi çocuk," dedi. "İzin ver genç adam. Bay Rutherford, Pitts'in yetenek avcısı. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Caleb. Senin hakkında çok şey duydum." Anneme ve William'a baktı.

William'ın bakışlarıyla karşılaştığımda sırtışım biraz çarpıklaştı. İyi ve memnun görünüyordu. Bu iyi bir şey anlamına gelemezdi. Muhtemelen masasındaki ayaklarımın intikamını almak için turumu berbat etmişti. Öte yandan annem ıslıl ıslıldı ve beni iki yanağımdan öptü.

"Harikaydın, sevgilim! Cehennemden çıkmış yarasa gibi koştun."

"Kazandığın için tebrikler. Gerçekten iyi oynadın." William'ın kadifemsi sesi arka planda çınılıyordu ve garip bir şekilde sözleri benim için bir anlam ifade ediyordu. Dürüst ve hayranlık uyandırıcı görünüyorlardı. Annemin yaptığı o abartılı, sürekli övgüler değil.

William nadiren övgüde bulunan ve takdir eden bir adam gibi görünüyordu, ama bunu yaptığında da samimiydi.

Ne saçmalık, diye kendime hatırlattım. O boktan bir politikacı, yaptığı her şey yalan!

"Üniversiteye karar verdin mi Caleb?" diye sordu Rutherford, beni gerçekliğe geri döndürerek.

"Henüz değil, ama yakında. Birkaç teklif daha bekliyorum."

"Sanırım bu konuda yardımcı olabiliriz." Bana göz kırptı ve ben bunun ne anlama geldiğini hemen anladım.

Sevincimi biraz bastırmak zorundaydım çünkü saldırgan görünmek istemiyordum. Ama aslında kollarımı adamın boynuna dolamak ve onu öpmek istiyordum. Az önce beni kurtardı.

"Bizden haber alacaksın, genç adam. Bu kadar yetenek boşa harcanmamalı." Elimi bir kez daha sıktı, sonra da

kalabalığın.

Bakışlarım, yakası kalkık diz boyu paltosunun içinde her nasılsa iyi görünen William'a kaydı. Her zaman iyi görünüyordu, ama özellikle bu kıyafetle.

Ona öyle bakma!

"Ee anne, oyunu nasıl buldun?"

"Gerçekten harikaydın, sevgilim. Seni son kez çalarken gördüğümde ben de gurur duymuştum ama bugün gerçekten kendini aştın. Sana ilgi gösteren tek kişi Bay Rutherford değildi. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Bana sıkıca sarıldı ve göğsümde garip bir his hissettim. Çünkü ben de kendimle gurur duyuyordum. Ama dahası da vardı.

Gözlerim bizi düşünceli bir şekilde izlediği belli olan William'a kaydı. Gözlerimiz buluştu ve birbirine kenetlendi. O da benim gibi tarafsız görünüyordu. Annem birkaç saniye sonra beni bırakıp bir şelale gibi konuşmaya başlayana kadar birbirimize baktık.

Şoför Brian'ın kullandığı arabaya doğru giderken hiç durmadı ve nefes bile almadı.

William ve ben onun başının üzerinden birbirimize baktık ve gülümsedik çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyor gibiydik. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir andı. Ama ona karşı garip bir bağ hissettim, var olmaması gereken bir bağ. Oraya ait olmamasına rağmen kafamın içindeydi. Ve ondan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu biliyordum.

Binmeden hemen önce durakladım.

"Sorun nedir, sevgilim? Bir şey mi unuttun?"

"Evet, geri dönmem gerekiyor. Beni beklemene gerek yok, Nate'le gidiyorum," diye yalan söyledim ve çoktan salona doğru yola çıkmıştım.

William'ın bakışlarını enseme hissettim ve nihayet ondan kurtulmak için acele ettim.

Çok fazla ziyaretçi kalmamıştı ve ışıklar yeni kapatılmıştı. Ama biriyle tanışacağımdan emindim.

Amigo kızların soyunma ve antrenman odalarının bulunduğu salonun diğer tarafına doğru ilerledim. Uzaktan narin figürlerini görebiliyor, tatlı kıkırdamalarını duyabiliyor ve hepsinin henüz gitmemiş olmasından dolayı rahatlıyordum.

Her zamanki gibi Harper iki arkadaşıyla birlikte önden gitti. Ben de onlar için orada değildim. Penelope'ydi. Ponpon kız takımının bir parçası olmasına rağmen, Harper ve arkadaşlarıyla pek işi olmayan, oldukça sessiz bir kızdı.

Penelope oldukça güzeldi ve erkekler arasında bir hayran kitlesi vardı, ama Justin'in sikini neredeyse ısırıp kopardığından beri kimse onunla bir şey başlatmamıştı. Ünü gerçekten kötüydü, birçok insan ona sürük diyordu çünkü muhtemelen yüzden fazla erkekle öpüşmüştü. Şu anda tam da ihtiyacım olan kişiydi.

Binadan çıktığını en son ben gördüğümde uzun siyah saçları rüzgârda savruluyordu. Diğerleri yeterince uzaktaydı ve yoluna çıktığımda beni fark etmediler. Ona çarptım ve başka bir yere bakıyormuşum gibi davrandım. Düştü ve yeri öpmeden onu yakaladım.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim." Ona güçlü kollarımla sarıldım ve o da bana hayranlıkla baktı.

"Seni tanıyorum, takımdansın, bugün çok sayı attın. Hatta birçok kişi Tigers'ın senin sayende kazandığını söylüyor." Sesindeki hayranlık beni sardı.

"İnsanların nasıl olduğunu bilirsin," dedim ve ona sevimli bir gülümseme verdim.

Hiç de diğerlerinin söylediği gibi biri gibi görünmüyordu. Hatta onu öpmek için üzerine bastırdığımda biraz güvensiz görünüyordu. Gerildi ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

"Hadi, sen de istemiyor musun?" diye fısıldadım ve onu kendime çektim.

"Hayır! Bırak beni!"

"Neden? Diğerleri gibi yapamaz mıyım?" diye hayal kırıklığı içinde sordum ve karşılığında dehşet dolu bir bakışla karşılaştım.

"Ben bunu kimseye yapmadım! Ne tür bir ucubesin sen?"

Beni orada öylece bıraktı ve bir saniye içinde muhtemelen gezegendeki en büyük götün ben olduğumu fark ettim. Ama ne yazık ki bu William'ı düşünmeden edemediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Neyse ki Nate beni arabasına aldı ve villanın önüne bıraktı.

"Dostum, gerçekten abartmıyormuşsun. Burası cehennem gibi bir yer!

Yeni eve taşınma partisi ne zaman?"

"Yakında ve sen de davetlisin tabii ki. Ama bugünlük bu kadar, sürdüğün için teşekkürler kardeşim!" Pikabın tavanına vurdum ve Nate kükreyerek uzaklaştı.

Derin bir nefes alarak villaya girdim. Şu anda William ya da annemle karşılaşmak gibi bir arzum yoktu ve salon yönünde bir yerlerden gelen seslerini duyabildiğim için çok mutluydum.

Birinci kata geldiğimde durdum. Gözlerim olayın gerçekleştiği banyoya kaydı. Ve bir kez daha midemde garip bir karıncalanma hissettim. Biraz daha yürüdüm ve bir sonraki kapıyı açtım. Bu beni onun yatak odasına götürdü. Bitişğinde bir giyinme odası vardı, sadece kıyafetler için gerçekten büyük bir oda.

Burada olmamam gerekiyordu ama kendimi kontrol edemiyordum. Odayı sessizce geçtim ve bakışlarımın dolaşmasına izin verdim.

Bir sepet gözüme çarptı, içine çoktan yıpranmış giysiler atılmıştı. Buruşuk beyaz bir gömlek çıkardım ve hemen William'ın eşsiz güzel kokusuyla sarmalandım. Buruşturdum ve kolumun altına sıkıştırdım. Sonra çekmecedan bir saat aldım ve odama doğru yol aldım.

WILLIAM

Caleb yetenekliydi. Bunun beni neden şaşırttığını ama şaşırtmıştı. Sadece beni bembeyaz yapmakta iyi değildi. ve kuralları hiçe sayan, aslında iyi bir sporcuymuştu.

Ancak, sefil bir hırsızdı. Kirli çamaşırlarımı karıştırdığı güvenlik kamerası görüntülerini görmek biraz eğlenceliydi. Çocukça bir öfkeyle bunu kesmesine kadar gömleğim vardı. Ama saat koleksiyonumu karıştırdığı için onu affetmezdim.

Bunu muhtemelen beni kışkırtmak için yapmış olsa bile, resimleri gördüğüm anda bir çizginin aşıldığını anladım.

Artık Caleb'e biraz terbiye vermenin zamanı gelmişti. Bu evde kurallar vardı ve onlara uymayan tek kişi oydu.

Benim standartlarıma göre, öfkeyle eve doğru yürüdüm. Victoria bu akşam bir arkadaşının evine yemeğe davetliydi ve ortaya çıkacak tatsız sahneye tanık olmayacağı için mutluydum. Caleb'i yola getirmek için yapmam gereken her şeye izin veriliyor, hatta teşvik ediliyordum. Bu böyle devam edemezdi.

İçeri girmesini beklemedim, hışımla odasına girdim. Caleb içeri girdiğimi görünce irkildi. Yatağında oturuyordu ve kalçalarının arasında bir gitar vardı.

"14 numaralı kural neydi?" diye sordu ve ağzının bir köşesinin eğlenerek kalktığını gördüm. "Senin için geçerli değil gibi görünüyor.

başvurun."

"Doğru adam böyle der." Kapıyı arkamdan fırlatıp kapattım ve bunu sessizce yapmaya zahmet etmedim. Yüksek bir enerji dalgası gibi damarlarımda dolaşan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu ve gitarını tıngırdatmaya devam etti.

"Onu geri ver!" dedim doğrudan, aslında bir ders vererek başlamak istemiştım.

Sadece onun varlığı bile bana bu odadan ne kadar çabuk çıkmam gerektiğini hatırlattı. Çünkü beni cidden delirtiyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi neşeyle, gitarının kenarlarına bakarak.

Yeterince görmüştüm. Ona doğru yürüdüm, gitarı elinden kaptım, yakasından tuttum ve ayağa kaldırdım. Ben gözlerine bakarken kahverengi gözlerindeki yeşil noktalar heyecanla zıplıyordu.

"Sen bir hırsız ve berbat bir yalancısın," diye hırladım, nefesini dudaklarımda hissederek. Onu kendime bu kadar yaklaştırmayı gerçekten istememiştım ama şimdi geri dönemezdim.

"Bence sen paranoyaksın," dedi, hâlâ teslim olmamıştı.

Yakasından tutmama rağmen gözlerimin içine baktı. Hiç zayıflık göstermedi ve tavırlarından etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Hayatımda pek çok erkekle tanışmıştım: zengin, yaşlı, güçlü, kısa ve uzun, ama sadece birkaçı göz temasına uzun süre dayanabilmişti. Caleb bunu birden fazla kez kanıtlamıştı ve böyle bir durumda bile pes etmemişti.

"Gergin görünüyorsun baba." Ben gürültülü bir hırıltı çıkarırken sırttı.

"Ben senin baban değilim." Sesim artık donma noktasına gelmişti. Kaslarımda istedikleri için seğirdiğini hissediyordum.

Onu şimdi ve burada dizlerimin üzerine yatırma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, buna ancak büyük bir iradeyle karşı koyabildim.

"Hayır, değilsin. İşte bu yüzden bana hiçbir şey söyleyemezsin."

"Hâlâ benim evimdesin," diye onu tehdit ettim ve elimi bırakmak üzereydim.

"Ve bu yüzden mi beni bu kadar sert tutuyorsun?"

Burnunun ucundan sadece milimetrelerce uzakta olduğumu ancak şimdi fark ettim. Onu yakasından o kadar güçlü bir tutmuştum ki nefes alamıyordu. Az önce kontrolü kaybeden bendim, o değil.

Omuzlarımı dikleştirdim ve onu bıraktım.

"Soyunma odamdan bir saat çalmışsın. Onu bana geri ver ve bu konuyu unutalım," diyerek diplomatik olmaya çalıştım.

"Ama belki de bunu unutmamızı istemiyordur?" Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve sol elindeki kazak biraz yukarı kaydı. Rolex'im bileğinde parladı.

O lanetli küçük piç!

"Ver onu bana," diye tekrar tehdit ettim.

Caleb başını eğdi ve sırtıttı. "Neden gidip getirmiyorsun Willi?"

"Bana öyle deme."

"Sana başka ne diyebilirim baba?"

"Hayır," diye homurdandım ve saatime uzandım. Hiç düşünmeden bileğinden söktüm.

Caleb sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi güldü.

"Kendinden utanmalısın," dedim küçümseyerek ve saatin cebimde kaybolmasına izin verdim.

"Bence kendinden utanmalısın." Aniden bana çok yaklaştı.

Ne istediğini biliyordum ama yine de geri adım atmadım. Prensip olarak değil!

"Sen bir ibnesin, değil mi?" diye mırıldandı, gözlerimde bir zayıflık işareti arıyordu.

Ağzından çıkan kelimelere inanamadım. Benimle yüzleşmeye nasıl cüret ederdi? Ben duş alırken banyoya giren oydu. O başlatmıştı! Ama ben bitirecektim!

"Ne istiyorsun?" diye sordum önümde alt dudağını çiğnerken. Bunun benim için ne kadar çekici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de tam olarak biliyordu.

Bir an için tamamen sessiz kaldı ve gözlerimin içine baktı.

"Anneme gerçeği söylesem hoşuna gider miydi?" diye sordu yüz­süzce.

"Buna cesaret edemezsin."

"Onları kullanmanızın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Karşımda hâlâ bu kadar özgüvenli durması inanılmazdı. Bu şekilde kaşlarımı çattığım herhangi bir erkek şimdiye kadar altına işemiş olurdu. Ama Caleb küstah bakışlarına karşı koydu. Bu tavrı için ona hayranlık duymalıyım. Değerli bir rakipti.

"Ona özel mülkümün kamera kayıtlarını göstersem ne derdi? Oğlunun kavga ediyor olması zaten onun için bir sorun, hırsızlık konusunda ne derdi?"

"Senin yaptığının yanında bu hiçbir şey," diye tısladı.

"Ben ne yaptım ki? Duş alıyordum ve sen gizlice beni izliyordun."

Sonunda gözlerinde küçük bir belirsizlik belirtisinin parladığını gördüm. Bana yaklaşıırken alt dudağı titriyordu.

"Bana dokundun."

"Çünkü bu tam da senin istediğin şeydi," diye mırıldandım, onun güçlü duruşunu yansıtarak. "Haksız mıyım?"

Caleb ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Onun yerine bakışları dudaklarımda gezindi. Pembe dilinin ucunun alt dudağının üzerinde kısa bir süre gezindiğini görebiliyordum. Banyodaki o anı hatırladığını biliyordum. Çünkü onu karşımda gördüm ve bacaklarımın arasında acil bir çekilme hissettim.

"Bu bir daha asla olmamalı," dedim ısrarla, onu kirli düşüncelerinden çekip çıkararak. "Bir daha asla."

Başını salladı ve sonunda onun içindeki ne yaptığını gerçekten bilmeyen genç adamı tanıdım. Kendine şaşırmış, kafası karışmış görünüyordu ve bana yıllar önceki halimi hatırlattı.

"Psikolojik danışmanlığa ihtiyacınız olursa, bana haber verin."

Cevabını beklemeden odadan çıktım. Daha fazla kalamazdım. Caleb içimde arzuladığım her şeyi barındırıyordu. Bir an önce evimi terk etmeliydi. Onu her gün etrafımda görmeye devam edersem tüm dünyam yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı.

Çalışma odama girdiğimde içimde muazzam bir gerilim hissettim. Damarlarımdaki pompalama hala güçlüydü. Artık çalışamayacak kadar güçlüydü.

Cep telefonumun kilidini açtım ve kendimi genç eskort çocuğu keşfettiğim sayfaya geri dönmüş buldum. Birkaç dakika boyunca resimler arasında gezindim, sonra tekrar kaldırdım.

"Ben güçlüyüm," diye mırıldandım, Caleb'a ve paylaştığımız anlara dair tüm anıları bir kenara iterek.

Hayatımın yarısını, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde üretebildiğim saf zihin kontrolü yoluyla zihinsel güç oluşturarak geçirmiştım. Şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve o ana odaklandım. Caleb'in artık hayatımda bir yeri olmayacaktı. Masada oturuyor olabilirdi ama o bir kukladan başka bir şey değildi. Artık onunla konuşmayacak, oyunlarını oynamayacak ve bana şantaj yapmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

"Bana karşı çıkmaya cesaret edemez."

Bunu daha önce yapan herkes kaybetmişti. Bu sefer de kazanacağımdan hiç şüphem yoktu. Caleb'ın aklında ne varsa, ona karşı koyacaktım.

CALEB

E Ancak William odamdan çıktıktan sonra nefes almaya cesaret edebildim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki fark etmesinden . Fark edeceğini düşünmesini istemedim.

benim üzerimde herhangi bir gücü vardı. Yoktu!

Vücudum her şeyi biraz farklı görüyordu.

"Seni salak neredeyse onu öpüyordun!" dedim ve dönerek uzaklaşan masa sandalyesini tekmeledim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dağınıklığı toparlamaya çalıştım. İçime her ne girdiyse, neredeyse yanlışı gitmişti. William o kadar güzel kokuyordu ki umurumda bile değildi. Ona dokunma ihtiyacı neredeyse bastırıyordu.

Kendime baktım ve hiç şaşırmadım. Öldürücü bir ereksiyon yaşıyordum ve karnımdaki çekilme neredeyse dayanılmazdı.

Hiç mantıklı gelmiyordu ve kendime biraz kızgındım ama dürtüye karşı koyamadım. William beni geri çevirmişti, bunu gerçekten beklemiyordum. Beni bu duyguyla baş başa bıraktığı için üzgün olmalıydı.

"Hayır, güçlü kal," dedim kendi kendime ve baştan çıkmamak için ellerimi omuzlarımda üzerinde tuttum.

William tam olarak onu suçladığım şeydi: bir ibne. Ve onun beni de bir ibneye dönüştürmesine izin vermeyecektim.

"Bu sadece bir dönem, geçecek" dedim kendime ve bu cesareti hissetmeye çalıştım.

Son birkaç gün içinde çok şey olmuştu ve yeni terk edilmiş birinin tuhaf düşüncelere sahip olması şaşırtıcı değildi. Bedenim sadece biraz deliriyordu, bu başka bir anlama gelmiyordu.

Şüpheyile, hala vücudumdan dışarı çıkmış olan sikime baktım. Aynı zamanda burnumda hâlâ William'ın kokusu vardı. Hangi parfümü kullandığını gerçekten öğrenmem gerekiyordu. Bununla herkesi elde edebilirdim.

"Her biri! Kızlardan hoşlanıyorum," dedim tam bir inançla ve sonra ellerimin sikimin üzerine düşmesine izin verdim.

Hızlı bir dokunuş ve tüm sırtıma yayılan bir karıncalanma hissi. William'ın ellerinin anısı usulca iç çekmeme neden oldu. Gözlerimi kapattım ve parmaklarının pantolonumun bel bandına doğru ilerlediğini hissettim.

"Kızlardan hoşlanıyorum," diye mırıldandım, parmakları bana tekrar masaj yapmaya başlarken William'ın beni arkamdan kucakladığını hayal ettim.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim ve bir zevk sesini bastırdım. Sadece onu düşünmek bile beni inanılmaz derecede sertleştiriyordu. Benim sorunum neydi bilmiyorum ama daha fazla dayanamadım.

Kendimi yatağıma attım ve pantolonumu tekmeleyerek kurtardım. Gözlerim kapalı yastığa doğru inlerken ellerim durdurulamazdı.

Bacaklarımın arasındaki acil çekiş dayanılmazdı. Parmaklarımın arasında sıcak kanı hissettim, bu da sikimin tekrar tekrar seğirmesine neden oldu. Ucunu ucunun üzerine kaydırmak tüm vücuduma titreme gönderdi.

"Evet, baba... " diye mırıldandım, gömleği yastığımın altından çıkardım. William onu giymişti ve kokusu üzerine sinmişti. Burnumu içine gömdüm, parmaklarım sikimi sağarken onu olabildiğince içime çektim.

"Baba, benim için yap." Bunu yapmaya iznim olmadığını biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Sertliğimi tekrar tekrar okşadım, deriyi neredeyse acıyana kadar ileri geri çektim.

"Evet, baba, evet, evet, evet... " Gömleğinin içine doğru inledim ve boşalmak üzereydim.

Damarlarıma yayılan bir yanma hissi boğazıma kadar yükseldi. Uçuruma yaklaşırken tüm vücudum titredi.

"Oh, evet, baba!" diye inledim ve gömleğimi başımın üzerine çektim. William her yerdeydi ve onun inanılmaz sıcak kokusuyla Vücudumdan sıçradım. Sikim ellerimde şiddetle pompalanıyordu. Sessiz bir çığlık atarken zevk içimden .

Nefes alışıma hızlanmıştı. Gömleğimi başımdan çıkardım ve nefes almak için mücadele ettim. Her şey dönüyordu ve tüm vücudum karıncalanıyordu. Kendimi tamamen özgürleşmiş hissediyordum. Sonunda gerginlik gitmişti. Tekrar biraz daha net düşünebiliyordum.

Elim hâlâ sikimin üzerindeyken sırt üstü döndüm ve odanın tavanına baktım.

Yumuşak bir inilti gibi bir ses beni dinlendiğim yerden kopardı. Başımı yana, kapıya doğru salladım.

Oh...

Olamaz!

İşte .

William.

Benim odamda!

Şaşırmış bir şekilde bana baktı.

Siktir! Siktir, siktir, siktir!!!

Geri döndüğünü fark etmemiştim. Beni görmüştü, yasak otuzbir çekişimi. Bunu biliyordu!

"Göründüğü gibi değil," dedim nefesim hızlanarak.

William'ın parlak gözleri içine inlediğim gömleğe doğru kaydı. Elbette onu tanıdı.

Bu durumdan konuşarak kurtulamayacağımı anladığımda yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. William her şeyi görmüştü, sadece her şeyi! Artık gizliden gizliye onun tarafından dokunulmayı arzuladığımı biliyordu. Onun gibi bir ibne olduğumu biliyordu.

Ona baktım ve bir şey söylememesi için yalvardım. Dudaklarını açtığında kalbim neredeyse duracaktı. Ama hiç ses çıkmadı, onun yerine arkasını döndü ve odamdan çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Kalbim tökezledi ve sonra . Göğsüm çılgınca çarpıyordu çünkü başımın gerçekten belada olduğunu fark etmiştim.

"Hey, kardeşim, burada ne yapıyorsun?" Nate bana bir hayaletmişim gibi baktı. Berbat görünüyor olmalıydım.

Rüzgâr gibi, bisikletimle şehrin yarısını koşarak geçmişim. Ceketimin altında domuz gibi terliyordum ve yüzüm kıpkırmızıydı ama umurumda değildi, acilen dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordum, henüz bir ziyaretçisi olduğunu fark etmemiş olan Nate'e.

"Oh, tabii, içeri gel!"

Nate, annesi ve babasıyla birlikte lisenin yakınındaki küçük bir konakta yaşıyordu. Özel bir yer değildi ama çocukluğumun çoğunu burada geçirdiğim için etrafı biliyordum.

Nate çocukluğumdan beri en iyi arkadaşımdı ve yanımda olmasından memnundum.

Beni en üst kattaki odasına götürdü ve su borusunun çalıştığını görünce şaşırmadım. Yanına oturdum ve bir nefes çektim.

"Daha da iyi bir şeyim var," dedi ve bir torba otu burnumun önünde salladı.

"Buna şimdi ihtiyacım var," dedim ve elinden kaptım. Sanki bunu her zaman yapmıyorduk, sadece arada sırada yapıyorduk.

"O maç harikaydı," dedi Nate neyse ki bana güzel bir şeyi hatırlatarak.

"Onların kışını gerçekten tekmeledik." Futbol benim için her zaman iyiydi.

"Evet, bu haber kızlara da ulaşmış olacak. Yakında her birimizin bir parmağında üç tane olursa hiç şaşırmam."

Güldü ve kalçama bir tokat attı. Parmakları bir an orada kaldı ve benim de ona aynı şekilde tepki verebileceğim düşüncesine kapıldım. Belki de gerçekten eşcinseldim ve erkeklerden hoşlanıyordum? Bunun gerçekten mümkün olabileceğini fark ettiğimde korku vücudumun her köşesine yayıldı.

Ona yukarıdan aşağıya baktım. Omuzları benim kadar geniş, beli ise . Benim aksime, açık renkli saçları vardı.

Rengini tam olarak tanımlayamadığım bir saç. Sarışın ile açık kahverengi arası bir şeydi. Dudaklarında her zaman bir sırıtış vardı, sanki bütün gün keyfi yerindeymiş ve bir şeylerden gerçekten mutluymuş gibi. Burnu biraz büyüktü ve boynu çenesine doğru uzanıyordu, benimki gibi dışarı çıkmıyordu. Nate elmacık kemiklerimi ve geniş çenemi her zaman biraz kıskanmıştı, bunu gerçekten anlayamıyordum. O sadece ona benziyordu, ben de kendime. Hiçbir şey daha iyi ya da daha kötü değildi, en azından bana göre.

Nate kesinlikle çirkin değildi ve her zaman iyi bir atmosfer yaratırdı, bu da kızların hoşuna giderdi. Zaman zaman birileriyle bir şeyler yaşardı ama bu hiçbir zaman bir ilişkiyle . Onu bunun için fazla değişken buluyordum. Bununla birlikte, iyi bir arkadaş olarak gerçekten faydalıydı. İşler biraz daha zor görüldüğünde bile her zaman yanımda durdu. Oradaydı ve şu anda bir arkadaş olarak ona ihtiyacım vardı.

İnce dudaklarına baktım ve bir kızı öpmeyeli ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Her zaman çok öpüşmüş ve çok tecrübeliymiş gibi konuşurdu ama aslında o da benim gibiydi. Öyle olmayı diledi.

"Aslında birbirimize çok yakışırđık, değil mi?" sordum ve o da güldü.

"İkimiz mi? Merhaba! Peki hangimiz kadın?"

"Bir kadına ihtiyacı var mı?"

"Evet, kardeşim, bir keresinde eşcinsellerin de böyle olduğunu duymuştum. Biri erkek, diğeri kadın."

"Eğer durum buysa, o zaman kadın sensin."

Hırladı ve karnını tuttu. "Unut bunu, ihtiyar! Ben erkeğim ve sen de kadınsın!" Omzuma yumruk attı.

"Ben senden daha uzunum ve daha yakışıklıyım, kadın olan sensin!"

"Hayır, kadın olan sensin!"

Halının üzerine düştük. Güreşirken yuvarlandık, herkes üstteydi. Onunla dövüşmeyi severdim çünkü her zaman heyecan vericiydi. İkimiz de eşit derecede güçlüydük ve herkesin kazanma şansı vardı.

Nate gerçekten çok uğraştı ama bu sefer hiç şansı yoktu. Bileklerini yere sabitledim ve karnının üzerine oturarak vücudunun üst kısmını aşağı doğru bük-tüm.

Nate hâlâ gülüyordu ve efordan kıpkırmızı olmuştu.
Aslında o kadar da kötü görünmüyordu.

Belki..

Eğildim ve ona bir öpücük verdim.

"Dostum, ne yapıyorsun?" diye tiz bir sesle bağırdı ve beni itti.

O telaşla ayağa fırlarken ben kabaca kırımın üzerine düştüm. Az önce yaptığım şeye inanmamış gibi görünüyordu.

"Dostum... Ne oluyor lan?"

Rahatlayarak güldüm çünkü hiçbir şey . Kesinlikle hiçbir şey.
Nate değildi, sadece William'dı.

"Sen nehrin diğer tarafından mısın yoksa?" Nate ayağa fırladı ve benden birkaç metre uzakta durdu.

"Sakin ol, sadece bir şakaydı," diye gülerek onu kendime doğru çektim. "Eşcinsel olduğumuz için de olabilirdi."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Yapabilirsin!" Nate sırtı ve sonra bana tekrar yaklaşmaya cüret etti.

"Sakin ol, erkeklerden hoşlansaydım kesinlikle sen olmazdın, gerçekten çirkinsin."

Kolumun üst kısmına yumruk attı ama cesaret edebildiği tek şey buydu.

"Yani, eşcinsellere karşı falan değilim. Ama bana dokunmalarını istemiyorum."

Ben de her zaman Nate'le aynı şekilde düşünmüştüm ve neyse ki ben de eşcinsel değildim. William'la olan şey bir şekilde farklıydı.

"Olmak istiyorsun, ha? Harper'la olanları duydum. Üzgünüm, kardeşim."

Gülmeyi bıraktım ve bu yolda devam etmenin daha iyi olacağına karar verdim. "Onu gerçekten seviyordum, biliyorsun. O benim kızımdı."

"Anlayabiliyorum kardeşim, o da çok ateşli."

"Benden gerçekten hoşlandığını hiç sanmıyorum. Sadece iyi bir oyuncu olduğum için benimle birlikteydi. Kadınlar boktan."

"İşte bu yüzden duygu yok, dostum. Onlarla oyna, öpüş ama hepsi bu."

Başımı salladım çünkü ben de aynı şekilde düşünüyordum. Duygular sadece işleri karmaşıktırırıldı. Kimsenin kırık bir kalp gibi bir şeye ihtiyacı yoktu. Ne yazık ki o kadar basit değildi.

"Bu kadar üzgün bakma, hiç komik değil!" Nate tekrar ayağa kalktı ve televizyonu açtı. "Şimdi kumar oynayacağız ve sakın çaba göstermeye kalkma!"

Rahatlayarak gülümsedim çünkü şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu. Umutsuzca kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve neyse ki Nate her zaman beni biri olmuştu. Ona bir açıklama borçlu olmama rağmen, bana neler olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordum.

WILLIAM

Gduraksamadan elimdeki cin bardağına baktım. Kahverengimsi sıvı, ben onu bir daire içinde döndürürken kehribar gibi parlıyordu. döndü.

Şirketin barında saatlerdir sarhoştum. Anket raporları önümdeki masanın üzerinde duruyordu. Dizüstü bilgisayarda birkaç iş e-postası açıktı ama konsantre olamıyordum.

Onu hep gördüm. Caleb.

Bu çocuk bana ne yaptığının farkında bile değildi. Hayatımda hiç bu kadar arzu duymamıştım. Yanına uzanmak, onu yatağa itmek ve adım haykırana kadar arkadan becermek benim için fazla bir şey gerektirmezdi.

Gözlerimi kısıtım ve düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmaya odaklandım. Ama faydası yoktu, o her yerdeydi. Ve sürekli inlediğini duyuyordum: "Yap beni, baba."

Rüya görüyor olmalıyım. Bu doğru olamaz.

Etrafımdaki her şeyin çoktan dönmeye başladığı gerçeğiyle ilgilenmiyordum. Kafamın içinde dönüp duran düşüncelerin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Caleb 17 yaşındaydı ve ben onu bu gezegendeki her şeyden daha çok istiyordum.

İşler nasıl bu noktaya gelebildi?

Bu gelişmenin bir kısmını kaçırmış olmalıyım. Çünkü normalde bu tür şeylere karşı bağışıklığım vardı. Ben bu tür şeylere

aşık oldum. Ben de arzulamadım, ihtiyacım olanı aldım ve bu benim için her şeyin sonu oldu.

Victoria ile olan ilişkim seçim kampanyam için bir stratejiden başka bir şey değildi. Caleb'i evime getirerek halkın benim hakkımdaki görüşünü yükseltmem ve eşcinsellik şüphelerini ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bir senatör halkı için bir rol model olmalı, sağlam bir heteroseksüel ilişki içinde olmalı ve yanında bir ailesi olmalıydı. Ayda bir kez sadece erkeklerin girebildiği karanlık bir yeraltı kulübünde takılan huysuz bir yalnız olamazdı. Böyle bir şeyin gerekli olması üzücüydü ama gerçek buydu. Ve bu dünyada gerçek ihtiyaçlarıma yer olmadığı gerçeğini erkenden kabullenmiştim. Bunun için çok önemsizlerdi.

En azından onun kontrolünü kaybettiğim ana kadar.

Bunun olmasına neden izin verdin?" diye sordum kendime, camı bin parçaya ayrılana kadar yere fırlatmak için önlenemez bir dürtü hissediyordum.

Şiddet çözüm değildi, bu çok açıktı ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Ve Caleb hâlâ evimdeydi. Onu yakaladığımda öylece gitmemişti.

Yoksa beni yakalamış mıydı? Bar taburesinden kalkarken başımdaki her şey dönüyordu. Bir an sallandım ve bara tutunmak zorunda kaldım.

Ne kadar acınası bir tablo çiziyorsunuz, Senatör Thompson.

Çenemi sıktım çünkü tezgâhın arkasındaki yansımda acınası halimi görebiliyordum.

Ama hiçbir şeyi değiştirmek yerine kendime bir içki daha doldurdum. Unutmak zorundaydım. Sadece bu akşam için, kafamdaki tüm o korkunç görüntüleri kapatmak istedim.

Beklendiği gibi, ertesi sabah kendimi pek de zinde ve uyanık hissetmiyordum. Alkol iz bırakmıştı, ama ben

baş dönmesinin yavaş yavaş azalmasından memnundu. Ne yazık ki faydası olmamıştı. Caleb rüyalarımnda belirmiş ve onu arkadan becermem için bana yalvarmıştı.

"*Yap bana baba!*" diye inlemişti ve ben hiç tereddüt etmemiştim.

Kariyerim için özellikle önemli olan bir günde dinlenmemiştim.

Douglas, "Bay Thompson, kapıda basın mensupları var," dedi ve ona söylemeyi unuttuğumu hatırlattı.

"Doğru, neden ona salonu göstermiyorsun, ben hemen geliyorum." Fotoğrafta özellikle iyi için tıraş olma sürecindeydim. Ne yazık ki koyu halkalarım pek de olumlu görünmüyordu.

Victoria, "Onu birazdan alacağız, sevgilim," dedi ve makyaj kutusunu çıkardı.

"Allık sürmeyin lütfen, makyajlı olduğumu görmenizi istemiyorum" dedim ve gülümsedi.

"Merak etmeyin Bay Senatör, iyi bir figür olacaksınız."

Görünüşüne hayran kaldım. Son iki saat içinde mükemmel bir şekilde şekillenmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. O benim yanımdaki doğru kadındı. Ne yazık ki, resimde olması gereken tek kişi o değildi.

"Peki ya Caleb?" diye sordum, duyabileceği herhangi bir alt sesi bastırarak.

"Sanırım duşta. Biraz gecikecek ama gelecektir."

Zaten öyle...

Ve boşalırken inanılmaz seksi görünüyordu.

Boğazımı temizleyerek aynada kendime baktım. "Bunu sevdim, çok teşekkür ederim sevgilim."

Victoria'yı yanağından öptüm ve sonra ayağa kalktım. Yakamı düzelttim ve kravatımı son bir kez düğümledikten sonra onunla birlikte odadan çıktım.

Bu randevuyu haftalardır planlıyordum. Hem zihnimde hem de kâğıt üzerinde. Yerel basını davet etmek senatör olma yolunda çok önemli bir adımdı. Ne de olsa Washington Post bu evde buldukları her şeyi ve röportajda söyleyeceklerimi haber yapacaktı.

onlara söyledim. Doğru bir resim elde edecekler ve isterlerse bazı gerçekleri çarpıtabileceklerdi. Her şey mükemmel olmalıydı çünkü okuyucuların oylarına ihtiyacım vardı. Seçimi kazanmak istiyorsam hepsine ihtiyacım vardı.

Victoria'nın eşliğinde geniş merdivenlerden girişe doğru yürürken yüzüme kazanan bir gülümseme yerleştirdim. Onun rahatlığı ve naifliği onu genç bir kraliçe gibi gösterirken, ben hayatımın en kötü gecelerinden birini yaşadığım gerçeğini saklamaya çalışıyordum. Ve devam etti. Çünkü kendimi çok suçlu hissediyordum.

"Ah, Bay Thompson," diye seslendi Ann Scott olduğunu ettiğim bir kadın. Gazetenin önde gelen gazetecilerinden biriydi ve Sandy ona randevu verene kadar ofisimi yirmi kez arayıp randevu isteyen de oydu.

"Sanırım Bayan Scott?" diye sordum elimi ona uzatarak.

Beklediğimden çok daha gençti. Açık mavi bir pantolon takım ve sarı bir ceket giymişti ki bu da başlı başına çok dikkat çekiciydi. Kahverengi buklelerinin bir kısmı örülmüş, geri kalanı ise dökülüyordu. Minik burnuna kocaman kırmızı bir gözlük takmıştı ve geniş pembe yanakları da mavi gözleri gibi heyecanla parlıyordu.

"Bunu beklemiyordum, çok sevindim! Yanınızdaki güzel kadın kim?"

"Sizi tanıştıırabilir miyim? Bayan Victoria Johansson, müstakbel eşim." Ben nefesim tükenirken Victoria nefes nefese kalmıştı.

Ancak Bayan Scott, Victoria'nın elini kuvvetle sıkarken çok hevesli görünüyordu.

Sen neden bahsediyorsun?" Dudaklarımdaki gülümsemeyi korumak için mücadele ederek kendime çıkıştım.

Victoria telefonu yüzüme kapattı ve bu harika haberden duyduğu mutlulukla beni yarım saat boyunca öpmek isteyeceğini hissettim. Ona evlenme teklif etmeye hiç niyetim yoktu. Bir şekilde ağzımdan kaçmıştı.

Kendini topla William, dikkatsiz davranma!

"Görüyorum ki çoktan hazırsınız. Güzel salonunuzda her şeyi hazırladık, isterseniz başlayabilirsiniz."

Bayan Scott önde gidiyordu ve takip etmekte zorlandığımız inanılmaz hızlı bir yürüyüşü vardı. Taze ve motiveydi ve henüz benim tarafımda mı yoksa sadece sansasyonel bir hikayeyle mi ilgilendiğini anlayamadım. Her iki durumda da dikkatli olmak zorundaydık.

Ne yazık ki profesyonelliği tek bir cümleyle denize atmıştım. Victoria bana hayran bir bakışla sokuldu ve onunla evlenemeyeceğimi anladım.

"William... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye nefes aldı ve bir öpücük için yalvardı, ama ben reddettim.

"Sonra konuşuruz, önce randevuyu halletmeliyiz," diye fısıldadım ve nazikçe yanağını okşadım. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Evet, sonra konuşuruz."

Benden mükemmel bir tarzda, pırlanta bir yüzükle ve saygı duruşuyla evlenme teklif etmemi beklediğini biliyordum.

Bayan Scott, "Gerçekten güzel bir koltuğunuz var, arkasındaki şömine ve resimlerle birlikte fotoğrafta çok güzel görünüyor," diye seslendi ve bize oturacağımız yeri gösterdi.

Salonun tam olarak doğru köşesini seçmişti ve takım iyi bir izlenim bırakacaktı.

Ceketimin düğmesini açtım ve pantolonum mümkün olduğunca az kırışacak şekilde oturdum. Victoria yanıma oturdu ve gözleriyle ışıldayan elbisesini düzeltti.

Işıklandırma sisteminin ışıkları oldukça parlaktı ve gözlerimi acıtıyordu, onlar ve o korkunç çirkin kırmızı gözlükler beni biraz adımlarımdan alıkoydu.

"Röportajla başlayacağız, sonra bir dizi fotoğraf çekeceğiz," diye açıkladı Bayan Scott ve önümüzdeki cam masanın üzerine yerleştirdiği bir ses kayıt cihazı çıkardı. Aynı zamanda bir not defteri ve bir kalem çıkardı. Kendini iyi hazırlamış gibi görünüyordu.

"Bay Thompson, Washington Senatörlüğü için adaylığınızı koyuyorsunuz, bu karara nasıl vardınız?"

Her şeyi unuttuğumu fark ettiğimde neredeyse yüzüm düşecekti. Birkaç haftalık çalışma ve birçok akıl oyunu boşunaydı, çünkü tek bir kilit noktayı bile hatırlayamıyordum.

Victoria bunun için bana çok yakındı. İyi görünmesi için elimi çok sıkı tutuyordu.

"Her zaman insan kardeşlerim için ayağa kalkma ihtiyacı hissetmişimdir. Bunu yapmak için sesimin önemli bir kararın alınmasına yardımcı olabileceği bir pozisyondan daha iyi bir yol var mı?" Soruyu en iyi politikacı tarzıyla yanıtladım.

"Bu daha iyi bir maaşla ilgilenmediğiniz anlamına mı geliyor?" Bayan Scott ikinci soruyla beni ikna etmeye çalıştı. Ama benimle değil!

"Para önemli ama bu durumda belirleyici bir rol oynamıyor. Bu insanlarla ilgili."

Bu daha iyi ifade edilebilirdi, ancak şu an için bununla mutluydum.

Bayan Scott bir sonraki soruyu sormadan önce biraz fazla gülümsedi.

"Bay Thompson, bu görev için en iyi aday olmadığınızı söylüyorlar. Anketler Bay Jones'un sizden çok önde olduğunu söylüyor. Bunu nasıl açıklayabilirsiniz?"

"Henüz hiçbir şeye karar verildiğini sanmıyorum. Ne de olsa elmalarla armutları karşılaştıramazsınız."

Neden, William?

temizledim, dik oturdum ve doğrudan Bayan Scott'a baktım. "Demokratlar ve Cumhuriyetçileri zordur. Ben de bunu söylemeye çalışıyordum. Farklı yaklaşımlarımız var ama bence her biri faydalı."

Bayan Scott eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Bu çok ilginç. Bay Jones'a iltifat ediyorsunuz. Yani onun yetenekli bir politikacı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kabinedeki diğer herkes gibi o da yetenekli bir siyasetçi. Bunun için ona neden kredi vermeyeyim? Seçim, ilk etapta birinin o pozisyona gelebilecek kapasitede olup olmamasıyla ilgili değildir. Her şey insanlar ve onların ihtiyaçlarıyla ilgili. En çok kime güveniyorsunuz? Sizin adınıza konuşması için kime oy vermek istersiniz?"

"Peki siz ne için ayağa kalkmak istiyorsunuz Bay Thompson?" diye sordu.

"Köklerimizi asla unutmamalıyız. İyi işleyen bir ailenin yaşamın temeli olduğuna inanıyorum. Aileyi, gençleri ve yaşlıları teşvik etmeliyiz. Herkes bu ülkede bir yeri hak ediyor ve toplumumuzun daha da iyi hale gelmesinde kendi rolünü oynayabilir. Birbirimize sahip çıkmalı, birbirimizi desteklemeli ve aynı zamanda o kadar şanslı olmayan, ekonomik durumu iyi olmayanları da gözetmeliyiz."

"Gördüğünüz gibi çok iyi gidiyorsunuz. Servetiniz size miras mı kaldı?"

Gülümsedim çünkü bu soruyu bekliyordum. "Babam ve onun babası altın yıllarında pek çok şeyi doğru yaptı. Ama ben rahatına düşkün ve Karayipler'e tatile giden biri değilim. Bir fark yaratmak ve insanlara yardım etmek istiyorum. Ve bir senatör olarak bunu yapmak için çok daha fazla fırsatım var."

"Bunlar asil görüşler. Sadece neden hala bir aileniz olmadığını merak ediyorum?"

Bu soru için çok iyi hazırlanmıştım. Victoria'nın elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Caleb tam zamanında salona girdi.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve kanepeye doğru başımı salladım.

"Onlar bende. Oğlum Caleb'i tanıştırmalı mıyım?"

Bayan Scott ilgiyle, gömlek ve takım pantolonla yanımıza gelen genç adama döndü. İyi bir görüntüsü vardı ve saçmalıklarıyla görüşmeyi baltalamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Annesinin yanına otururken dostça bir tavırla gülümsedi. Nedense kendisine hiç yakışmayan saçlarını bile taramıştı. Yabani, dağınık saçlar ona daha çok yakışıyordu.

Bayan Scott ona, "Gerçekten yakışıklı bir genç adam, sanırım bu eve annenizle birlikte taşındınız?" diye sordu.

"Evet, annem ve William bir süredir bir çiftti ve şimdi burada yaşıyoruz."

"Bu senin için bir değişiklik olmalı, yüksek rütbeli bir politikacının oğlu olmakla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Oldukça iyi sanırım. Beni eve kadar takip eden hayranlarım dışında her şey yolunda gidiyor."

Bayan Scott güldü. Mürettebatın geri kalanı da şaşırtıcı derecede olumlu bir tavırla mırıldandı.

Caleb son derece profesyoneldi, her soruya kibarca cevap verdi ve hatta birkaç sevimli şaka yaptı. Onun bunu yapabileceğine asla inanmazdım.

"Hepiniz gerçekten güzel bir resim oluşturunuz. Sanırım yeterince soruyu açıklığa kavuşturduk. Çekime devam edelim," dedi Bayan Scott ve kamera ekibi ışıklandırma sistemini yeniden kurmaya başladı.

Nefes almak için bir an durdum ama Caleb'e bakmamayı tercih ettim. Onunla gurur duyuyordum, bunu inkâr edemezdim ama randevu henüz bitmemişti.

Önce salondaki şöminenin önünde birkaç fotoğraf çektik, sonra salona geçtik, tam ortada iki mermer merdivenin arasında.

Bayan Scott ve ekipten genç bir adam bizi yerimize oturttu ve birbirimize göre nasıl durmamız gerektiği konusunda talimat verdi.

Caleb bazen aramızda, bazen annesinin yanında, bazen de benim yanımda duruyordu. Birbirimize yakın poz verirken onu hissetmeden edemiyordum. Bazen bir kolu benimkine dokunuyordu, bazen de bir omzu. Kokusunu alabiliyordum, göz kapağındaki hafif seğirmeyi görebiliyordum ama o bunu çok iyi saklıyordu. Boynundan aşağı birkaç damla ter akıyordu ve nabzının ne kadar hızlı attığını görebiliyordum. Heyecanlıydı ve bana bakmaktan da kaçınıyordu.

Birkaç dakika sonra flaşların patlaması neredeyse dayanılmaz hale gelmişti, ancak en iyi tarafımızı göstermek için her türlü çabayı gösterdik.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz!" diye bağırdı Bayan Scott sonunda ve başarmıştık.

Kamera ekibi hiç vakit kaybetmeden her şeyi tekrar söktü.

Kırmızı göğüslü Bayan Scott tekrar yanıma geldi, benim, Victoria'nın ve Caleb'in de elini sıktı.

"Röportaj için çok teşekkür ederim. Hikayenin insanlara ilham vereceğini düşünüyorum."

Bir an Caleb'a baktı ve sonra bana baktı.

Gözlerindeki parıltıyı fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Gazeteciler köpekti, nadiren dürüst olurlardı ve işleri okuyucuları için manşet toplamaktı.

Caleb ve ben kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini açığa çıkarmamak için elimizden geleni yapmıştık. Bu konuda ona çok minnettardım ama Bayan Scott bir sıçan kokusu almış gibi görünmüyordu.

Benim gibi bir adamla nasıl başa çıkacağını bildiğine güvenmek zorundaydım. Çok param vardı ve bunu ülkedeki en iyi avukatlara harcamaktan çekinmiyordum. Washington Post bir skandalı göze alamazdı, ben de alamazdım.

Bayan Scott ile son bir kez el sıkışırken, bunu ona gözlerimle açıkça ifade ettim. Anlamış gibiydi, çünkü kamera ekibiyle yola çıkmadan önce hafifçe başını .

CALEB

"Er ne aldı?" Yanlış duymuş !

"Benimle evlenmek istediğini söyledi." Annem uçuyormuş gibi görünüyordu.

Yedinci cennetler.

"Buna inanmıyorum..." Bunu yapamazdı! Eşcinseldi, annemi hiç istemiyordu. Bunu ona neden söylesin ki?

"Gerçek bir evlenme teklifi değildi ama gazeteciye yakında evleneceğimizi söyledi, düşünebiliyor musunuz? Ben, bir senatörün karısı."

"Bunu hayal bile edemiyorum," diye yutkundum ve midemde bir baskı hissettim.

"O zaman sonsuza kadar bu evde yaşayacağız, sen ve ben, bu lüks içinde, bu bir rüya değil mi?"

"Bir kâbus..." diye mırıldandım, bunu hak etmek için ne yaptığımızı ciddi ciddi merak ediyordum.

"Dünyanın gördüğü en güzel gelin olacağım ve kim bilir, belki bir kardeşin daha olur?"

Şimdi boğazımdaki kusmuğu gerçekten hissedebiliyordum.

"Irgh, lütfen yapma!"

"Neden olmasın? Zaten çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun? Kırklı yaşlarındaki kadınlar bile hala çocuk sahibi olabiliyor. Bunda anormal bir şey yok."

"On sekiz yaşına giriyorum anne. Ama ne istersen yap."

"William'ın iyi bir baba eminim."

"Hiç sanmıyorum..." diye homurdandım, o kadar sessizdi ki sesim duyulmuyordu.

Aslında onunla bir daha konuşmaya niyetim yoktu. Ama şu anda o kadar öfkeliydim ki onun kaslı boynunu sıkmak istiyordum. Annemi sadece kullanıyordu, onu sevmiyordu, bunu ona neden yapıyordu?

"Nerede o?" diye sordum, biricik William'ını anlata anlata bitiremeyen anneme. Zavallı şey.

"Muhtemelen heyecandan kurtulmak için birkaç tur yüzmek istedi." Gözleri hâlâ parlıyordu, yeni büyülenmişti.

Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu nasıl yapabilirdim? Gerçeği öğrenirse yıkılırdı. Benden nefret ederdi ve ondan da nefret ederdi. Yine de onun için üzülüyordum. Başka bir şeyi hak etmiyordu. Öte yandan annem her türlü mutluluğu hak ediyordu ama onunla gerçekten mutlu olabilir miydi? Benden gerçekten hoşlanıyorsa bu nasıl mümkün olabilirdi?

Benden gerçekten hoşlanıyor mu?

Böyle bir şey hakkında endişelendiğim için sinirlenmişim. William'ın kimden ya da neyden hoşlandığı önemli değildi. Gerçek şu ki, annemi aptal politik amaçları için kullanıyordu. O bir pislikti ve birinin ona bunu söylemesi gerekiyordu!

Bu aptal mülakat yaklaştığı için okuldan bir gün izin almıştım, bu yüzden başka şeyler için zamanım vardı. Bu durumda, esas olarak yeni *babama* asla unutamayacağı bir kık tekmesi atmak için.

Ev çok büyüktü ama bodrumdaki devasa havuzu ilk ziyaretimde keşfetmişim ve bu sayede kaybolmadan yolumu buldum.

Havuz kullanımdayken buraya hiç kimse gelmezdi, bu yüzden rahatsız edilmediğimizden emin olabilirdim.

Yine de çelik kapıyı arkamdan kapattım. Çarpma sesi yeraltı havuz evinde yankılandı. Ancak, William'ın sürünmesinin neden olduğu su girdabını duyduğumda hızla kayboldu. Oldukça hızlı ilerliyordu ve beni duymadığından emindim.

Yeraltı havuzu nefes kesiciydi. Çok büyüktü, bu yüzden gerçekten uzun turlar . Işıklar karartılmıştı ve

Havuzun kenarında birkaç şezlong ve bitkiler vardı. Suyun dolaylı aydınlatması sahnenin bir şekilde gerçek dışı görünmesine neden oluyordu.

William'ı bir güzel benzetmek istiyordum ama onun yerine orada durup kulvar kulvar yüzmesini izledim.

Onu daha önce suda çıplak görmüştüm ve bir daha böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama işte oradaydı, güçlü kulaçlarla suyun içinde ilerliyordu.

Dikkat çekmeden havuza yaklaştım.

William bir noktada benim tarafıma geldi ve daha önce yaptığı gibi ayaklarıyla yüzeyin altına itip geri yüzme yerine durdu. Başını kaldırdı ve muhtemelen kulaklarındaki suyu çıkarmak için salladı. Ancak o zaman gözlerini açtı ve bakışları ayaklarımdan yüzüme doğru ilerledi.

Sert bir bakışla, "Derhal dışarı çık," dedim.

William sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi baktı. Sırıttı ama sonra isteğimi yerine getirdi. Güçlü kollarıyla kendini havuzun kenarından aşağı itti. Yuvarlak, iyi eğitilmiş omuz kaslarını, güçlü üst kollarını ve son olarak duşta zaten fark ettiğim göğsünü görebiliyordum. William mayo giyiyordu ama o kadar dardı ki, içindeki şişkinliği açıkça görebiliyordum. Saçlarından ıslaklık damlıyordu ve bana soru sorarcasına bakarken saçlarını alnına doğru taradı.

"Sen gerçekten de son pisliksin," diye homurdandım, o ise sadece bana baktı.

Parlak gözleri suyun yüzeyinde parıldıyordu. Evet, inanılmaz derecede güzeldi ama sorun da buydu. Anneme böyle davranmasına izin vermeyeceğimi ona açıkça belirtmeliydim.

"İkimiz de onu sevmediğini biliyoruz."

"Sanki aşk hakkında bir şey biliyormuşsun gibi," dedi kadifemsi sesiyle.

"Kesinlikle senden daha fazla."

"Hem anneni sevip hem de erkeklerden hoşlanamaz mıyım?"

Homurdandım ama aynı zamanda sözleri içimde anlamadığım bir şeye dokundu.

"Bunu ona gerçekten yapmak istiyor musun?" Sesimin artık çok daha yumuşak çıktığını kendim de duyabiliyordum. Ama öyle olmamalıydı. Ondan nefret ettiğimi bilmeliydi.

"Onun istemediği hiçbir şeyi onunla yapmam," dedi diplomatik politikacıya sadık kalarak.

"Ona karşı dürüst ol, senden tek istediğim bu."

"Ona karşı dürüst müsün?"

Dudaklarımı büzdüm çünkü çok haklıydı. Oğlu olarak ona gerçeği ilk söyleyen ben olmalıydım.

"Henüz değil, ama olacağım. Ona her şeyi anlatacağım."

Tam arkamı dönecekken William beni kolumdan yakaladı. Beni kendine doğru çekti, o kadar yakındı ki gözlerindeki vahşi parıltıyı görebiliyordum.

"Yapma," diye fısıldadı ve ben ilk defa bu adamın neden bu kadar çekici olduğunu merak ettim. Bakışlarının bir anlığına dudaklarıma düşmesini izlerken midemde havai fişekler patladı.

"Ama buna mecburum, bu şekilde nasıl yaşayabilirim ki?" diye cevap verdim, ancak bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi.

"Kendin için bir yol bulacaksın, hepimiz ."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki... "

William sırtıttı, sonra yakaladı, döndürdü ve tüm gücüyle suyun içine itti.

Bir çığlıkla daldım. Kulaklarımdaki vahşi uğultu her türlü intikam düşüncesini uzaklaştırdı. Nefes nefese yüzeye daldım.

William hâlâ havuzun kenarında duruyor ve sırtıyordu. Onu bacağından yakaladım ve kendimle birlikte suya çektim. Hemen yanımda suya indi ve inanılmaz derecede zarif görünüyordu. Üzerimde hâlâ giysilerim olmasına ve bu nedenle hareket etmekte çok daha zorlanmama rağmen suya daldım.

Su yüzeyinin altında üstünlük için savaştık. Bazen o üstün oluyordu, sonra tekrar ben. Bir noktada havam tükendi ve yüzeye doğru yüzmek zorunda kaldım. William bu andan yararlanarak beni yakamdan yakaladı ve havuz duvarına doğru itti. Tam önümde yüzdü, güçlü kolları yanımdaydı. Gülümsedi, gözlerinde bir şey parladı.

Ben de sırttım çünkü onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. Espri anlayışı bile vardı, kimin aklına gelirdi ki? Beni kendiliğinden suyun içine itmişti. Her zaman düşündüğüm kadar gergin değildi.

"Hayat sürekli düşüncelere dalmak için çok kısa," diye bitirdi suyun dışında başladığı cümlesini.

Dilimin ucunda sonsuz sayıda küfür vardı ama hiçbirini ağzımdan çıkarmadım. Bunun yerine, ona olan yakınlığımı, vücudunun sertliğini hissettim ve ilk kez değil, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. İnanılmaz güzel dudakları vardı.

"Eğer ona zarar verirsen, işini bitiririm," diye fısıldadım ve ağzının sağ köşesinin yukarı doğru dönmesini izledim. Yüzüme hınzırca ve bir şekilde seksi bir şekilde yaklaştı.

"Yani her şeye kayıtsız değilsiniz."

"Tabii ki hayır," diye nefes aldım, başını kulağıma doğru eğdiğinde nefesimi tuttum.

"O zaman gelecekte başka bir yastığa inlemelisin."

Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde yanaklarım alev aldı.

"Bunu senin yüzünden yapmadım!" diye tısladım boynumu kavradığında, dudaklarımız sadece birkaç santim ayrıydı.

"Sen kötü bir yalancısın" derken sırtışı genişledi.

Karnım karıncalanıyordu ama beni öpmedi, onun yerine kendini havuzun kenarından itti ve tekrar suya daldı. Birkaç güçlü kulaçla havuzun diğer ucuna geri dönmüştü bile.

Ve aptalca yüzdüm, lanet bir ağaç gövdesi kadar sert.

Ne salak ama!

William geri dönerken, ben . Tam yanımdan sürünerek geçerken suya daldım. Onu tuttum ve havuzun kenarına kadar sürükledim. Tüm gücümle onu duvara doğru ittim.

"Yani oyunu kazanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum sırtarak, çünkü tamamen sinirlenmiş görünüyordu.

Cevap olarak bir şey söyleyemeden dudaklarımı ağzına bastırdım. Altımda sertleşti ama gitmesine izin vermedim. Ellerimi başına koydum, midemde kopan devasa fırtınayı dindiremiyordum.

William'ın teni kirli sakalından dolayı biraz pürüzlüydü ama dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak ve sıcaktı. Tadı da kokusu kadar güzeldi.

Dudaklarında birkaç saniye oyalandım, sonra başımı geri çektim.

Sonrasında gördüğüm görüntü hayatımın geri kalanında zihnime kazınacaktı.

William kızarmıştı!

Dudaklarını hafifçe araladı ve gözle görülür bir şekilde nefes aldı. Bana inanamıyormuş gibi baktı, sonra kaşları derin bir şekilde birbirine yaklaştı. Ama bana vurmak yerine ensemden tuttu ve beni kendisine doğru bastırdı. Dili dudaklarımın arasına girdi ve nefesimi kesti.

Suyu karıştırdı ve havuzun kenarını yine sırtımda hissettim. Ama bu sefer hiç direnmedim. Onun yerine, beni ele geçirmesine izin verdim. William'ın öpücükleri de karakteri kadar sert ve inatçıydı. Neredeyse beni yiyip bitiriyordu ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. Onun sertliğini benimkine karşı hissedebiliyordum. Sanki hayatımızda hiç boşalmamışız gibi sıklerimiz birbirine sürtünüyordu.

Karıncalanmayı ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettim. Beni gerçekten istiyordu çünkü artık kendini tutamıyordu. Dilimi açgözlülükle iterken başımı tutuşu inatçı bir hal aldı. Bu konuda çok az deneyimim vardı ama o benim takip etmem için bir tempo belirledi. Onu böylesine şehvetle öpmek inanılmaz derecede ateşliydi. Hiç kimse beni onun istediği gibi istememişti.

Hayal kırıklığıyla inledim çünkü sıkime dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Hemen şimdi boşalmak zorundaydım, yoksa çıldıracaktım!

"Lütfen," diye fısıldadım bir an için dudaklarımdan ayrılırken.
"Lütfen..."

"Hayır."

Gözlerinin arasında gerçekçi olmayan bir şekilde ileri geri baktım. Beni gerçekten bu halde bırakamazdı, değil mi?

"Neden olmasın?"

"Bunu yapamayız," dedi ve büyüü iptal etti. Arkasında inanılmaz bir soğuk bırakarak sudan çıktı.

Onu takip ettim, bu pek de kolay olmadı çünkü tüm kıyafetlerim ıslaktı. Sudan çıkar çıkmaz ve pantolonumu kocaman ereksiyonumun üzerine çekmeyi başardığımda yalnızdım. William çekip gitmişti.

Ne göt ama!

WILLIAM

DÜç gün olmuştu. Tek düşünebildiğim şeyin Caleb olduğu üç lanet gün. İsim bu durumdan önemli ölçüde zarar gördü.

Victoria da pek mutlu görünmüyordu, çünkü onunla neredeyse hiç vakit geçirmiyordum, hatta bakışlarından kaçıyor ve hiçbir şey söylemeden geri çekiliyordum. Ama ona ne söyleyebilirdim ki? Bu durumu düzgün bir şekilde açıklayabilecek hiçbir şey yoktu. Kendim de anlamıyordum.

Bu arada kendime olan güvenimi de kaybetmiştim. Artık tüm duygu ve düşüncelerini her zaman kontrol altında tutan bir adam değildim. Şehvet dolu bir zayıflığa dönüşmüştüm. Nefret ettiğim bir adam.

Tüm ev şenlik için hazırlanırken, ben yine barda oturdum, önümde o gün zaten birkaç yudum aldığım bir şişe cin vardı.

"İşte buradasın canım. Başlayana kadar çalışmak istediğini sanıyordum?" Victoria her zamanki gibi şık giyinmişti. Koyu mavi payetli elbisesi kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve gözlerinin rengiyle uyum sağlıyordu. Koyu renk bukleleri onu daha da baştan çıkarıcı gösteriyordu. Başka bir hayatta olsaydım, onunla ilgilenir, yakınımaya çeker ve öperdim çünkü sonrasında onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

Başka bir hayatta...

"Yoksa her şeyi çoktan bitirdin mi?"

Bardağın içindekileri tek seferde mideye indirdim ve sonra onu tezgâhın üzerine çarptım.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirdim ve Victoria hizmetkârların sabahtan beri yaptıkları her şeyi şelale gibi anlatmaya başladı.

Cumartesi akşamıydı, saat 18.30'du ve parti bir buçuk saat sonra resmen başlayacaktı. Hazırlanmak için fazla zaman kalmamıştı.

"Her şey harika olacak, buna bayılacak!" diye haykırdı Victoria ve bana bir öpücük verdi.

"Umarım öyledir, yeterince pahalı."

"Genç bir adam hayatında sadece bir kez on sekiz yaşına girer. Genelde bu kadar görkemli kutlamanız bile, sizce de uygun değil mi?" Omuzlarıma doğru sokuldu.

"Kesinlikle. Oraya buraya biraz daha az uygulayabilseydiniz bile."

Ben esasen Victoria'nın ayarladığı gruptan bahsediyordum. *The Pretty Reckless* muhtemelen Caleb'in en sevdiği sanatçılardan biriydi ve onun doğum günü şerefine özel bir konser verdiler.

"Uzun süre birlikte yaşamayacağımızı biliyorsun. O çok mutlu olacak. Sadece onu mutlu etmiyorsun, beni de mutlu ediyorsun."

Onu kollarıma aldım ve başının tepesini öptüm. "O zaman uygun."

Sırtımı şefkatle sıvazladı, sonra kendini kucaklamadan bıraktı ve beni de kendisiyle birlikte odadan dışarı çekti.

Hizmet sağlayıcıların koşuşturması hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Son süslemeler yerleştiriliyor, salonun yüksek tavanına çelenkler asılıyor, ışıklar, balonlar ve tabii ki orkestra çoktan orada, iki merdiven arasında sahnesini kuruyordu.

Bana bu salonun akustiğinin küçük bir özel konser için mükemmel olduğu söylenmişti. Tek umudum Caleb'in misafirlerinin vazolarımı ve resimlerimi rahat bırakmasıydı.

"Herhangi bir zarardan kimsenin sorumlu olacağını sanmıyorum?" Victoria'ya döndüm, o da güldü.

"Merak etme hayatım, onlar genç ve sarhoş olup çok eğlenecekler. En pahalı eşyaları bir tarafa koyma cüretini . Ne olur ne olmaz."

Gözlerim çok büyükbabam tarafından bana hediye edilen eski Çin vazosuna takıldı.

Normalde salonda çok belirgin bir yeri vardı ama şimdi onun yerine bir koltuk yerleştirilmişti. Giriş alanını süsleyen resimlerden birkaçı da kaldırılmıştı. Victoria belli ki her şeyi düşünmüştü.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum," dedim ve üstümü değiştirmek için birinci kata çıktım.

Müzik korkunçtu. Bas seslerin boğuk gürültüsü tüm tesiste yankılanıyordu. Tuvalette bile bundan kaçamıyordum. Ev insanlarla doluydu, neyse ki aralarında sadece hormonlu gençler değil yetişkinler de vardı.

Havuz evindeki olaydan beri Caleb'dan . Ama onu şimdi uzaktan da olsa görmek beklenmedik duygular uyandırdı. Vücudumda asla olmaması gereken şeyler oluyordu. Ama bu konuda bir şey yapmaya çalışmanın anlamı yoktu. Hiçbiri bastırılamazdı.

Onu kendi yaşında bir çocukla gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Birbirlerinin kollarındaydılar ve inanılmaz derecede tanıdık görünüyorlardı. Birlikte gülüyorlardı, birbirlerine yakındılar.

"Bu onun en iyi arkadaşı Nathaniel. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar," diye açıkladı Victoria, midemdeki düğümü gevşeterek.

"Gerçekten iyi arkadaş gibi görünüyorlar," diye fark ettim.

"En iyi arkadaşın var mı?" diye sordu ve ben anında sustum.

Bir keresinde bende de vardı.

"Pek çok arkadaşım ve tanıdığım var. Ama hiçbirinin en iyi arkadaşla kıyaslanabileceğini sanmıyorum," diyerek onu geçiştirdim ve neyse ki bu konuya daha fazla girmedim.

Doğum günü pastası saat 9.00 sularında kesildi. Victoria bunun bir tür reşit olma töreni gibi olması konusunda etmişti.

Pasta pandispanya ve krema ile yapılmıştı ama süslemesinde bir üniversite binası, bir araba ve bir futbol topu resmi vardı.

Caleb ilk parçayı ağzına götürdüğünde kalabalık alkışladı ve kesici dişlerinin arasından ıslık çaldı. Müzik o an için durmuştu ve şimdi çalmaya devam ediyordu.

Arka plandan Caleb'in spor takımından arkadaşlarıyla şakalaşmasını ve bira içmesini izledim. Resmi olarak buna izni yoktu ama Victoria bu durum için bir istisna yapmam beni ikna etmişti. En fazla iki bira içebilirdi ama üçüncüyü çoktan içtiğinden emindim.

"Çocuk son derece yetenekli," dedi bıyıklı ve koca göbekli bir adam. Caleb'in takımının maç için giydiği formayla aynı renkleri giyiyordu ve onu sahadan tanıdım.

"Thompson, tanıştığımıza memnun oldum. Siz Koç Carrington olmalısınız. Caleb onlardan çok bahsetti."

Elimi sıktı ve tam da onun mesleğindeki bir adamdan bekleyeceğiniz gibi inanılmaz derecede sıkıydı.

"Hepsi de iyi çocuklar. Bu yıl kupayı kazanmak için gerçekten şansımız var. Birçoğunun bu yıl aramızdan ayrılacak olması utanç verici."

Tipik ergenler gibi davranan, şamatayla gülen, goril gibi davranan ve birbirlerini çeken çocuklara baktık.

"Hepimizin hayatına devam etmesi için bir zaman gelir," dedim koça, o da başını salladı.

"Çocuğun bir gün profesyonel olabileceğinden hiç şüphem yok. Ama notları berbat, lütfen tabirimi mazur görün. Üniversite başvuruları çoktan başladı ama kendimizi kandırmayalım, kimse onu almak istemeyecektir. Bu bir mucize olur." Homurdanan bir yaban domuzu gibi ses çıkararak güldü.

"Yani kabul edilmek için gerçek bir şansı olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Notlarını bilmiyor musun? Çocuk hiç öğrenmiyor, bu kadar yetenekli bir koşucu olmasaydı çoktan okuldan atılmıştı. Tanrım, şu kalçalara bak. Bir gün çok ileri gidecek."

Uyluk deyince gözlerim Caleb'in kasıklarına kaydı. Evet, güzel kalçaları vardı ama sadece bu değil.

"Bu arada oyumu sana vereceğim," dedi Koç Carrington ve beni hayallerimden kopardı.

"Bunu duyduğuma sevindim efendim." Bardakları tokuşturduk.

"Spora katılmanızı çok arzu ediyorum. Genç insanlar için çok önemli..." Hiç bitmeyen bir monolog başladı, dikkatle dinlemeye çalıştım.

Bununla birlikte, kendimi hala arkadaşlarıyla çevrili olan ve çok mutlu görünen Caleb'e gizlice bakarken yakaladım. Garipti ama nedense onu gülümserken görmek beni mutlu ediyordu.

CALEB

"Hey, Caleb. Her şey iyi mutlu Doğum günü!"
bağırdı a tatlı bir ses.

Ona doğru dönmek istedim ama çoktan boynuma sarılmıştı. Vanilyalı ve çilekli parfümü burnuma çarptı ve kim olduğunu hemen anladım.

"Harper? Burada ne işin var?" Onu davet ettiğimi hatırlamıyordum.

"Partinize geldim. Bunu kaçırmayacağım." Bakışlarının hayranlıkla süslenmiş salonda dolaşmasına izin verdi. "Evlatlık olduğunu fark etmemiştim. Bir şeyler söyleyebilirdin."

"Başından beri istediğim buydu," diye homurdandım, onun varlığının bile beni öfkелendirdiğini hissediyordum.

Ondan nasıl hoşlandığım benim için bir muammaydı. Gerçek duygulardan para ve prestije önem veren şımarık bir kurbağaydı. Muhtemelen hiç kimse için kendisi için hissettiğinden daha fazlasını hissetmemişti.

"Yeni baban da oldukça iyi görünüyor," diye fısıldadı ve iki arkadaşı Lucy ve Angel da onunla birlikte kıkırdadı. Ben de kızları davet etmemiştim.

Hepsi diğer tarafa baktı ve ben de onların bakışlarını takip ettim. William'ı gördüğümde midemde bir düğüm oluştu. Havuzlu evdeki öpüşmemizden beri benden tamamen uzak durmuştu. Yemekte bile bize . Onu uzun ilk kez görüyordum. Koçumla konuşuyordu ve

Gülümsemek zorundaydım çünkü Koç Carrington yine çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve bir oyundan bahsediyordu, William ise kibarca başını sallayıp beni dinliyordu. Muhtemelen ilgilenmiyordu ya da söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamıştı.

"Bu senin yeni baban mı?"

"Ona öyle deme!" diye tısladım Harper'a doğru. Kimsenin ona baba demesine izin yoktu. Ben hariç hiç kimse.

Caleb, yine ne düşünüyorsun?

"Demek malikânenin sahibi, bu harika. Ve annenle birlikte mi?" diye sordu Angel, zengin erkeklerden en az Harper kadar hoşlanıyordu.

"O bir senatör, yani birkaç gün sonra yapılacak seçimlerden sonra senatör olacak."

"Ah, çok ateşli," diye onayladı Lucy ve yanlış filmde olduğumu hissettim.

O üç piliç aslında beni hiç sevmemişti. Bana sadece Harper'ın eklentisi olarak katlanmışlardı ama şimdi yanımdan ayrılmıyorlardı.

Yardım için Nate'e baktım ama o sadece sırtarak omuz silkti. Penelope'nin yanında duruyordu ve bana hâlâ telafî etmem gereken bir şey olduğunu hatırlattı.

"Evet, dediğim gibi, sizi davet etmedim ama madem buradasınız, benim için bir içki alın," dedim ve kızları orada bıraktım.

Onun ve Penelope'nin yanına geldiğimde Nate, "Hâlâ hayatta mısınız?" diye sordu.

"Hemen hemen. Bize bir dakika izin verir misin, kardeşim?"

Nate sırttı ve sonra büfeye doğru yürüdü.

Penelope kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama ben onun salona giden yolunu kestim.

"Dinle, sana zarar vermeyeceğim, korkma. Sadece yaptığım şey için özür dilemek istedim. Biliyorsun, yaptığım hiç hoş değildi. Bazı söylentiler duymuştum ve ... şimdi doğru olmadıklarını biliyorum."

Penelope başını eğdi ve ciddi olup olmadığını anlamak için bana baktı.

"Çocuklara senin çok havalı söyledim. Umarım bunu yayarlar, böylece artık kimse senin hakkında kötü konuşmaz."

İlk kez gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil. Bunu sana borçlu olduğumu düşünmüştüm."

"Gördüğünüz gibi, sporcular en fazla etkiye sahip olanlar. Dedikoduyu başlatan sizsiniz. Ama bunu iptal etmeniz çok hoş." Bardağımı tokuşturdu ve gitti.

Rahat bir nefes aldım çünkü konuşma oldukça iyi geçmişti. En azından artık benden nefret ediyor gibi görünmüyordu. O kadar kötü sonra bu benim için önemliydi. Bunu gerçekten hak etmiyordu. Ne de olsa neye bulaştığımı bilmemem onun suçu değildi.

Ya da kime.

Benden hemen kaçan William'ın bakışlarıyla karşılaştım. Tüm evdeki açık ara en ışıltılı kişiydi ve gözlerimi mıknatıs gibi çekiyordu.

"Sence onunla bir şansım var mı?" diye sordu Nate, Penelope'yi arzularak.

"Tabii, eğer bir aptal gibi davranmazsan," diye cevap verdim, bu da onu güldürdü.

"En iyisinden öğrendim, dostum." Omuzlarıma bir tokat attı ve kadehlerimizi tokuşturduk. "Gerçekten harika bir parti. Yeni üvey babanı sevmediğini biliyorum ama tüm bunları senin için organize etti, bu yüzden onu biraz rahat bırak. Bundan on yıl sonra Eastern Senior High'da hâlâ bundan bahsediyor olacaklar." Alaycı bir şekilde sırıttı.

"Şimdi bir efsane olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Elbette! Ve unutmayın, parti daha yeni başladı."

Annem partinin tam gece yarısı biteceğini söylemiş olsa da, parti ondan sonra da devam etti. Grup anlamıyla bir patlamaydı ve herkes müzikle birlikte hareket etti, hatta annem ve William bile biraz kaskatı görünseler de bir ayaktan diğerine adım attılar.

Sönük ışıklar ve dışarıdaki karanlık partiye son rötuşları ekledi.

Ne kadar bira içtiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama farkına varmak zorundaydım ki ben özellikle içmeye dayanıklı değildim. Devamı

Yürürken sallanarak, en iyi arkadaşına asılan ve neredeyse kabarık göğüslerini çıkaracak olan eski kız arkadaşına yaklaştım.

Nate kızlara karşı zayıftı ve bu yüzden zaten onları arzuluyordu, eksik olan tek şey ağzının sulanmasıydı. Onu kesinlikle ondan uzaklaştırmalıyım.

"O bir cadı," diye kekeledim, Nate onun solgun göğüslerine bakmaya devam ederken ona tutunuyordum. "Söylediği tek kelimeye bile inanma."

"Dostum, sarhoş musun?" diye sordu Nate sırtarak, düşmemem için beni sıkıca tutarak.

"Ben iyiyim," diye onayladım ve dik durmaya çalıştım. Üç saniye işe yaradı, sonra başımın döndüğünü fark ettim ve bir tarafa doğru sendeledim.

"O aptal bir amcık," diye ekledim ve Harper benimle dalga geçmeye başladı.

"Bunu küçücük pipinle söylüyor olmalısın!"

"Çocuklar, sakın olun." Nate bizi ayırmaya çalıştı ama başaramadı.

Harper parmaklarıyla gözlerimi gagalamaya başladı. Onu kendimden uzak tuttum. Ona vurmak istemedim, bunu kızlara yapamazsın. Ama gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ne yapabilirim ki, bu kadar !"

"Ben mi? Onu almama hiç izin vermedin!" diye yüksek sesle bağırdım. Bütün odanın duyabilecek olması hiç umurumda değildi.

"Sana kim ister ki?" dırdır etti. "Sen sadece zavallı küçük bir sosissin. Kimse sana dokunmayacak!"

Ona karşı sabrımı yavaş yavaş kaybediyordum. Kızlara gerçekten bir şey yapamasam da, Harper çok ileri gitti.

Gözlerimi oymasını engellemek için bileklerinden tutmaya çalıştım ama o bana saldırdı ve yüzüme yumruk attı.

Sendeleyerek geri çekildim, sağ elimi yumruk yaptım ve savurdum. Kolum uçuşun ortasında yakalandı. Direnç inanılmazdı.

"Sanırım artık bu kadar yeter, bayan," dedi William, kokusu burnuma yükselirken. Önümde durdu ve geniş sırtına sokulma isteği duydum. Kendimi toparlamayı başardım.

"O başlattı!" Harper kendini savunmaya çalıştı.

"Bunu kimin başlattığını gördüm. Brian sizi kapıya kadar geçirecek."

"Ne, cidden beni kovuyor musun? Pisliğin teki o!"

Harper, William'ın yanından bana doğru işaret etti ama William onun kolunu itti. Yüzünü göremiyordum ama gözlerindeki buz gibi ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Artık burada istenmiyorsunuz. Lütfen gidin."

"Pfff, bana uyar!" Harper tükürdü ve ardından William'ın fedaisi ve şoförü tarafından n kapıya kadar eşlik edildi. Hâlâ bir şeyler tıslıyordu ama okulun en popüler kızı olarak partiden erken çıkarıldığı için çok utandığı belliydi.

William bana döndüğünde birden kendimi hiç sarhoş hissetmedim. Başını hafifçe eğerek yanağıma baktı.

"Soğutmak yardımcı olacaktır. Aksi takdirde şişecektir."

Yanağımı tuttum ve kalın hissettiğimi fark ettim.

"O kaltak."

"Eski kız arkadaşın mı?" diye sordu William emin bir dokunuşla. Eğlenerek gülümsedi.

"Sormasam daha iyi. En iyi seimim değil."

"O gerçekten deli," dedi Nate, hâlâ orada durduğunu şimdi fark ettim. Bütün olanları izlemiş ama pek bir şey yapmamıştı. Tam ona göre.

"Kola ve portakal suyumuz var, biraz da buzlu çay var. Daha fazla bira imemelisiniz," dedi William tekrar gitmeden önce bize.

"Bir şey söylemek istemiyorum kardeşim ama yirmi yıl sonra lise son sınıfta hâlâ bu partiden bahsediyor olacaklar. Tam bir patlamaydı! Eksik olan tek şey birinin kırmızı halıya işemesi." Nate yüzme takımındaki boş kafalı salaklardan herhangi birinin bu fikri henüz bulup bulmadığını görmek için etrafına bakındı. Neyse ki öyle bir durum yoktu. Ama yine de iyi bir partiden bekleyebileceğiniz her şey vardı: harika müzik, bol miktarda alkol, kavgalar ve arbedeler ve çılgınca pşen iftler.

William da partiye davet edilmiş olan yaşlıların arasına katılmıştı. Araba çoktan geşişlemişti ve

kanepeye uzandık ve . Annemden hiç iz yoktu ama William hâlâ uyanık ve bizimle ilgileniyor gibiydi.

"Sorun değil, yeni baban."

"Yine başlama," dedim, Harper ve onun yeni *babam* hakkındaki sözlerini hatırlayarak gözlerimi devirerek.

"Oldukça büyük bir atış. Anneme sordum. O ve tüm Pilates sınıfı ona oy verecek. Gerçek bir kadın erkeği olduğunu duydum."

"Ona hiç baktın mı? Yani, kim bu kadar güzel görünür ve kokar ki?"

"Güzel kokuyor mu?" diye sordu Nate şüpheyile.

"Bilirsin, kadınlar güzel parfümleri sever."

"Öyle mi?" Düşünceli bir şekilde havaya baktı.

"Tabii ki öyle. Eğer lezzetli kokarsan, her tarafa yayılırsın."

"Belki de yeni baban bize bir bahşış ?"

"Evet, belki... Önce tuvalete gideceğim."

"Devam et, kardeşim. Kusmak sana iyi gelecektir."

Nate tamamen haksız değildi, gerçekten de içkiyi biraz kaçırmıştım ve baş dönmesinin yanı sıra midem de bulanmıştı.

Tualete gittiğimde her şey kendiliğinden geldi. Kusma hissinden nefret ediyordum ama aynı zamanda bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım çünkü tadı gerçekten iğrençti. Saçlarım her zamanki gibi dört bir yana dağılmıştı ve birkaç fiske vurmak bile dağınıklığı toparlayamadı. Buna gerek yoktu. İyi görünüyordum.

"Buyurun, mutfakın ikramı," dedi kapıda aniden beliren William. Elinde bir torba buz küpü vardı ve bana uzattı. Sonra tekrar ortadan kayboldu.

Düşünceli bir şekilde Nate'e döndüm.

"Ee, daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım ve buzu ağrıyan yanağıma koydum. Bir kızın bana tokat atması gerçekten utanç vericiydi. Benden bir tokat yemeyi çok daha fazla hak ediyordu. Ama nedense William'ın bana tokat atmak yerine beni savunmuş olmasından memnundum.

Her şeyi izledi.

Bakışlarımın dikkat çekmeden koridorda dolaşmasına izin verdim. William arka planda iyi . Yine de onu tanıdım. Ayakta duruyordu.

Sinema salonuna doğru uzanan küçük koridorun başladığı en uç köşede. Karanlık bir köşeydi ama gözleri ona ihanet etti.

Beni mi izliyor?

Benimle neredeyse tek kelime konuşmadı ama beni umursuyor gibi de görünmüyordu.

"Eğleniyor musunuz çocuklar?" Annem mırıldanarak kolunu Nate'in ve benim omuzlarıma doladı.

"Sarhoş musun sen?"

"Sadece birazcık, sevgilim." Bu açıkça yetersiz bir ifadeydi. Ağzına kadar doluydu. Neden bu kadar dolmasına izin vermişti bilmiyorum. Ama göğüslerini neredeyse en iyi arkadaşşıma doğru uzatması gerçekten utanç vericiydi.

"Anne, bence artık yatmalısın."

"Ama neden? Akşam daha yeni başlıyor!"

"İnan bana, böylesi daha iyi." Daha fazla beklemek istemediğime karar verdim. "Hemen dönerim," diye Nate'e döndüm, artık beni dinlemiyordu bile. Penelope'yi tekrar fark etmişti bile. Bugün bir şey olursa hiç şaşırmazdım.

Bir elimi annemin beline doladım, kolunu omzuma aldım ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. William bizden uzak durdu ve bunun için ona minnettardım. Bunu şimdi yapmak zorundaydım.

"Partiye geri dönmek istiyorum, Schatzzzzz. Yukarı çıkalım mı?"

"Çünkü beni utandırmanı istemiyorum anne," diye cevap verdim ve o sadece kıkırdadı.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Odadaki her şey *onun* kokusunu taşıyordu. Yatağa bir kez bakınca hangi tarafta uyuduğunu anladım. Çılgınca.

"Henüz gitmek istemiyorum," diye sızlandı annem ama onu bitişikteki banyoya götürdüm ve tuvalete gidip dişlerini fırçalamasını söyledim.

"Böyle şeylere karar vermeye iznin yok," diye dırdır etti ama isteğimi yerine getirdi.

Bu kadar sarhoş olduğu ilk sefer değildi. Ancak sonuncusu yıllar önceydi. Ona kızgın falan değildim. O da benim için aynısını yapardı.

"Hazır mısın?" diye sordum, tekrar dışarı çıktığında geceliğini bile. Yürüdüğü süre boyunca gözleri kapalı kaldı. O

bugün için gerçekten bitmişti.

Biraz garip bir şekilde onu yatağın kendi tarafına yatırdım ve üzerini örttüm.

için.

"Oğlum artık büyüdü," diye mırıldandı ve yatağın içine sokuldu.

Kapak.

Alnına bir öpücük daha kondurdum. "İyi geceler anne." Sonra sessizce kapıyı arkamdan kapattım ve alt kata indim.

Zemin kat.

Şaşırmıştım çünkü üst katta bulunduğum son çeyrek saat içinde çok şey olmuştu. Sadece birkaç misafir kalmıştı ve personel ortalığı toplamaya başlamıştı bile.

Müzik kapalıydı ve her nasılsa şimdi her şey soğuk ve boş görünüyordu.

Nate ve Penelope'yi gördüğümde yüzümde bir sırıtma belirdi. Kanepelerden birinde temkinli bir şekilde birbirlerini öpüyorlardı. En azından birimiz o gece rahat uyuyacaktı.

Esnerken benim de oldukça yorgun olduğumu fark ettim. Nate'e iyi geceler dilemeyi düşündüm ama onu rahatsız etmemeye karar verdim.

Son misafirler kapı yönünden el salladı, ben de el salladım ve odama çıktım.

Banyoda yarım saat geçirmiş olmalıyım çünkü Harper'ın saldırısından sonra kendimi biraz kirli hissettim. Duş almak inanılmaz keyifliydi ve bu yüzden sıcak suyun altında birkaç dakika daha kaldım.

Saçlarımı kuruladım ve saate baktım. Saat sabahın 2.30'uydu. Hem yorgundum hem de bir şekilde yorgun değildim.

Aynada yanağıma baktım. Buz sayesinde sadece biraz kızarmış ve hafifçe şişmişti. Yarın artık görünmeyecekti.

Her halükarda, parti tam bir başarıydı.

"Artık on sekiz yaşındasın," dedim kendi kendime ve merak ettim, çünkü bir şekilde kendimi farklı hissetmiyordum.

William'ın yanına taşındığımızda, kendi kararımı verebileceğim bu günün özlemini çekmişim. Şu andan itibaren, istersem resmi olarak bir daire tutmama izin vardı. Burada kalmak zorunda değildim.

Ancak gözlerim bana aksini söylüyordu. Son üç hafta içinde her ne olduysa, beni değiştirmişti.

Ben değişmişim.

Hayır, o değişti.

O benim hiç fark etmediğim bir yönümü ortaya çıkarmıştı. Aslında belli belirsiz bir kuşku vardı ama bunu hiç ciddiye almamıştım.

Ama artık emindim.

Ben eşcinselim.

Kesinlikle erkeklerden hoşlanıyordum. Hepsinden değil, okulumdaki erkeklerle pek ilgilenmiyordum. Ama William gibi erkekler tam olarak istediğim şeydi.

Ne yazık ki o benim babam ... Üvey baba, boş ver.

Üçüncü kattaki banyodan çıktım ve yatak odama doğru yürüdüm. Villanın en ucunda, diğer odalardan uzakta bir yerdeydi.

Bir an için yine oturup yıldızlı gökyüzüne bakmayı düşündüm. Aynen böyle. Anlaşılan bu fikir aklına gelen tek kişi ben .

Balkonda bir siluet gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu ...?

Dışarıdaki küçük adımı atarken bacaklarım lastik gibi hissediyordu.

William korkuluktaki durdu ve gökyüzüne baktı. Gerçekten berrak bir geceydi. Bütün yıldızlar yüzünden aynı anda hem karanlık hem de aydınlıktı. Nedense çok sevimsizdi ama yakışmıştı. Bunlar yeni hayatımın ilk birkaç saatiydi.

Bir şey söylemek yerine onun yanında durdum ve bakışlarını gökyüzüne doğru takip ettim.

"Burada olmamalıydım," dedi William ve ben onun sözleri ve inanılmaz kokusuyla sarmalandım.

"Hayır, ," dedim ve gülümsedim, çünkü o tam olarak . O buradaydı - benimle.

William, "İyi geceler," dedi ve gitmek üzere yola koyuldu.

Kendimi kapının önüne ittim ve girişi engelledim. Onun güzel gözlerinin derinliklerine bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne yaptığım, ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Bu sefer olmazdı.

"Gerçekten gitmeliyim," diye mırıldanarak beni itti.

Onu odama kadar takip ettim ve teras kapısını arkamdan kapattım.

Beni orada öylece bırakıp gitmesi düşüncesi dayanılmazdı.

"Gitme."

WILLIAM

I Bacaklarıma irademi takip etmelerini emretmeye çalıştım. Hareket etmeliler, kapıdan çıkmalılar. Şimdi.

Buraya gelmenin bir hata olduğunu kendime hatırlattım. Odasına asla bu şekilde girmemeliydim. Bu doğru değildi, her şey buna karşı konuşuyordu. Yine de ayaklarım betona saplanmış gibi hissediyordum.

Neden bir eskort almadın salak?

Arzularımı tatmin edebileceğim birini çoktan seçmiştim. Her şey uzun zaman önce planlanmıştı. Yine de tereddüt etmiştim. Neden?

"Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum," dedi Caleb arkamdan ve ses tonu inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olduğu için dişlerimi sıktım.

"Bu iyi bir fikir değil." Tüm alarm zilleri çalmaya başladı.

Hemen gitmeliydim. Yoksa korkunç bir şey olacaktı.

"Lütfen, baba."

Bu kelime içimde bir şeyleri ateşledi. Arkamı döndüm ve Caleb'in çoktan bana yaklaşmış olduğunu fark ettim. Elimi ensesine koyarak gözlerinin içine baktım.

"O kelimeyi bir daha asla söyleme," diye homurdandım. "Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman göster bana," diye fısıldadı ve inanılmaz güzellikteki dolgun dudaklarını yaladı.

Hayır, William, sakın buna cüret etme.

Tadının yasak meyve gibi olduğunu biliyordum. Daha önce bir kez tatmıştım ve beni neredeyse delirtmişti.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Kendini neye bulaştırdığını bilmiyordu. Onu yok edebilirdim.

"İstiyorum," dedi ve ellerini göğsüme koydu İradem kayboldu.

"Göster bana, baba." Dudaklarından dökülen bu şefkatli sözleri duymak bütün bir çığı harekete geçirdi.

Boynunu kavradım, ağzımı onun kine bastırdım ve sonunda tatlı cazibeyi tekrar tattım. Caleb bu sefer o kadar da kısıtlı değildi. Öpücüklerime karşılık verdi, dudaklarını bana açtı ve onu fethetmeme izin verdi. Bunu istiyordu, beni istiyordu.

Dilim sanki benim malımmış gibi onun ağız boşluğuna girdi. Onu ele geçirirken başını iki elimle sıkıca tuttum. Nefes almaya çalıştı ama ben onu bu fırsattan mahrum bıraktım. O artık benimdi.

Dillerimiz birbirinin etrafında dönüyordu ve o da bu hıza ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Aynı boydaydık ama parmaklarımın arasında gittikçe küçülüyordu.

Dişlerimi alt dudağına geçirip emdim ve ondan irkilmiş bir inilti çıkardım.

Dudaklarımız bir an için ayrıldığında açgözlülükle gözlerimin içine baktı. Bana baba demişti ve ben de ona *babasının* neler yapabileceğini gösterecektim.

Hiçbir şey beklemeden gömleğini üzerinden çıkardım. Parmaklarımla sert meme uçlarını okşarken Caleb keskin bir nefes aldı. Kumaş yere düştü ve Caleb'in ne kadar heyecanlı olduğunu açıkça görebiliyordum. Bana yalvarırcasına bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Hâlâ hayır diyebilirsin," diye mırıldandım ve boynunu ısırdım. Aslında bu doğru değildi ama ona güvende olduğunu hissettirmek istedim.

Ben boynunu emerken Caleb titredi. Orada ve başparmaklarımla daire içine aldığım dolgun meme uçlarında çok hassas görünüyordu. İnanılmaz derecede hassastı ve ona yaptığım her şeyden zevk alıyordu.

Zaten sertleşmişim ama biraz daha geciktirmek istedim. Uzun zamandır otokontrolümü kaybetmiş olsam da onun iyiliği için işleri ağırdan almak istiyordum.

Caleb iç çekti ve kollarını sırtıma doladı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Onda midemi her seferinde geren bir şey vardı. Açgözlüydü ve korkmuyordu.

Parmakları gömleğimin düğmelerini karıştırdı ve ben hâlâ boynuyla uğraşırken teker teker çözmeye başladı. Normalde bu kısmı ben yapmama rağmen beni soymasına izin verdim. Caleb'e izin verdim ve bu beklediğimden çok daha iyi hissettirdi. Tereddütlüydü ama parmakları sıcak ve güçlüydü. İlk kez parmaklarını çıplak karnımda gezdirdi ve kemerime ulaştığında kalp atışlarımı hissettim.

Bir şaplakla kendimi boynundan ayırdım ve alt dudağını çiğneyip kemerimi çözerken davetkâr bir şekilde gözlerinin içine baktım. İnanılmaz derecede heyecanlıydı ve bu da cazibeyi daha da tatlı hale getiriyordu.

Caleb pantolonumun düğmesini çözdü ve parmaklarıyla altımdaki çıkıntıyı nazikçe okşadı. Dudaklarının arasından nefes aldı ve sertliğimi okşarken bana baktı.

Çenemi kaldırıp ona bakarken ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Bu işte ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Açgözlülüğü de en az güvensizliği kadar beni tahrik ediyordu. Mükemmel bir karışımdı ve kendimi unutmamın eşiğindeydim.

Caleb'in parmakları boxerımın bel bandında gezindi.

Bana dokunduğunda bir an nefesimi tuttum. Parmakları dikkatlice sikimi kavradı. Aynı anda küçük dili dudaklarımın arasına daldı ve onları yaladı.

Bu çok fazlaydı. Öfkeyle ileri atıldım ve ikimiz de onun yatağına düşene kadar onu kendimle birlikte çektim.

Caleb güldü ama uzun sürmedi. Dilim ağzını ele geçirdiğinde nefesini kesmişim. Sıkı bir tutuşla onu yatağın üzerine iterken direnmeye bile çalışmadı. Pantolonunu açıp bacaklarından sıyırdığımda hızla nefes aldı. Önümde cırılçıplak yattığı için gözleri o kadar çabuk görmüyordu. Hareket etti

ve ben aceleyle soyunurken bana şehvetle baktı. Odası karanlıktı ama yine de onu net bir şekilde görebiliyordum. Vücudu nefes kesiciydi: genç, sıkı ve iyi eğitilmişti. Teni yumuşaktı ve güzel kokuyordu.

Onun aleti de benimki kadar sertti ve ben ona doğru eğilirken davetkâr bir şekilde seğirdi.

"Bu kadar aceleci olma," diye mırıldandım ve onu öpmek ya da sikini kurcalamak yerine meme uçlarını yaladım.

Caleb sinir uçları patladığında irkildi. Aynı anda nemlendirdiğim başparmağımla diğer meme ucunu okşadığımda boğazından bir inilti kaçtı.

Hoşuna gitti demek, güzel.

Ben ağzından daha fazla ses çıkarmaya çalışırken vücudu kargaşa içindeydi. Masumiyetiyle inanılmaz derecede ateşliydi ve sonunda kendimi onun içine sokmak için sabırsızlanıyordum. Ama yine de biraz sabır gerekiyordu. Benim için hazır olmaktan çok uzaktı.

Dilim yavaşça daha derine gitti. Görünür karın kaslarında sıcak bir iz bıraktım. Caleb şehvetini bastırmaya çalışırken elleri çarşafı pençeliyordu. Sikinin pompalandığını ve seğirdiğini çoktan fark etmiştim ama henüz onun sırası değildi. Onun yerine dilim göbek deliğinin etrafında dolaştı. Caleb'in zoraki nefes alıp verışı, küçük deliğin aşağı yukarı zıplamasına neden oldu. Dilimi içeri soktum ve diğer deliğine yapmak üzere olduğum şeyi ona tattırdım.

"Siktir..." diye soludu ve göğsümde sıcak, ılık bir fışkıрма hissettim. Boşalmıştı ve orada durmayacağından emindim.

Yüzüne baktım ve sırıttım çünkü zaten sıcaktan parlıyordu. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdiğimde nefes alış verışı kesik kesikti. Dizlerini büktü ve topuklarını kendine doğru çekti. Aleti büyüktü ve hâlâ son damlaları dışarı pompalıyordu. Ona izin verdim ve daha da derine indim.

Dolgun taşaklarını öperken "Aman Tanrım," diye inlediğini duydum. Spazmodik bir şekilde kasıldılar ama peşinde olduğum şey onlar da değildi.

Sanki neyin peşinde olduğumu biliyormuş gibi Caleb havuzu daha da eğdi ve sonunda onu görebildim. Onun küçük deliği sadece bekliyordu

Dilim.

Yüzüne son bir kez baktıktan sonra aşağıya daldım. Caleb dilimi kas halkasında hissettiğinde bastırılmış bir inilti çıkardı.

Ucu içeri iterken boğazından bir nefes geldi. Deliğini çok çekingen ve nazıkçe öperken, içine doğru inleyebilmek için başının üzerine bir yastık çekti.

Onu bu kadar çıldırtmak inanılmaz güzel bir duyguydu. Ve bu sadece başlangıçtı. Hiçbir fikri yoktu ama ben ona gösterecektim. Bu geceyi hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Caleb pelvisini daha da kaldırırken dilim daha da derine itti. Boğuk boğuk inlediğini duydum ama direnmek için hiçbir çaba göstermedi. Muhtemelen beklediğinden daha çok hoşuna gitmişti. Küçük deliği benim için gittikçe daha fazla açıldı ve işaret parmağımı içeri kaydırđım.

Yukarıdan gelen iniltiler beni gülümsetti. Yüzüğünü yalamaya devam ederek parmağımı dikkatlice içeri ve dışarı hareket ettirdim.

Bir noktada ikinci bir parmak ekledim ve her ikisini de içine doğru ittim. Tüm vücudu titremesine rağmen direnç göstermedi.

Üçüncü parmağı eklediğimde yastığı kafasından yırttı ve bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kafası neredeyse alev alacaktı.

Parmaklarımı içinde "Siktir, siktir, siktir!" diye inledi.

Caleb başını geriye çekti, göğsünü dışarı itti ve bacaklarını kaldırdı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarını karnına doğru bastırdım, böylece yanaklarının arasını daha iyi kavrayabildim ve parmaklarımla onu becerdim.

"Tanrım!" diye haykırdı, tamamen aklını kaçırmıştı, gözlerimin içine bakarken alt dudağını sertçe ısıırıyordu. Bakışları şehvetle örtölüydü. İnanılmaz derecede iyi bir duyguya teslim olmuştu. Aleti daha da şişmişti ve hevesle seğiriyordu ama ben yine de ona dokunmadım.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye mırıldandı Caleb ve o anın geldiğini anladım.

"Benim için gel," diye emrettim ve parmaklarımı ona daha sert ve daha sert iterken dudaklarımı şişkin horozunun üzerine koydum. I

Onu ağızımın içine alabildiğim kadar derinlere ve siki daha da gerildi. Pompalama onun derinliklerinden geliyordu.

"Fuuuuuck!"

Caleb tam ağızıma boşaldı ve başımı kaldırdığımda sıcak, tuzlu sıvı dudaklarımdan damladı. Sarsıntı dalga dalga tüm vücuduna yayıldı. Nefes nefese kalmıştı.

Bir an için rahatlamış görünüyordu ama onunla işim bitmemişti. Sikim haftalardır zorlanıyordu ve bu baskı beni neredeyse mahvediyordu. Sonunda ondan kurtulmak zorundaydım!

Caleb bacaklarını uzatmıştı ve hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. Alnında boncuk boncuk terler parlıyordu ve hızlı kalp atışlarını göğsünden bile görebiliyordum.

Onu gülümserken gördüğümde mutluluk beni ele geçirdi. Onu öpmek için eğildiğimde gözlerini benden alamadı. Ama onu tekrar ele geçirmek yerine, sadece dudaklarına şefkatle dokundum. O da aynı şekilde nazıkçe öpücüğüme karşılık verdi ve bir an için nasıl bir durumda olduğumuzu unuttum. Sadece geçici öpücüğü ve göğsümdeki garip karıncalanmayı hissettim.

Sonra sikimin sıcak pompalanışını tekrar hissettim ve kendimi bacaklarının arasına ittim.

Caleb boynumu tutarken ben de dizlerini karnıma bastırdım. Hazır olduğunu biliyordum, bakışları bana bunu söylüyordu, bunu yapmam için bana yalvarıyordu.

Sikim bir tahta kadar sertleşmişti, tüm kanım içinde toplanmıştı bile. Daha fazla bekleyemedim. Deliğine yerleştirdim ve gözlerinin derinliklerine baktım.

Caleb ne olacağını anladığında yeniden daha hızlı nefes almaya başladı. Beklentiyle titriyordu. Hazırlanıyordu. Bunu yapmamı gerçekten istiyordu.

Bacaklarını daha da yukarı kaldırırken, "Söyle," diye ısrar ettim.

"Yap beni baba," diye itaatkâr bir şekilde cevap verdi ve ben daha fazla bekleyemedim. Tek bir akıcı hareketle kendimi onun içine bıraktım.

Caleb nefesini tuttu. Ağızını açtı ve gözlerini kıstı.

Sıkılığı beni inanılmaz bir sıcaklıkla sararken usulca inledim. Bu hissi uzun zamandır yaşamamıştım. Bu şekilde değil.

"Ah... Aman Tanrım!" diye bağırdı Caleb, gözlerini içe çevirerek.

İçinde dikkatlice hareket etmeye başladım. Her nazik itişte iç çekiyordu ve ben yardım edemiyordum ama gözlerine sıkıca bakıyordum. O arzu dolu tatlı hareketlerin hiçbirini kaçırmak istemiyordum. İnlemek yok, özlem dolu bakışlar yok, dilini ısırarak yok. Sanki bu gece sonsuza dek tekrar edecekmiş gibi hepsini içime çekmek istiyordum.

"Bu ... çok azgınlığım, *lanet olsun...* ," Caleb bastırdı ve tekrar fışkırdı dan.

Ama ben buna aldırmış etmedim. Onun içinde hareket etmeye devam ettim,
Daha derine, daha hızlı. Sonunda içimdeki bu dürtüye boyun eğmek zorunda kaldım.

Caleb'i öyle görmek kanımı kalmadı. Onun sıcak küçük deliğine tüm vücudum elektriklendi. İnanılmaz derecede iyi yeryüzündeki cennet .

Ayrıca tatlı ağzından çıkan çaresiz sesler. Duramıyordum. İticilerim daha sert, daha hızlı oldu.

"*Siktir*, ben... aman *Tanrım!*" diye inledi Caleb ve ben de onu sarsarak döndürdüm. Onu dört ayak üzerine yatırdım, bacaklarını ayırdım ve tekrar sertçe içine girdim.

Ama daha fazla ilerlemeden, kulağına yakın bir yerde ona doğru eğildim.

"Söyle!" diye emrettim.

"Becer beni baba!" diye inledi Caleb, zaten tamamen aklını kaçırmıştı.

Memnun bir sırıtişla kalçalarını kavradım ve kendimi ona doğru ittim. Bu sefer hiç düşünmeden. İticilerim derinlere indi. Ben hızımı artırdıkça tenlerimiz birbirine çarpıyordu.

Caleb her itişte inliyor, inliyor ve aşırı heyecanlanıyordu. Uzun bir çığlık atana kadar ona vurmaya devam ettim.

"Evet, evet, evet! Durma, baba!"

Onu bu kadar çaresiz ve aç görmek kanımı kaynatacak kadar ısıttı. Vücudumdaki her şey onunla bağlantı kurmak istiyordu. Onu becermek istiyordum - bilinçsizlik noktasına kadar.

Güçlü hamlelerim Caleb'i yatağın başına doğru itmişti bile. Tüm çerçeve altımızda gıcırdarken o parmaklıkları tırmalıyordu. Evin en uzak köşesinden bile duyuluyor olmamız hiç umurumda değildi.

İçimdeki yanma bunun için çok güçlüydü. Parmaklarımı tenine batırdım, dokunduğum her yerde sıcak yaralar ve morluklar bıraktım. Onu becerirken, üzerine eğildim ve boynunu ısırdım.

Haykırdı, ona bu kadar acı çektiriyor olmam beni tatmin etti. Beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını çok iyi bilerek kendimi ona daha sert soktum. Kesinlikle hiçbir şey.

"Lütfen... Baba... Lütfen," diye kurtuluş için yalvardı.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye kulağına fısıldadım ve sıcak küçük deliğini yemeye devam ederken kulak memesini kemirdim. Ona sokulmak son yıllarda yaşadığım en güzel şeydi.

Yirmi yıl sonra bile onun çaresiz, tatlı çılgınlıklarını hatırlayacaktım. Teninin kokusunu, altındaki gergin kasları, inlemelerini ve daha fazlası için duyduğu açgözlü özlemi.

Onu tekrar ters çevirdim, bacaklarını göğsüme yasladım, poposunu tuttum ve kendimi acımasızca içine sokmaya devam ettim.

Caleb sıırttı, nefes nefese kalmıştı. Umutsuzca yatak başlığına tutunmaya çalıştı, ama parmakları kaymaya devam etti. Onun yerine kendilerini sikiinin üzerinde buldular.

Çaresiz bir iniltiyle, ikimizi de uçuruma daha da yaklaştıırken bunu kendi kendine yaptı.

"Evet... Baba... oh, evet!" Tüm vücudu sertleşti.

Ona son bir kez daha derinlemesine sokuldum, sonra orgazmın büyük bir gelgit dalgası gibi yuvarlandığını hissettim. İnledim ve sikimi dışarı itene kadar suyumu içine fişkırttım. Tüm vücudum karıncalanıyor ve yanıyordu, her yer havai fişek gibiydi.

"Kahretsin... Ben ... oh, Tanrım," diye iç geçirdi Caleb, o da son damlaları fişkirtirken.

Bacaklarını indirdim ve kendimi onun yanına bıraktım. Vücutlarımız ter içindeydi. Şehvetle karışık tuz. Onu böyle bitkin ama sonsuz derecede mutlu görmek beni de mutlu ediyordu.

Bu çok güzel.

Başka türlü söyleyemezdim. Ama onunla ilgili her şey tek kelimeyle harikaydı.

Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle Caleb birkaç saniye içinde uykuya daldı. O kadar kendinden geçmişti ki, en kötü izleri bir mendille sildiğimde bile onu uyandırmadım. Güzel vücudunun üzerine bir battaniye örttüm ve yüzüne son bir kez baktım. Çünkü bunun bir daha asla olamayacağını biliyordum.

CALEB

A Ertesi sabah banyoda durup aynada kendime baktığımda bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. öyleydi. Belki de sürekli yanımda taşıdığım aptal sırtışımdı. Ya da belki de vücudumun her yerinde bulunan çok sayıda yara, morluk ve çizikti.

Beni kullanıyordu, diye düşündüm ve daha da fazla sırtıtmak zorunda kaldım. Elimde değildi, inanılmaz derecede ateşliydi. Hayatım boyunca seksin böyle hissettirebileceğini hayal bile edemezdim. Tekrar istiyordum, hemen şimdi, sonra, bu gece ve yarın sabah da.

William'ın içimde olması şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeydi. Tabii ki bunun yasak olduğunu biliyordum. On sekiz yaşındaydım ve dolayısıyla reşittim. Ama bunu öğrenen herkes bizi yargılayacaktı. Annem dışında.

Bilmesi gerekmiyor, dedim kendi kendime ama gülümsemem biraz soldu.

Bunun yerine alnımda endişe çizgileri belirdi. Neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Dün geceyi birlikte geçirdiğim adam neden özgür olamıyordu?

Bu hiç adil değil.

Bunu daha fazla düşünmeyi kendime yasakladım ve duş almaya gittim çünkü vücudumda hala spermimin kalıntıları vardı.

Göt deliğim de biraz dolmuş gibiydi. Kesinlikle tekrar düzgünce durulamam gerekiyordu.

Banyoda acele etmedim, ne de olsa Pazar günüydü ve başka bir planımız yoktu.

Aşırı neşeli bir ruh hali içinde merdivenlerden zemin kata indim. Yolda bekçi Douglas'a rastladım ve ona iyi günler diledim. Sanki bir hayaletmişim gibi arkamdan baktı ama sonra beni selamladı.

Yeni favori şarkımı ıslıkla çalarak yemek odasına girdim. Saat çoktan on ikiydi ve öğle yemeği vakti gelmişti. William orada değildi. Onun yerine annem oturuyordu ve bana el salladı.

"Günaydın, sevgilim! İyi uyudun mu?"

"Harika!" dedim ve sevincimi dizginledim. Ne de olsa onun neden bahsettiğini bilmesini istemiyordum.

Yanına oturduğumda kendimi sahtekâr gibi hissettim. Biraz bitkin görünüyordu, ne de olsa dün gece epey sarhoş olmuştu ama yine de mutlu görünüyordu. Neyse ki hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Gerçekten parlıyorsun, Caleb. Bu beni mutlu ediyor."

"Dün gerçekten ... Harika bir partiydi." Kendimi tutamadım, inanılmaz derecede geniş sırtlamak zorunda kaldım. Ayak seslerini duyduğumda midemdeki karıncalanma daha da arttı.

Ama odaya giren sadece Mandy'ydi.

"Nerede o?" Anneme döndüm.

"William'ın yapması gereken bir iş var. Bize daha sonra katılacak. Şimdi söyle bana, dün gece çok konuştuğun o güzel, siyah saçlı kızla aranda ne var?"

"Penelope'yi mi kastediyorsun?"

"Evet, iyi birine benziyor. Onu daha yakından tanıyor musun?"

"Eğer onun bir sonraki kız arkadaşım olabileceğini ima ediyorsan, seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Nate daha hızlıydı."

Annem ikisi arasındaki öpüşmeyi fark etmemişti çünkü o sırada onu çoktan yatırmıştım.

"Ah, ne yazık. Birbirinize çok yakışırıdınız. Başka birini bulurum."

"Evet... Anne..." Boğazımda muazzam bir baskı hissettim ve aniden nefes alamadım. Kafam bomboştu. Ona nasıl söyleyebilirdim ki?

ona açıklarken gözlerinin içine bakabilir miydim?

"Yoksa zaten başka bir tane mi var?"

Başımı salladım. Aynen öyle. Belki de elimde olmadığı için.

"Peki, seni mutlu ediyor mu?"

Başımı kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. William'ı seviyordu ama aramızda bir şeyler vardı. Aşk ya da ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmesem ve bilmek de istemesem de, onunla aramda özel bir şeyler olduğunu biliyordum.

"Evetsayılır."

"Yüzünden de belli oluyor, hayatım." Annem gülümsedi ben de gülümsedim. Garip bir şekilde, aslında mutluydum.

"Ne zaman dönecek?" Konuyu değiştirdim ama bir daha yapmadım.

"William mı? Sanırım her an gelebilir." Annem bana umutla göz kırptı.

Bu her zaman bir şeyler planladığı anlamına gelirdi. William'ı tekrar göreceğimi düşündükçe içime bir heyecan yayıldı. Onun gözlerinin içine bakmak için sabırsızlanıyordum ve sonra... Ona dokunmama bile izin .

Yoldan garip bir ses geldi. Korna sesine benziyordu.

"Ah, sanırım bu o olabilir!" Annem masadan kalktı ve ben de aynısını yaptım.

Kalbim durmadan çarparken, onu büyük giriş holünden dışarı kadar takip ettim.

Villanın kapıları açıldığı anda nefesim boğazımda düğümlendi.

İşte oradaydı, William. Koyu gri takım elbisesi, yeni şekillendirilmiş saçları ve dudaklarında inanılmaz ateşli bir sırıtışla gece mavisini Chevrolet Camaro SS'in üzerine eğilmişti.

"Mutlu yıllar," diye bağırdı ve ben manyak gibi gülmeye başladım.

"Ciddi misin sen?" Önce anneme, sonra da William'a baktım. Deli gibi yerimden sıçradım, tezahürat yaptım ve havayı yumrukladım.

İşte oradaydı, kendime ait ilk arabam ve en sevdiğim model! Gün daha iyi başlayamazdı!

Kendimi annemin boynuna attım ve onu iki yanağından öptüm.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye!"

Sonra William'a koştum ve ona kocaman sarıldım.

Kollarını bana sararken melodik bir şekilde güldü. Ona bu kadar yakın olmak midemde sonsuz sayıda duyguyu harekete geçirdi. Kokusunu duyuyor, tenini hissediyor, kulağımda hafifçe uğulduyordu. Onu öpmek istedim, burada ve şimdi! Ama buna izin verdim ve ondan uzaklaştım. Ona bir gülümsemeden fazlasını veremedim.

"Hava güzel, gezmeye mi?" diye sordu, anahtarları önümde tutarak.

Elinden kaptım ve sonra alkışladım. İnanılmazdı, çok mutluydum.

"Gerçekten yapabilir miyim?" diye sordum anneme, o da çılgınca başını salladı.

Aceleyle arabaya bindim ve bir kız gibi kıkırdadım ama umurumda değildi. Camaro'ya o kadar sevinmişim ki böyle bir şeyi dert etmedim.

William diğer taraftan bindi, arkamızda annem için fazla yer yoktu ama o yine de sıkıştı. Çok komikti ve aynı zamanda bu turu hep birlikte yapıyor olmamız harikaydı.

"Ama çok hızlı değil, hayatım. Ehliyetini alalı çok olmadı," diye uyardı annem ama William bana göz kırpmakla yetindi, ben gaza bastım ve motor kükredi.

Çalıştırdığımda araba öne doğru savruldu ve annem heyecanla çığlık attı.

"Ona karşı dikkatli olmalısın," dedi William, elinin ayasıyla bir hareketi işaret ederek. "Öğütme noktası çok daha erken ve aynı zamanda çok kısa."

Tekrar denedim ve bu sefer daha iyi çalıştı. Birinci viteste çakıllı yolda ilerledik. Motorun sesini duymak, burnuma gelen yeni deri koltukların kokusu inanılmazdı.

Villa mahallesi pek kalabalık değildi, bu yüzden birkaç tur atarken kimse yoluma çıkmadı. Her dakika kendime biraz daha güveniyordum ve kısa sürede saatte 60 kilometre hıza ulaştık. Sürmesi kolay olduğu için motor kedi yavrusu gibi mırıldıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye beni övdü William, yolcu koltuğunda rahat bir şekilde otururken.

Arkamızdaki annem çok daha heyecanlıydı. Ama bunun nedeni tek oğlunun artık büyümüş olması ve onun için bir hayalin gerçekleşiyor olması da olabilirdi. Kendi parasıyla bana bu arabayı asla alamazdı. Öte yandan William için fazla bir şey değildi.

Bunun ondan bir hediye olduğunu düşündüm ve onu arabayla gezdirmek için otoyola çıkarken ona belli belirsiz bir gülümseme verdim.

William biraz havalı görünüyordu. Zaman zaman bana bakıyordu ve gözlerimiz buluşuyordu. Aramızda, birlikte geçirdiğimiz her saatte daha da güçlenen bir bağ vardı.

Turdan döndüğümüzde dondurma yedik. Mutfaktaki insanlar dekorasyon konusunda kendilerini aşmışlardı. Benimkinde her çeşit aromadan dokuz top, ayrıca meyve, çırpılmış krema ve doyurucu bir çikolata sosu vardı.

"Çekiç!"

Diğerleri küçük bardaklarını boşaltırken ben dondurmamı mideye indirdim. Garipti ama babamdan beri ilk kez gerçekten bir ailede yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bir baba ve bir anneye. Sadece yeni babamla olan ilişkim sıradan değildi.

O kadar mutluluk doluydum ki boynuna düşmemek için kendimi sürekli toparlamam gerekiyordu. Ona dokunmak, kucağına oturmak, ona sürtünmek ve beni tekrar şehvetle öpmesini istemek istiyordum. Onu koklamak, tadına bakmak ve sonra...

"Bu gerçekten çok lezzetliydi, canlarım, lütfen bana biraz izin verin." Annemin yine tuvalete gitmesi gerekiyordu. Neşeli bir yürüyüşle odadan kayboldu.

William ve ben geride kaldık. Etrafta ne Mandy ne de diğerleri vardı.

William ben gözlerinin derinliklerine bakamadan ayağa kalktı. Tavandan tabana pencerelere doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

Yanında durdum ve elini tuttum. Parmaklarımızın iç içe geçmesine izin verdi ama

i çekti ve sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Bu gece bana gelecek misin?" diye fısıltıyla sordum ve başını salladı.

"Yapamam."

"Belki uyuduğu zaman?"

"Caleb..."

"Sadece bir dakika," dedim ve göğsümde muazzam bir baskı hissettim. Artık hayır diyemezdi. Ona her şey için gerçekten teşekkür etmek istiyordum.

"Bu tek seferlik bir şeydi," dedi ve parmaklarımızın kenetlenmesini serbest bıraktı.

Yan odada kayboldu ve kapıyı arkasından kapattı.

"Beğenmedin mi hayatım?" Annem geri döndü ve benimle birlikte masaya oturdu.

"Evet... evet, elbette. Aslında çok iyi."

Bu bir yalandı. William'ın bunu asla tekrarlamak istemediğini bildiğim için, bir an önce hissettiğim mutluluk aniden yok oldu. Onun yerine başka bir şey hissettim. Öfke. Kimse beni kullanıp sonra da öylece bırakamazdı. Sorun henüz bitmemişti.

WILLIAM

E *O kadar ısıltılıydı ki. Yüzünü hatırlayınca gülümsedim. Caleb'i mutlu görmek, içimde mümkün olduğunu hiç bir şeyleri harekete geçirmişti. Kaşlarım düşük bir şekilde,*
Her akşam duş almak gibi.

Her zaman gözümün önündeydi. Yanımda olmadığında, hala yanımdaydı. Her zaman. Ne denediysem başarısız oldum. Özellikle de doğum günü gecesinden beri.

Umutsuz bir gülümsemeyle kendime en azından resmi olarak reşit olana kadar beklemiş olduğumu hatırlattım. Ama tüm hikâyedeki tek teselli buydu. Bunun dışında her şey tam bir felaketti.

Her zaman bunu düşünme, diye kendime hatırlattım ve duşa girdim. Sıcak ve ferahlatıcı duş suyu tenimde hoş bir his yarattı. Endişelerimi sanki gün boyunca cildimde birikmiş tozlardan başka bir şey değilmiş gibi temizliyordu. Elbette değillerdi ama bazen öyle olmalarını diliyordum.

Sıcak duştan gerçekten keyif aldım. En azından bir ses kadar. Gürül gürül akan su nedeniyle fark etmek kolay değildi. Yine de kapının sesini duyduğuma emindim. Gözlerimi açtım ve puslu perdenin arkasından baktım. Bir figür cam kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

Sırıtan bir yüz, dağınık saçlarla çerçevelenmişti. Elbette Caleb'di.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, etrafım su buharıyla çevriliydi.

"Birazdan göreceksin." Dizlerinin üzerine çöktü.

Sadece onun varlığı bile kalbimin daha hızlı atmasını sağladı. Sonra başını kasıklarımın önünde gördüm.

"Bunu yapamazsın, annen her an içeri girebilir," dedim telaşla ve kapıya doğru baktım.

"İçeriden kilitledim."

"Ama..." Dudaklarını sikimin üzerine koyduğunda çenemi sıktım.

İlk denemelerini yapmasını izlerken su sırtımdan aşağı akıyordu. Aynı anda hem çok nazik hem de fırtınalıydı, yine dün geceki gibiydi ve onu üzerimden itemiyordum. Bana verdiği his inanılmazdı. Ucumu öptü, dikişi yaladı ve şaftımı emdi.

Sonra beni ağzına alabildiği kadar derin almaya çalıştı. Sırf bu yüzden gitmesine izin vermek istemedim. Başını ileri geri hareket ettirdiğinde, kısıtlamam ortadan kalktı.

Başını tuttum, sıkıca kavradım ve ittim. Uvulasına vurduğumda Caleb öğürdü. Yine de ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu anlamasını sağlamak için ona tutundum. Sonra tutuşumu bıraktım. Artık bir seçeneği vardı. Ya bunu kabul edecekti ya da gidecekti.

Dudaklarını müstehcen bir gülümsemeye açtı. Gözleri "*Ağzımı sik baba*" diye bağıırıyordu.

Böyle olmasını sen istedin.

Ellerimle başını sıkıca kavrayarak ittim. Caleb inanılmaz derecede yetenekliydi, çünkü öğürme refleksiyle ilgili sorunları olmasına rağmen beni çok daha derinlere götürebiliyordu.

Sikim çok dolgundu, kan doluydu, çünkü bu beni inanılmayacak kadar tahrik ediyordu. Hangi delik olursa olsun onu becermeyi seviyordum. İnleyerek, ıslak, sıcak ağız boşluğuna daha hızlı ve daha hızlı ittim. Dilinin sikimin alt tarafını kabaca okşadığını hissettim.

Ucu boğazına çarpıyor, her seferinde inanılmaz sıcak bir ses çıkarıyordu. Sanki benim kocaman aletimde boğuluyormuş gibi. Ve aynı zamanda, bunu kendine yaptığını gördüm. Elinde olmadan kolunu hızla hareket ettirdi.

"Daha fazlasını istiyor musun?" diye sordum çılgınca ve sikimi ağzından çektim.

Caleb parlak kırmızı bir kafayla başını salladı. Diliyle dudaklarımdaki tadı yaladığında onu öpmek istedim. O kadar güzeldi ki

Tüm oda o kadar sıcaktı ki kendimi daha fazla tutamadım. Onun ırzına geçmek zorundaydım.

Onu açgözlülükle kendime doğru çektim ve dilimin ağzının derinliklerine kaymasına izin verdim.

Sikimle daha önce yaptığım hareketin aynısını yaparken Caleb'in nefesi kesildi. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Çünkü başını geri çektiğimde itaatkâr bir şekilde arkasını döndü ve bana küçük, sıkı poposunu gösterdi. Elimin tersiyle poposuna bir tokat attım, bu da tüm vücudunda bir dalga yarattı.

Mermer fayansların üzerinde elleriyle kendini desteklerken poposunu bana doğru uzattı ve bacaklarını açtı.

Yanaklarının arasına uzandım, deliğini buldum ve bir parmağımı soktum.

Caleb sırtını dikleştirirken parlak bir şekilde inledi. Parmağım sikiş hareketleri yapıyordu ve yüzünün dönüşümünü izlemekten zevk alıyordum. Arsız ve asi bir gençten, daha fazlası için sabırsızlanan şehvetli, açgözlü bir adama.

Alt dudağını kanlı bir şekilde ısırırken kulağına "Söyle," diye mırıldandım. Caleb omzunun üzerinden bakarken yeşil-kahverengi gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu.

Ağzını açtı ve "Becer beni baba" diye fısıldadığını duydum.

Dilim kulağının kabuğunu yalarken "Nasıldı?" diye mırıldandım.

Caleb içini çekti ve omuzlarını yukarı doğru çekti çünkü orası çok hassastı.

"Seni istiyorum," dedi biraz daha yüksek sesle, ama yine de yeterince yüksek değil.

"Affedersiniz? Sizi duyamıyorum."

"Becer beni baba!" diye bağırdı sonunda sabırsızca. "Seni şimdi istiyorum!"

Bu sözleri onun tatlı ağzından duymak tek ihtiyacım olan şeydi. Yanaklarını ayırdım, elime tükürdüm ve duştan gelen su başını ıslatırken deliğinin her tarafına yaydım.

Sonra sikimi işe koyuldum. Kendimi yavaşça onun içine iterken Caleb beklentiyle inledi. Benim için hazırды.

Tüm vücudu daha fazlası için çılgılık atıyordu. İçine doğru ilerledim. Gergin, genç sırtını önümde görmek inanılmaz derecede sıcak bir duyguydu, sıcak, ıslak sıkılığı beni zevk dolu bir şekilde içeri aldı.

Neyse ki suyun sesi onun parlak iniltilerini bastıracak kadar yüksekti. Ama sesi daha da yükselse bile bunu dikkate alamazdım. Kendimi ona daha sert ve daha sert sokarken düşüncelerim sadece ondaydı.

Bedenlerimiz birleşti.

Caleb kendini ayakta tutmakta çok zorlanıyor gibiydi. Her itişimde kasları daha şiddetli bir şekilde titremeye başladı. Kendini kaygan duvara dayadı ve bacaklarına kramp girdi.

Sonuna kadar dayanamayacağını biliyordum, bu yüzden iptal ettim ama suyu açık bıraktım ve onu da benimle birlikte duştan çıkardım.

Caleb sallanıyordu ama hâlâ yürüyebiliyordu. Beni aynada görebilmesi için onu alçaltılmış lavabonun üzerine eğdim, sırtını aşağı doğru ittim ve sonra leğen kemiğini kaldırdım. Bacakları havada sallanırken güvenli bir şekilde uzandı. Genişlemiş deliğini doğrudan görebiliyordum ve tekrar içine girdim.

Aynadan onun çarpık yüzünü görebiliyordum. Her hamlesi ondan tatlı bir inilti çıkarırken gülüyordu. Sesi gittikçe yükselirken parmakları aynayı kavradı.

Derinden inlediğimi duydum, bu pek çok insanın başaramayacağı bir şeydi. Ama onunlayken artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. O benim için mükemmeldi çünkü içimdeki tüm kirli, yasak arzuları ortaya çıkarıyor ve onları tatmin etmeyi de başarıyordu. Daha da fazlasını. Kalbimin daha hızlı atmasını sağladı. Geri dönemedim. Hızlandıkça parmaklarım onun gergin tenine gömülüyordu.

Caleb artık beni endişelendiren bir sese ulaşmıştı. Bir el havlusu aldım ve ağzına bastırdım. Hemen fark etti, havluyu dişlerinin arasına aldı, ısırды ve sanki bir filtreden geçirir gibi içine doğru inledi. Sesleri artık boğuk çıkıyordu ve ben ona vurmaya devam ettim.

Her itişte orgazmın yaklaştığını hissediyordum. Son bir kez daha hızımı artırırken çok fazla ses çıkarmamak için çenelerimi sıktım.

Caleb'in ağzının tıkanıldığını, ellerini şehvetli çaresizlik içinde aynalara bastırıldığını görmek beni sınıra getirdi.

Sıcak alevler kasıklarımda tutuştu ve hiç vakit kaybetmeden ayaklarımın ve parmaklarımın uçlarına yayıldı. Derin, uzun bir inilti çıkarırken zevkin sıcak dalgaları üzerime yıkandı.

Alt dudağımı ısırarak suyumu içine akıttım. Memnuniyetle homurdandım ve kapı aniden çalındığında irkildim. Birisi kolu sallıyor ve içeri girmeye çalışıyordu.

"Sevgilim? İçeride misin?"

Bir şaplakla sikimi Caleb'den çıkardım, havluyla kuruladım ve panik içinde kapıya doğru baktım.

Caleb aynanın üzerinden bana sırtıttı. Bu tam da hiç yaşamak istemediğim türden bir durumdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadım sessizce, o ise sadece omuzlarını silkti. Bu çocuk inanılmazdı, sanki bu onu ilgilendirmemiş gibi! Ne de olsa bu artık bir oyun değildi.

Durumun kontrolden çıkmaması için hızlıca bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Gözlerim küvete takıldı. Onu odanın geri kalanından ayıran bir perde vardı.

Caleb'e "Şuraya saklan," dedim ve o da kızarmış yanakları ve titreyen bacaklarıyla çağrıma uydu.

Ben Victoria'yla konuşurken onun çenesini kapalı tutacağını umuyordum. Bir kez olsun, doğru şeyi yaptığına güvenmek zorundaydım.

Yüzümü suyla ıslattım, spermlerini kenarından sildim, etrafıma bir havlu bağladım ve sonra duş musluğunu kapattım. Ancak o zaman kapıyı açtım.

"Özür dilerim hayatım, seni duymadım," diye selam verdim ve beni dışarı çıkarmak yerine içeri girdi.

Caleb küvette çömelmiş, hiç ses çıkarmadan otururken Victoria ona çok yaklaşıyordu. Ondaki sadece bir adım uzaklaştığında panik boğazımda yükseldi. Onu her an keşfedebilirdi. O zaman her şey bitmişti!

"Sevgilim, duşumu bitirdim. Emekli olabiliriz," dedim mükemmel bir politikacı tonuyla.

Bir an perdeye baktı, sonra bana döndü. Bakışlarında gerçek bir neşe ve şefkat vardı. Hiçbir şey fark etmemiş olabilir. Çünkü fark etseydi, farklı tepki verirdi.

"Benim için bir planın var mı?" sordu ve neyi ima ettiğini biliyordum.

Son görüşmemizin üzerinden haftalar geçmişti. Caleb'i unutmak istediğim için onu soyunma odasına götürdüğüm tek seferdi. O zaman bile onunla değil, Caleb'la birlikteydim.

"Güzel bir akşam geçireceğiz sevgilim," diye söz verdim ve umutsuzca küvetin olduğu yöne bakmamaya çalıştım.

Aslında Caleb'ın bununla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliydim.

Onunla birlikte olduğumu öğrenmesi onu incitir mi?

"Bu da ne?" diye sordu Victoria, beni düşüncelerimden kopararak. Aynaya baktı, gülümsüyordu ama biraz da şüpheliydi.

Tüm o koşuşturma içinde parmak izlerini silmeyi tamamen unutmuştum. *Her* iki taraftaki parmak izleri de açıkça tanınabiliyordu. Bulanık izler çünkü tutunamamıştı.

Lanet olsun.

"Ayağım kaydı," diye açıkladım, lavabonun altındaki ıslaklığı göstererek. Suyla karışmış spermlerimizdi. Aceleyle bir havlu aldım ve hepsini sildim.

"Çünkü parmak arası terliklerini giymemiştin, hayatım," diye hatırlattı Victoria, sanki annemmiş gibi.

"Haklısın, bu benim hatam."

Aynadaki parmak izlerini sildim ve iki havlu da çamaşır sepetine gitti. Douglas'a hemen öğretilmesi gerektiğini bildirmek için aklıma bir not aldım. Victoria'ya onları karıştırma fırsatı verilmemeliydi.

"Bazen bir ergen gibi oluyorsun. Sen ve Caleb çok da farklı değilsiniz," dedi Victoria ve beni güldürdü.

"Hayır, öyle olduğumuzu sanmıyorum."

Gülümsememe rağmen boğazımda müthiş bir soğukluk hissettim. Zevk ya da değil, bu doğru değildi. Sadece Victoria'yı incitmiyordum, Caleb'ı ve kendimi de incitiyordum. Aramızdaki her neyse, buna bir son vermeliydik.

CALEB

F *Çok yakındı!*

Annem ve William çoktan gitmiş olsalar bile kalbim deli gibi çarpıyordu. Gerçekten de fazla bir şey gerekmemiştir ve beni görecekti. Bu fikir inanılmaz derecede korkunçtu ama William'ı bir daha asla hissedememe düşüncesi de bir o kadar korkunçtu.

Onunla aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onu görmeyi, hissetmeyi, tatmayı, koklamayı ve duymayı çoktan arzuladığımdı.

Annemle beni ayıracağını düşündüğüm adam şimdi bunu farklı bir şekilde yapıyordu.

Gitarımla yatağa oturdum ve birkaç akor çaldım. Douglas bana sürekli meşrubat veriyordu çünkü şekerli şeylere asla doyamayacağımı biliyordu. Bu yüzden kapının yanındaki küçük masanın üzerinde her zaman içinde büyük bir bardak kola olan bir tepsi bulunurdu. Ayrıca günlük antrenmanlarım için ihtiyacım olan bir protein bar.

Garipti, çünkü aslında bu eve taşınmayı hiç istememiştim. Başlangıçta William'dan nefret etmiştim ve annemden de nefret ediyordum, sıradan bir zengin züppe için beni tanıdık çevremden koparıp almıştı.

Ama William sıradan biri değildi ve parasının da bir önemi yoktu. O her şeyiydi ve onu bir daha görememe düşüncesi korkunçtu.

Bu ne zaman oldu?

Hatırlayamadım. Aslında bunca zamandır sadece dalga geçiyor ve onu kızdırıyordum. Ama bir noktada, her şey

anlamadığım bir şeye geçti.

Onu düşününce kalbimin normalden daha hızlı attığını hissettim.

Bana neler oluyor? Bu ... aşk mı?

Aslında bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Okulumdan birkaç kıza aşık olmuştum. Harper'la olan ilişkim bana aşk gibi bir şeyin acı verebileceğini acı bir şekilde fark ettirmişti.

Ama bu, göğsümde olup bitenlerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Sadece *ondan* ayrı kalma düşüncesi bile çok derin bir acıydı.

Çok fazla ve çok hızlıydı ama o kadar gerçektir ki zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. Midem çalkalanırken boğazım tamamen kurudu.

Bana ne yapıyor?

Birden aklıma annem ve o geldi. İkisi de şu anda seks yapıyor olabilirlerdi ve midemdeki her şey spazmodik olarak gerildi.

Hiçbir şey beni tutamazdı. Gitarı bırakıp yataktan fırladım ve koridor boyunca merdivenlere doğru yürüdüm. Kulaklarım diken diken oldu, birinci kattan gelen sesleri dinledim. Yatak odasının önünde durana kadar aceleyle aşağı indim. En ufak bir ipucunu dinlerken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Her tarafa baktım, sonra kulağımı kapıya dayadım. Küçük bir inilti yeterli olacaktı. O kadar konsantre olmuştum ki bana yaklaşan birini fark etmedim.

"Ne yapıyorsun sevgilim? Bizi gizlice dinlemeye mi çalışıyorsun?"

"Anne!" diye bağırdım, etrafımda dönerek. "İkinizin de içeride olduğunuzu sanıyordum."

William yanımda belirdi ve hemen inanılmaz bir aptal olduğumu fark ettim.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye sordu annem ve ben başımı olumsuz anlamda salladım.

"Aslında sadece nerede olduğunu bilmek istedim. Çünkü ben ... Um.."

Caleb, bir şeyler bul!

"Çünkü sen, ha?" diye sordu annem, ama bunu söylerken ona bakmıyordum. Her zamanki gibi bakışlarımı kaçırın William'a bakıyordum.

"Çünkü arabayla gitmek istedim ve ... Tekrar bir yere gitmen gerekirse birini bırakabilirim?"

Bunun pek olası olmadığını ben de biliyordum ama bu durumda bir şeyler söylemem gerekiyordu. Aksi takdirde utançtan yerin dibine batacaktım.

"Tatlım, saat 9'u geçti bile. Yatma vakti geldi," dedi annem ve bunu söylediğini duyduğuma gerçekten sevindim. "Yoksa sen farklı mı görüyorsun hayatım?"

"Hâlâ yapacak işlerim var," dedi William ve ben gözlerinin içine bakamadan arkasını döndü.

İlişkimizin bittiğini anladığımda boğazım düğümlendi. Aslında hiç başlamamıştı ama artık kesinlikle bitmişti. Bu kesinlik, gelgit dalgası gibi üzerime yuvarlanan muazzam bir acıya neden oldu.

"Neler oluyor, sevgilim? Senin için bu kadar önemliyse, tabii ki seninle kısa bir tur atmaya geleceğim."

Elimi salladım. "Sorun yok, ben iyiyim. Dün biraz fazla içmişim."

"Belki de araba kullanmamalısın, ha? Kenara çekilmeyin ya da yoldan çıkmayın. Odana gitsen iyi olur."

"Ben antrenman yapacağım," dedim, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünerek.

Spor sırasında sık sık kafamı boşaltabiliyordum. Umarım bu sefer de işe yarar. Olmak zorundaydı. Aksi takdirde bir gün onlar sadece öpüşürken gerçekten çıldırırdım. Annemin bizi öğrenmesine asla izin verilmedi ve daha önce neredeyse işler ters gidiyordu.

WILLIAM

Do hafta sonunu takip eden Salı günü kariyerimin en önemli günüydü. Yıllardır dört gözle beklediğim bir andı.

: 4 Kasım, seçimlerin yapılacağı gün.

Makale o sabah Washington Post'ta yayınlandı. Stajyer Emma'nın kahveyle birlikte elime tutuşturduğu ilk şeydi.

"Bu sabah postayla geldi, Bay Thompson."

Minnetle başımı salladım ve ön sayfadaki kapak haberinin fotoğrafına baktım. Victoria, Caleb ve ben mavi salonda şöminenin önündeki kanepede oturuyorduk. Büyükbabamın eski portresi başımızın üzerinde duruyordu.

Bakışlarım Caleb'in yüzüne takıldı. Bir aristokratın oğlu gibi kıbar ve terbiyeli görünüyordu. Bu randevu için kendini toparladığını biliyordum. Muhtemelen annesini gururlandırmak için.

Özellikle Bayan Scott'ın hedeflediği hileli sorular ışığında makaleye göz attım. Çarpıtılmış ve göz açıcı bir ya da iki cevap bekliyordum, ancak böyle bir şey bulamadım. Aslında beni ve siyasi kariyerimi mümkün olan en iyi şekilde ortaya koyan övgü dolu bir makaleydi.

"Bay Jones öfkeli görünüyor, Bay Thompson. İşte, Montgomery bunu yeni buldu." Sandy tableti bana uzattı. Rakibimin Twitter hesabı açıktı. Oldukça uzun bir tweet listesi yayınlamıştı. Satın alınmış basın, kara para aklama, rüşvet ve oyunculuktan bahsediyordu.

Sırtarak aşığıdaki yorumlara göz attım ve ardından tableti Sandy'ye geri verdim.

"En iyi koşullar. Teşekkürler, Sandy."

Gölümsedi çünkü o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Jones'un seçimlerin başlamasına birkaç saat kala kendini böyle alenen küçük düşürmesi aptalcaydı. Anketlerde her zaman benden daha başarılı olmuştu ama bugünkü seçimin sonucu belirsizdi. Belki de bu davranışıyla kendi ayağına kurşun sıkmişti.

Stajyerim yeterince sert yapmamış olsa da o sabah kahvenin tadı şaşırtıcı derecede güzeldi. Ama artık Jones'un yanlış bir hamle yaptığını bildiğim için bu beni daha fazla rahatsız etmiyordu.

Öte yandan ben her şeyi doğru yapmıştım. Eleştirel ve sansasyonel yazılarıyla tanınan Ann Scott bile benden ve küçük ailemden çok memnundu. Victoria'yı ve tarzını öve öve bitiremiyordu, ama Caleb da çok . Sonuç olarak, onunla olan randevum o gün için mükemmel bir temel oluşturmuştu. Tüm hazırlıklar ve stratejiler işe yaramıştı. Seçimi kazanmayı çantada keklik görüyordum. Yine de sanki bir taş yutmuşum gibi hissediyordum. Midemde büyük bir blok gibi asılı duruyor ve beni aşağı çekiyordu.

Victoria yüzünden. O gerçekten iyi bir kadındı ve bu şekilde kullanılmayı hak etmiyordu. Hatta bunu oğluyla gizlice yapmamı bile hak etmiyordu. Genelde bu yönümü kontrol etmekte ve saklamakta iyi idim. Bunu sık sık düşünmezdim ve ortaya çıktığında da hemen tatmin olurum.

Ama bu artık işe yaramıyordu. Artık onunla yakınlaşamazdım. İçimdeki her şey bu yalanı sürdürmeye direniyordu. Hepsi şöhret, onur ve Senato'daki yerim içindi.

Gerçekten bu kadar önemli mi?

Şüphelerim olmaya başladı ve bu beni rahatsız etti. Sürekli fikir değiştiren bir insan değildim. Hayatımın erken dönemlerinde hedeflerimi belirlemiş ve bir noktada onlara ulaşmak için yorulmadan çalışmıştım. Şüpheyeye yer yoktu, zayıflığa da yer yoktu.

Kendine gel!

İlk dürtümün bana yapmamı söylediği gibi gazete makalesini buruşturup çöpe atmak yerine bir kenara koydum.

Kapının üstündeki saate baktım. Saat henüz 7.30'du ve sandıklar 8.00'de açılacaktı. İlk tahminler öğlen saatlerinde gelecek, ancak sonuçlar ertesi sabaha kadar açıklanmayacaktı. O zamana kadar dayanmak için çok disiplinli olmam gerekecekti ama o zaman her şeyin nihayet anlam kazanacağından emindim.

"Bay Thompson, bunu görmelisiniz!" Montgomery öğlen tam 12.00'de homurdanan bir domuz gibi ofisime daldı. "Bu inanılmaz!"

Neden kapıyı çalmaya cesaret edemediğini sormadım, ama aceleyle onu takip ettim.

Tüm meslektaşlarım son haberleri gösteren televizyonun etrafında yarım daire şeklinde duruyordu. İlk tahminler bir çubuk grafik üzerinde gösteriliyordu. Cumhuriyetçiler için kırmızı çubuk, Demokratlar için mavi çubuğun iki katından daha uzundu.

"Öndeyiz!" diye coştı Sandy, heyecandan rujunu bulaştırmıştı. Belki de yine Montgomery ile öpüşüyordu. Şu anda gerçekten umurumda değildi.

İlk projeksiyonun görüntüsüne baktım, donup kalmıştım. Uzun zamandır bu anı bekliyordum. Ve şimdi zafer avuçlarımın içindeydi.

"Jones'un hiç şansı yok, Thompson bizim adamımız!" diye bağırdı birisi ofiste. Orada bulunan tüm personel beni alkışladı, tezahürat yaptı ve ıslık çaldı, ancak ben hala bunun beni etkilemesine izin veremedim.

"Sakin ol, henüz hiçbir şeye karar verilmedi," dedim ve ofisime döndüm.

Kalbimin inanılmaz hızlı attığını hissettim. Caleb'ı banyoda en son becerdiğim zamanki gibi. Ama bu farklı bir kalp atışıydı. Bu seferki, sıkı çalışmamın sonunda karşılığını almanın sevinciyle atıyordu.

Yine de kendimi tuttum. Yarın sabah değerler tersine dönerse acı bir hayal kırıklığına uğramak istemedim. Ve bu olasılık dahilindeydi, bunu herkes biliyordu.

Gecenin yarısında uyanık kaldım ve son tahminleri etmek için sürekli cep telefonuma baktım. Jones biraz arayı kapatıyordu ama ben hâlâ öndeydim.

Ertesi sabah kendimi toparladım ve son istatistikleri kontrol etmeden önce . Ne yazık ki teknik bir sorun vardı.

"Her zamanki gibi, ihtiyacın olduğunda," diye homurdandım ve hızlı bir kahvaltı için aşağı indim.

Günün ilk kahvesini dudaklarıma vücudumda garip bir karıncalanma hissettim. Sadece bir buçuk saat sonra sonucu öğrenecektim.

"Günaydın, işler nasıl?" diye sordu çünkü değerleri zaten merakla izleyen Victoria.

"Şu ana kadar oldukça kabul edilebilir, yine de bekleyip görmemiz gerekiyor."

Bana yanağımdan bir öpücük verdi. Aynı anda Caleb yemek odasına girdi. Uykulu görünüyordu ya da belki de saçları o sabah her zamankinden daha kötüydü.

Esnedi ve sonra masaya oturdu. Mandy ona mısır gevreğini getirdi ve o da tereddüt etmeden yemeye başladı.

"Neye benziyor?" diye sordu ve birden bakışları şimşek gibi üzerime çaktı.

Dün birbirimizi görmemiştik ve bugünün hangi gün olduğunu bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre biliyordu, çünkü boğazımı temizlediğimde gülümsedi.

"Şu ana kadar oldukça iyi. Hâlâ sayıyorlar. Sonuçlar yirmi bir dakika içinde resmileşecek."

"Bu bir zafer olacak Sayın Senatör," dedi ve ben onu öpmek istedim. Aynen böyle.

Ama kendimi toparladım ve Victoria'ya döndüm, o da nazikçe kolumu okşadı.

"Bunu düzgün bir şekilde kutlamalıyız. Benim şimdiden bir fikrim var."

"Bekleyelim ve rakamların nasıl davranacağını görelim."

Geçen her dakika beni daha da geriyordu. Neredeyse sabırsızlıkla pencerenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor, çok yavaş ilerleyen saate bakıyordum. Daha üç dakika vardı ve gözeneklerimden ter boşanıyordu.

Son dakika geldiğinde Victoria tuvalete yeni .

Salonda dolaştım ve bir bardak cin içerek sakinleşmeye çalıştım.

"Vakit ne zaman?" diye sordu Caleb ve ben donakaldım çünkü aniden orada belirmişti.

"Burada ne işin var? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"İlk derse girmeyeceğim, bugün senin için önemli."

Kapıya baktım, kapalı olduğunu fark ettim ve Caleb'e . Ona sarılma, burnumu saçlarına gömme ve güçlü bedenini hissetme ihtiyacı duydum.

Ben ona dokunamadan elleri göğsümdeydi. Hızla atan kalbimi kumaşın üzerinden hissedebiliyordu.

"Sakin ol, bu şeyi kazanacaksın."

Çok gergindim ve eminim o da bunu hissedebiliyordu. Garip bir şekilde, onun varlığı beni sakinleştirdi. belki de bu etkiyi yaratan sadece vücudumdaki elleriydi. Her neyse, saat sekizi gösterdiğinde yanımda olduğu için sonsuz derecede mutluydum.

"Okula gitmek zorundasın, benim yüzümden başını belaya sokmaktan ben sorumlu olamam."

"Zaten öyleyim," dedi gülümseyerek, cep telefonunu çıkardı ve e-posta sağlayıcısını açtı. Her zaman olduğu gibi ana sayfada bir başlık vardı.

"Tebrیکler, Senatör Thompson."

Senatör Thompson...

Kalbim bir an için durdu, sonra deli gibi yeniden atmaya başladı. Elimde olmadan Caleb'i kendime doğru bastırdım. Caleb'in

Parmaklarım boynuna dolandı, dilim dudaklarının arasına zorla girdi.

Ben onu soyarken nefes nefese kaldı. Yine de ondan tek istediğim tatlı inlemeleri değildi. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Hayatımdaki bu önemli anı onunla paylaşmak istiyordum.

Kapı açıldı ve Caleb'ı kendimden uzaklaştırıp ona sırtımı döndüm. Kalbim deli gibi çarparken, Victoria'nın tökezleyerek içeri girdiğini duyduğumda cep telefonuma bakıyormuş gibi yaptım.

"Kazandın! Senatör oldun, sevgilim!"

"Biliyorum, bu inanılmaz."

Kollarını boynuma doladı, yanaklarımı ve ağzımı öpücüklerle ıslattı ve o benim için aşırı mutluyken ben ona sıkıca sarıldım.

Sevinci ben de içimde hissediyordum ama bunu göstermek çok daha zordu. Victoria'ya karşı bu kadar soğuk davrandığım için utanıyordum, oysa Caleb'in yanında neredeyse sevinçten bağıracaktım.

On sekiz yaşında genç bir adama bu şekilde açılılabilmem tamamen saçmaydı. Aramızda çok uzun yıllar vardı ve bu seçim sonucunun benim için ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyordu.

Ancak yüzündeki ifade bana bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğini söylüyordu. Günün bu saatinde ait olduğu yerde, okulda olmak yerine burada, bana gülümsüyordu.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Victoria omuzlarını silkmiş olan oğluna döndü. "Kışt, kışt, okula git, yoksa başın belaya girecek!"

Caleb özür dileyerek ellerini kaldırdı ve annesinin onu odadan kovmasına izin verdi. Ama bana şefkatli bir bakış atmadan değil. Annesi bakmadığında göz kırptı ve gülümsemesi utanmazca tatlıydı.

"Bu çocukla ne yapmam gerekiyor?"

"İyi niyetli," dedim ve çoktan ortadan kaybolmuş olmasına rağmen arkasından baktım.

"Bununla daha sonra ilgileneceğiz, şimdi ofise gitmeli ve zaferini kutlamalısın, sevgilim!"

"Evet... Evet, gitmeliyim." Göğsümdeki bu tuhaf duyguyu bir kenara itmeye çalışarak ona gülümsedim.

Caleb'den ne kadar uzak durmaya ve onu aklımdan çıkarmaya çalışsam da bunu yapamadım. Biz

giderek daha dikkatsiz hale geldi. Victoria birkaç kez bizi yakalamaya çok yaklaşmıştı.

O gün bunu gerçekten düşünmemem gerektiğini bilsem de, işlerin böyle devam edemeyeceğini fark ettim. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ve er ya da geç.

CALEB

William sonunda hayalini gerçekleştirmişti ve ben onun adına çok . Başarısı medyada havai fişek gibi patladı. Onun olağanüstü zafer, üzerinde Bu diğer garip

Politikacılar, insanları böldüler.

Birçoğu William'ın tarafındaydı ve sevindi, diğerleri ondan nefret etti ve medyada onun hakkında kötü konuştu.

Bu kadar çok insanın onun hakkında yargıda bulunması inanılmazdı. Oysa onu tanımıyorlardı bile. Yine de sözleriyle onu incitiyorlardı. Tek umudum böyle aptalların gününü mahvetmesine izin vermemesiydi.

O Çarşamba, okulda her zamankinden daha az dikkatliydim. Düşüncelerim hep William'a odaklanmıştı. Çünkü onun benim için bir anlamı olduğunu fark etmiştim. Bir baba olarak değil, bir erkek olarak. Onunla, istekleriyle, hayalleriyle ilgileniyordum ve onu mutlu etmek için garip bir ihtiyaç duyuyordum.

Öğleden sonraki antrenman sırasında bile sürekli William'ı . Onu nasıl mutlu dair bir fikrim vardı.

Annemden onun hızlı arabalara karşı bir zaafı olduğunu öğrenmiştim. Artık bir arabam olduğuna göre, daha sonra onu küçük bir tura çıkaracaktım. Otoyolda ona arabanın içinde ne olduğunu gösterecektim. Ve sonra ... Bir bakalım.

Camaro'mu çok sevmeme rağmen okula bisikletimle gidiyordum. Villaya ter içinde döndüm. Aslında başka bir parti bekliyordum. Ne de olsa bugün *onun* günüydü. Ama villa sessiz ve boştu. Hizmetçiler işlerine devam ediyordu.

Merdivenlerden yeni inmiş olan annem de her zamanki gibi görünüyordu.

"İşte buradasın, sevgilim! Hadi, salona gidelim. Sana göstereceğim bir şey var!"

Kalbim heyecanla çarpıyordu çünkü küçük bir özel parti olduğundan şüpheleniyordum. Ama William orada değildi. Onun yerine sekreterin masasında birkaç kâğıt vardı. Oldukça şık görünümlü bir zarfın içinden çıkarılmışlardı. Sadece hızlıca bir göz atabildim ama logoyu tanıdığımı düşündüm.

"Pittsburgh Üniversitesi'nden! Oku!" Annem belgeyi elime tutuştururken elleri titriyordu.

Göz gezdirdim ama yine de ne dediğini anlayamadım.

"O da ne?"

"Kabul edildiniz! Spor alanında uzmanlaşmış seçkin bir üniversite. Ve gelecek hafta başlıyor! Seni futbol takımları *Pitts*'te görmek istiyorlar. Burs alacaksın. Hiçbir şey ödememize bile gerek yok!" Annem sevinçten bayılacak gibi görünüyordu.

Hala ne anlama geldiğini bilmiyordum. Mektubun kelimeleri yavaş yavaş düşüncelerime sızıyordu.

"Kabul edildim mi?" diye mırıldandım ve mektubu iki kez daha okudum. Kelimeler değişmemişti ama anlamları benim için daha açık hale gelmişti. "Cidden Pittsburgh Üniversitesi'ne kabul edildim mi? Ve her şeyi onlar mı ödüyor?"

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda çenem düştü. Aslında liseden sonra okulu bir kafede işe girmeyi bekliyordum çünkü başka hiçbir şeye yeteneğim yoktu. Notlarım gerçekten kötüydü, pek parlak değildim. Ayrıca çok tembeldim. Her zaman ilgimi çeken tek bir şey vardı: spor. Ve şimdi beni gerçekten futbol takımında görmek istedikleri seçkin bir üniversiteye gitme şansım bile olacaktı.

Pitts ismi bana oldukça tanıdık geldi.

"Söylesene, son maçtan sonra benimle konuşan adamı hatırlıyor musun? Şu yetenek avcısını?"

Annem hevesle başını salladı. "Bay Rutherford senden çok etkilenmiş. Senin için iyi ummuştum. Ama öyle oldu ki

Bu kadar çabuk bitmesini beklemiyordum."

"Onu gerçekten etkilemiş olmalıyım."

Seçilmiş olmak gerçekten harika bir duyguydu. Ne de olsa iyi bir şey yapmıştım.

Annem bana gururla baktı. William da benimle gurur duyardı, bundan emindim. Ne de olsa yetenekli olduğumu söylemişti. Ne de olsa bir konuda tutkuluydum ve şimdi bu konuda gerçekten bir kariyer yapabilirdim.

"Anne, profesyonel olabilirim. *Pittsburgh Steelers* ya da *New York Giants* için oynayabilirim!"

Kadın sevinçle ellerini ırttı. "Evet, sevgilim. Gerçekten yapabilirsin! Oğlum, profesyonel futbolcu. Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi? Bundan sonra hiçbir maçını kaçırmayacağım. Tek bir maçını bile, her hafta okuluna gelmek zorunda kalsam bile."

"Anlıyorum, tam olarak nerede?"

"Pensilvanya, sevgilim. Bunu sınıfta ğrenmeliydin. Oraya gitmek dört saat sürer. Kampüste yaşayacaksın. Bu yüzden eşyalarını hemen toplamalıyız."

"Doğru... O zaman orada yaşıyorum."

"Eminim çok iyi bir ev arkadaşın olacak! Belki takımınızdan bile? Bu harika olurdu, değil mi?"

Başımı salladım ama pek hevesli değildim. William'la aramızdaki bu şeyin bitmesini istemiyordum. Öte yandan, bu gerçekten de kaçırmak istemediğim bir fırsattı. Yıllardır içten içe yeteneğimin değerli olduğu bir niversiteye gitmek istiyordum. Bu yetenek avcısı beni seçmişti çünkü bende bir şeyler görmüştü. Hayır diyemezdim.

"William'ın bilmesi gerekiyor!" dedim heyecanla ve bana gönderilen mektuba tekrar göz gezdirdim.

"O zaten biliyor ve sizin adınıza inanılmaz derecede mutlu."

Bunu ona yüz yüze anlatmak için sabırsızlanıyordum. Artık sadece o değil, ben de hayaline büyük bir adım daha yaklaşmıştım.

Aslında henüz niversite zamanı gelmemişti. Bir sonraki yaza kadar mezun olamayacaktım, ki bu oldukça son dakikaydı. Ama önemli değil, alabildiğim sürece mutluydum.

"Nate'e hemen söylemem gerekecek!" diye bağırdım ve mektubu yerine koydum.

Odama giderken onunla çoktan bir bağlantı kurmuştum.

"Hey, kardeşim. N'aber?" diye sordu, biraz sert bir ifadeyle.

"Bana asla inanmayacaksın, dostum! Pittsburgh Üniversitesi'nden üniversiteye kabul mektubu aldım. Gelecek hafta başlıyorum."

"Harika, tebrikler kardeşim. Senin adına gerçekten çok mutluyum!"

"Sağ ol dostum. Neyin var senin? Sesin çok garip geliyor."

"Şu anda durum kötü. Bir ziyaretçim var. Yarın konuşuruz, tamam mı? Ama bu gerçekten harika!"

Sırıttım çünkü Nate'in az önce kiminle birlikte olduğunu tahmin edebiliyordum. Partimde Penelope'yle öpüştüğünden beri hiç durmamışlardı. Penelope muhtemelen şu anda onun evindeydi ve dudakları sürekli birbirine yapışık.

"Pekala, kardeşim. Yarın görüşürüz o zaman!" Telefonu kapattım ve gülmekten kendimi alamadım.

Nate'in yakın gelecekte bensiz de idare edebileceğine eminim. Ve dünya dışında değildim. Üniversite ABD'nin öbür ucunda değildi. Camaro'yla ne kadar süreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, kesinlikle üç saatten fazla sürmezdi. Hafta sonları kesinlikle buraya gelirdim ve o zaman görüşebilirdik.

Ve başka birini de görebiliyordum.

Bütün akşamı zemin katta dolanarak ve inanılmaz derecede meşgulmüş gibi davranarak geçirdim. Aslında William'ın eve gelmesini bekliyordum. Onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Ama gece yarısından sonra bile dönmedi. Sanki bir sigara içmek için dışarı çıkmış ve çoktan Kanada'ya dönmüş gibi kayıp olarak kaldı.

Bilmem gerekiyordu, ben de annemi aramaya çıktım ve onu yatak odasının bitişiğindeki banyoda buldum. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde gece kremini sürüyordu.

"Uyuyamıyor musun, sevgilim? Bunu anlıyorum. Bu çok heyecan verici. Bu şansı elde ettiğine hâlâ inanamıyorum." Kalın buklelerini taradı.

"William nerede?" diye doğrudan sordum.

"Korkarım yakın gelecekte onu pek göremeyeceğiz. Yeni atanan bir senatör olarak kendisine hemen önemli görevler verildi. Tüm hafta sonu şehir dışında olacak."

"Anlıyorum... Anlıyorum."

"Ama ona birkaç şey söyledim ve gerçekten çok memnun oldu. Saygılarını ilettiler."

Aynada yüzüne baktı ve kırışıklıklarını gizlemek için gözlerinin etrafındaki deriyi yukarı çekti ya da kendine başka bir Botoks tedavisine ihtiyacı olup olmadığını sordu.

"Bunu yapar mı?" diye sordum düşünceli bir şekilde, William'ın başka ne yapacağını bilmediği için evden kaçtığını hayal ederek. Belki de yanıliyordum ve gerçekten yapacak çok işi vardı. Yine de bunun benimle bir ilgisi olduğu düşüncesinden kurtulamıyordum. Bizimle. *Bizim* için her ne anlama geliyorsa.

"Elbette, sevgilim. Ve şimdi o kadar üzgün görünme. Yarın toplanmaya başlamalıyız. Çok geç olmasındansa biraz erken olması daha iyi. Biliyorsun, genelde her şeyi son dakikada yapıyorsun ve sonra stresli oluyor."

Homurdanarak onayladım ve gözlerim lavabonun üzerindeki parfüm şişesine takıldı. Orada birkaç tane vardı ama bu bir erkek parfümüne aitmiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden mi bu kadar lezzetli kokuyor?

Annemin arkasını dönüp ellerini kuruladığı andan yararlanarak şişeyi aldım ve kokladım. Güzel, hatta çok güzel kokuyordu ama hepsi bu değildi. William bundan çok daha fazlası gibi kokuyordu ve aklımda kendi kokusunun bağımlılık yaptığı düşüncesi büyüdü.

"Bunun için biraz küçük değil misin Caleb?" diye sordu annem, beni elimde şişeyle aptal aptal boşluğa bakarken yakaladığında.

"Düşünüyordum da... Oh, boş ver. Ben yatıyorum o zaman, iyi geceler anne."

"İyi geceler, sevgilim. İyi uykular ve kimsenin seni kızdırmasına izin verme. Göreceksin, her şey yoluna girecek."

O gece yatađa dűşűncelerimin űzerine eűsiz bir ađırlık   ktű.
  nkű içimde korkunç bir ŗey olacakmıű gibi bir his vardı.

WILLIAM

BPazar öğleden sonra evden uzak durdum. Önemli randevularım sadece göstermelikti. Gerçekte, tüm günümü Akşamları ve geceleri şehirdeki bir otel odasında zamanın geçmesini beklemek.

İşimi hallettikten sonra senatör olarak yeni görevlerime başladım. Aklıma gelen en iyi kafa dağıtma yöntemi buydu. Pek umut verici değildi ama en azından zaman zaman yapıcı düşünmeyi başarıyordum.

Victoria ile telefonla irtibat halindeydim ve Caleb'in durumu hakkında beni bilgilendiriyordu. Tabii ki Pittsburgh Üniversitesi'nden gelen teklifi kabul etmişti. Hayır demek aptallık olurdu.

Artık Pazar akşamıydı ve gitme vakti gelmişti. Eve girerken kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Onunla karşılaşmak ve bir sohbe dahil olma riskini almak istememe imkân yoktu.

Hızlı bir vedalaşma, başka bir şey çok tehlikeli olurdu. Birlikte geçirdiğimiz zaman güzeldi ama bunun hiçbir şeye yol açmadığını fark etmişim. Yaptığımız şeyin sonucu acı ve ıstıraptı ve Victoria'nın bunu asla öğrenmesini istemiyordum. En ufak bir fikri bile olsa bu onun kalbini kırardı.

Göğsümdeki acı benim için yeterliydi. Bu çocuğun sadece düşüncelerime değil, kalbime de gizlice girmesine izin vermişim. Hayatımda böyle bir şeyin olabileceğini asla düşünemezdim. Ama olmuştu ve şimdi

Sadece hasar sınırlaması yapabilirdim. Ve ilk önceliğim onunla mümkün olduğunca az temas kurmaktı.

Mutfağa yakın olan arka girişten eve girdiğimde kalbim daha hızlı atıyordu. Her yerden sesler geliyordu ve ben hızlıca hangisinin Caleb'a ait olabileceğini ayırt etmeye çalıştım. Çalışanlardan hiçbiri beni görmeden koridorlarda sürünerek ilerledim ve orta salondan uzak durdum. Ana girişten gelen tekerlekli çöp kutularının gürültülü tıkırtılarını duydum ve eşyalarını dışarı taşıdıklarını anladım.

Durdum ve sesleri dinledim. Viktoria'yı tanıdım ve sonra Caleb'ın yumuşak ve arsız sesi çınladı.

"Vedalaşmaya gelmiyor mu?" diye sordu ve göğsüm sarsılarak gerildi.

"Aslında burada olmak istiyordu. Ama daha fazla bekleyemeyiz. Saat 18.00'de randevunuz var. Artık gerçekten gitmelisin, sevgilim."

"Bir dakika daha bekleyeceğiz."

Sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Bu çocuk gerçekten inanılmazdı. İçinde o kadar çok tatlılık vardı ki, kendimi öne çıkıp ona şiddetle sarılmaktan ancak büyük bir çabayla alıkoyabildim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Araba kullanması gerekiyordu, ikimizin de hayatlarımıza devam edebilmemizin tek yolu buydu.

Viktoria'nın önünde boynuna atılmak her şeyi mahvedebilirdi. Kendimi kontrol edemezdim ve bir çılgınlık anında onu öpebilirdim bile. Bu konuda kendime güvenemiyordum ve bu yüzden en iyisinin arka planda kalmak olduğunu düşündüm.

"Eminim seni düşünüyordur. Ne yazık ki trafik konusunda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Victoria ve bir dakikanın anladım.

"Brian, çok nazik olur musun?"

"Elbette, anne." Bavullar dışarı çıkarıldı ve ayak sesleri yavaşça uzaklaştı.

Köşenin arkasından gizlice baktım ve kapı kapanmadan önce Caleb'in bir tutam saçını görmeyi .

Birden aklımdan beklenmedik bir acıya neden olan bir düşünce geçti. Onu son bir kez daha görmek istedim. Ne zaman

uzaktan bile.

Hışımınla merdivenlerden birinci kata çıktım ve koridor boyunca çalışma odama doğru koştum. Pencereye doğru adım attığımda kapı arkamdan çarparak kapandı.

Caleb arabaya yeni binmişti. Kapının çarpması kalbimin bir parçasını kapattı. Araba çalıştı ve çakıllı garaj yolu boyunca ilerleyerek yola çıktı. Arkasından baktım ve içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi boğazımı sıktı. Aynı zamanda rahatladığımı hissettim çünkü tehlike az önce evi terk etmişti. O olmadan, kesinlikle önceki hayatıma geri dönmenin yolunu bulacaktım. Eğer sürekli burada olmasaydı, sonunda Victoria ile düzgün bir ilişki kurabilecektim. Ne de olsa yakında karım olacaktı.

Uzakta bir şey seçmeye çalışırken kaşlarımı çatmıştım. Caleb'ın dışarı bakmak için camı indirdiğini düşündüm. Yine de emin değildim.

Artık bir önemi yok, kendime şimdi ne yapmam gerektiğini hatırlattım. Yetişkin olan bendim ve bu nedenle doğru kararı vermeliydim.

Gelecek hayatında iyi şanslar, pencereden uzaklaşmadan önce düşüncelerimde onu yoluna gönderdim.

Bunun doğru bir karar olduğunun farkındaydım. Bu dünyada birlikte olmamızın hiçbir yolu yoktu. Yine de içimdeki her şey acıyordu.

Onu araba kullanırken görmenin böyle hissettireceğini asla düşünmezdim. Boşluk beni neredeyse boğuyordu. Ona tekrar sarılmak, onu öpmek, onu hissetmek için bir özlem duydum. Bu çocukla ilgili her neyse, beni büyülemişti ama şimdi büyü bozulmuştu.

Caleb bundan sonra üniversiteye gidecek, orada yaşayacak ve sadece tatillerde ara sıra bize gelecekti. Geldiğinde de benim burada bulunmama izin yoktu. Victoria'nın beni anlamaması için ne gibi seçeneklerim olduğunu düşünmeye başlamıştım bile. Çünkü bir şey çok açıktı: Karım oğluyla benim aramda olanları asla öğrenmemeliydi. Asla!

Kararı ne kadar çabuk , onu uygulamakta da o kadar . Önümüzdeki birkaç gün boyunca Caleb'le irtibata geçmemek için çok uğraştım. Numarasını Victoria aracılığıyla öğrenmiştim ve ona yüzlerce kez yazmış olmalıydım.

Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? Hiçbir açıklaması yoktu.

Net olan tek şey bu çocuğu unutamadığımdı. Evin her yerindeydi ve rüyalarım bile giriyordu. Nereye gidersem gideyim, o zaten oradaydı. Gözleri sürekli nmdeydi ve çok uzun süre beklediğimi fark ettim. Çok daha önce bunun altına bir çizgi ekmeliydim. Neredeyse çok geçti, bu benim ve Caleb ile Victoria'nın hayatını kurtarmak için son şansı.

Ancak yeni bir başlangıç yapmak için daha fazlasına ihtiyaç vardı.

"Aman Tanrım!" nnde dizlerimin üzerine ktğmde Victoria ağlamaya başladı.

Tüm restoran benim sevgi gösterimi fark etti ve bizi izledi.

"Bunun her zaman istediğin hayat olmayabileceğini ve birlikte çok fazla zaman geiremeyebileceğimizi biliyorum. Ama yine de sana soruyorum, benim karım olmak ister misin?" Günlerdir yanımda taşıdığım bordo renkli kadife kutuyu açtım.

Victoria geen bir kız gibi ciyakladı ve gözlerinden ilk yaşlar aktı. Onun için yaptırdığım elmas yüzüğe geniş bir gülümsemeyle baktı. 18 karat ağırlığındaydı ve bana bir servete mal olmuştu. Yanınızdaki kadın için ne yapmazdınız?

"Evet! Evet, evet, evet!" Victoria elleriyle kendini yelpazeledi, ancak bu anı uzun zamandır özlemle beklediği kesindi.

Ne de olsa ona evleneceğimizi bir hafta önce söylemiştim. Bu aslında ertelenmiş bir formaliteydi. Tabii ki çok zahmete girmiş ve kadınların bugünlerde bir erkekten ne beklediğine dair tavsiyeler de almıştım. Pahalı yüzük sadece bir

Aspect, bunun bir saygı duruşu, romantik bir an olması gerekiyordu ve bu yüzden restorandan ayarladığım iki kemancı arka planda çaldı.

Victoria sevincinden ne bilemedi.

Yüzüğü ince parmağına taktım. Yüzüğe hayretle baktı.

"Bugün hayatımın en güzel günü" diye haykırdı ve odadaki herkes alkışlarken öpüştük.

Gülümsedim çünkü o çok mutluydu. Onun mutlu olması benim için önemliydi. Ama her şeyden önce bir fırsat gördüm. Sonunda her şeyin kontrolüm altında olduğu eski hayatıma geri dönmek istiyordum. İşimin tüm arzularımdan daha önemli olduğu yere. devam etmek ve bazı şeyleri unutmak mümkün olmalıydı.

Victoria'nın gözlerinin içine baktığımda göğsümde donuk bir acı hissettim.

Ona benziyordu. Caleb de bana baktığında aynı sıcak ve mutlu ışıltıyı hissediyordu. İkisi de gerçekten iyi insanlardı ve diğerini mutlu etmek için birini mutsuz etmek zorundaydım. Bu inanılmaz derecede adaletsizdi ama gerçek buydu.

Ve eğer onunla onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman onu seçerdim. Normal bir hayat sürmek için yanımda olması gereken kadın oydu. Ne de olsa artık bir senatördüm ve yüksek bir mevkideydim.

Tüm hayatım boyunca bunun için çalışmışım ve Caleb'i ne kadar kalbime almış olursam olayım, ne yazık ki bu hayatta ona yer yoktu.

CALEB

6 ay sonra...

DPennsylvania'da Mayıs ayı gerçekten de yazı iple çekmeme neden oldu. Her gün derse gitmek için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyordu.

Arkadaşlarımla çimlerde .

Pittsburgh Üniversitesi'ndeki hayat Eastern Senior High'dakinden çok daha rahattı. O kadar kolay değildi çünkü aslında dönem ortasında başlamıştım ama üniversite bir şekilde lisemle aramı düzeltmişti.

Genelde her hafta sonunu kampüste arkadaşlarımla geçirirdim ama bu sefer durum farklıydı.

Yeni en iyi arkadaşım ve ev arkadaşım Paul'ün bir şakası karşısında homurdandım. Aptalın tekiydi ama çok komikti ve her zaman en iyi esprileri yapardı. Cep telefonuma sürekli komik gönderiyordu, bu da sınıfta dikkatimi çekiyordu. Arka koltukta güldüm ve sonra Brian'ın arkadan bana fark ettim. O her zamanki suskun haliyle ve oldukça hızlı bir şekilde yarışıyor,

Bu yüzden 4 saatlik rotada iyi bir saat tasarruf ettik.

Aslında kendi arabamı kullanmak istemiştım ama annem beni alması için ısrar etmişti. Sebebi her neyse.

Brian, "On beş dakika içinde eve varmış olacağız," diyerek beni .

Koltuğumda geriye yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Manzara hızla yanımızdan geçip gitti. Cuma öğleden sonraydı ve yarın her şey farklı olacaktı.

Umarım bunu iyice düşünmüştür.

Bu kadar uzun bir aradan sonra geri dönmek tuhaftı. Ev hâlâ aynı görünüyordu. Ama artık kendimi evimde hissetmiyordum. Üniversite artık benim evimdi ve hemen geri dönmeyi düşünmezdim. Bunun yerine arabadan indim ve spor ayakkabılarımla düzgünce süpürülmüş çakıllı yola indim.

Ben etrafa bakmaya devam ederken Brian arabayı garaja sürdü. Bir şeyler değişmişti ama onu aramak istemiyordum.

Şişkin seyahat çantamı omzuma atarak kapıya doğru ilerledim. Zili çalmama gerek kalmadı çünkü kapı açılmıştı.

benim için içeriden açıldı.

Douglas beni çoktan duymuş gibiydi, başıyla beni onayladı ve içeri aldı.

Şenlikli bir şekilde dekore edilmiş giriş holünü gördüğümde kesici dişlerimin arasından ıslık çaldım. Ne de olsa çok şey değişmişti! Her şey yarın için hazır görünüyordu.

Douglas kıkırdayarak, "Merak etme, odan hâlâ aynı yerde," dedi ve beni soldaki merdivene götürdü.

"Bildiğim iyi oldu." Basamakları birbiri ardına tırmanırken midemde bir sıkıntı hissettim.

Bir şekilde buraya geri dönmek garipti. Burası aslında hiç evim olmamıştı ama yine de burayla inanılmaz bir bağ kurmuştum. On sekizinci doğum günü partim bu salonda yapılmıştı. Ve evin diğer pek çok yerinde de anılar vardı.

"Annem ve William şu anda dışarıda mı?" diye sordum Douglas'a. Merdivenlerin ikinci katında beni sollamıştı.

"Beyefendiler kostümlü provadalar. Birazdan dönerler."

"Ben de geleyim mi?" Gerçekten öyle hissetmiyordum ama kulağa önemli geliyordu.

"Size odanızı gösterme talimatı aldım. Geri kalan her şey sabah konuşulacak."

Omuzlarımı silktim ve üçüncü kata çıkan son merdivenleri çıktım. Douglas başıyla selam verdikten sonra aşağı indi.

Bu kez en üst katta beni karşılayan yağmur değil, parlak güneş ışıyordu. Öğleden sonra olmasına rağmen, güneş artık en yüksek noktasında değildi, ancak yine de pencerelerden doğrudan parlayacak ve zemine parlak ışık kutuları saçacak kadar yüksekti.

Şaka yaptım ve odama ulaşana kadar üzerinden atladım.

Hâlâ altı ay önceki gibi görünüyordu. Belki biraz daha düzenliydi ama bu muhtemelen annemin hatasıydı. Eşyalarımı arkamda epey bir dağınıklık bırakmıştım. Gerisine ihtiyacım yoktu. Ayrıca odanın da

Daha fazlası yoktu. Bunu daha sonra anneme anlatmak için aklıma bir not almaya çalıştım.

Hayatım baştan aşağı değişmişti. Artık Pitts'le , bir sürü arkadaşım ve hayranım vardı ve kütüphanede rastladığım bir adamla bir şeyler yaşamaya başlamıştım bile. Oldukça tatlıydı, belki biraz utangaçtı ama bana karşı tamamen ateşliydi ve onu şehvetle öpmemden hoşlanıyordu.

İlk deneyimimi kiminle yaşadığımı düşününce başımı salladım. Üvey babam ve yakında ailenin bir parçası olacak olan William bana asla elini sürmemeliydi.

Ona aşık olduğumu ciddi ciddi düşünmüş olsam da, neyse ki bu bir hataydı. Pennsylvania'ya geleli daha bir hafta bile olmamıştı ki onu tamamen unutmuştum.

Annemle evlenmek istemesi beni hiç rahatsız etmedi. Neyse ki hamile değildi. William onu vazgeçirmiş gibi görünüyordu. Gerçekten bir kardeşe sahip olmak istemiyordum. Özellikle de baba olarak o varken.

Ayrıldığımdan bu yana, iyi Senatör resimli bir politikacı oldu. Acilen yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım etmeye kendini adanmıştı. Gülümsemesi, sosyal açıdan dezavantajlı kişilere olan bağlılığı ve yakışıklılığıyla parlıyordu. Şimdiye kadar hakkında tek bir olumsuz manşet atılmamıştı.

Williams'ın kariyerini takip ettiğim için bunu biliyordum. Ara sıra makalelerin altına nefret yorumları yazan eleştirmenler vardı, ama gerçekten çok azdı. Çoğu onu alkışlıyor ve bunca zamandır nerede olduğunu merak ediyordu.

Özellikle televizyondaki rollerinde çok başarılıydı. William sadece iyi bir aktördü, başka türlü söyleyemem. Ve bir daha asla *benim* için bir şey oynamayacağı garanti edildi.

Bu düşünceyi bir kenara ittim çünkü bu konuyla daha fazla ilgilenmek istemiyordum. Kasım ayındaki olaydan beri bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Noel'de ve birkaç hafta sonu daha buraya gelmişim ama her şey hep örtbas edilmişti. Onunla son karşılaşmamızın üzerinden muhtemelen dört ya da beş ay geçmişti. William artık hayatımın bir parçası değildi. Ben sadece

Anneme destek olmak için buradayım. Çünkü bensiz evlenmek istemezdi.

Eşyalarımı yerleştirmem uzun sürmedi. Sadece Pazar gününe kadar kalacağım için, takım elbiseye ek olarak normal bir kot pantolon, bir tişört, bir çift spor ayakkabı ve diş fırçam iki gün için yeterliydi.

Takım elbiseyi tekrar ütölemesi için Douglas'a vermiştim. Bu konuda gerçekten kötüydüm ama annemin iyi görünmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve mihrapta onun yanında kırıksıklarla durmak istemiyordum.

Onu koridorda kollarına götürme düşüncesi tamamen tuhaftı. Ama tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum ve ona uzun zaman önce olan şeyleri anlatarak kalbini kırmayacaktım.

Bir süre yatağında uzandım, internette gezindim ya da cam kubbeden gökyüzüne baktım. Güneş yavaş yavaş batıyor ve dünyayı koyu mavi bir örtü kaplıyordu. O gece hiç yıldız yoktu ama ben yine de yıldız bulmaya çalıştım. Boşuna.

Bir ara saatime baktım ve saatin on ikiyi çoktan geçtiğini fark ettim. Her nasılsa yorgun değildim ve boğazımda bir yanma hissettim.

Aslında bu evde yiyecek ya da içecek bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda Douglas ya da Mandy'yi aramak adettendi ama gecenin bu saatinde onları yataklarından kovmak istemedim.

Hızlıca ayağa kalktım. Saçlarım artık gözlerimin çoğunu kapatacak kadar uzamıştı ve parmaklarımla geriye doğru tarayıp küçük bir örgü haline getirmeye çalıştım. Bunu futbol antrenmanında yapmaya başlamak zorunda kalmıştım ve artık alışmıştım.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde evin içinde süründüm. Alt katta, zemin katta her yer karanlık ve ölüm sessizliğindeydi. Doğruca yemek odasına bitişik olan koridora gittim. Bir virajın ardından, her zamanki gibi yerden yemek yiyebileceğiniz kadar temiz olan büyük mutfak vardı.

Buzdolabına yöneldim ve içinde bir kutu portakal suyu bulduğuma sevindim. Günün bu saatinde kola gerçekten iyi bir fikir değildi.

Kapıyı biraz fazla güçlü bir şekilde kapattım ve tüm mutfakta yankılanan gürültüyle içten içe irkildim.

Ama koridora açılan kemerde aniden bir figür belirlediğinde vücudumda bir şimşek çaktı. Erkek, uzun boylu, yüzü gölgelerle gizlenmişti. Figür yavaşça ay ışığına doğru adım atarken kalbim içten içe kaburgalarımın çarpıyordu. Gri çizgili pijamalı William'dı.

"Gizlice buzdolabını mı yağmalıyorsun?" diye sordu ve komik mi yoksa ciddi mi olduğundan emin olamadım.

"Sakin ol, sadece bir içki alıyordum," dedim savunmacı bir tavırla, elimdeki bardağı göstererek. Sanki ona tehlikede olmadığını göstermek istercesine bir yudum aldım.

William buna inanmış gibi görünüyordu. Yemek pişirme adasının diğer tarafına geçti ve benden birkaç metre uzakta durmak için elinden geleni yaptı. Avının etrafında dönen bir yırtıcı hayvan gibi, hiçbir şey söylemeden beni izledi.

"Sorun değil, sadece içkimi bitireceğim ve sonra tekrar gideceğim."

Hiçbir şey söylemedi, onun yerine gözlerinin parladığını gördüm. Neden bu kadar çok insanın ondan korktuğunu anladım. Yüzündeki gölgeler ve göz çukurlarındaki parlayan noktalarla gerçekten korkutucu görünebiliyordu.

Mutfak adasının benim tarafımda yürüdüm ve William buzdolabının önünde durana kadar hareketlerimi yansıttı ve ben de diğer taraftaydım.

Şişeden bir bardak su çıkardı ve içti.

"Ama Bay Senatör," dedim sırtıarak ve hemen sinirlendim çünkü aslında onunla konuşmak istemiyordum. Sadece asgari düzeyde ve sadece annem oradayken.

William su şişesini yere bıraktı ve sol elinin başparmağıyla dudaklarını ve ağzının kenarlarını sildi. Toplum içinde olduğu gibi gerçekten asil görünebilirdi. Ama kendi deneyimlerimden onun başka bir yönü olduğunu da biliyordum. Ve sanki bunu unutmamış gibi görünüyordu. Çünkü bana doğru yavaşça yürüyordu.

İlk dürtüm ondan kaçmaktı ama ben kimdim ki ona boyun eğecektim? Bu yüzden hareketsiz durdum ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Hafif bol pijamasının içinde bile William hâlâ çok iyi görünüyordu. Bana o kadar yaklaştı ki aramızda bir kol boyu boşluk . Bakışları gözlerimin derinliklerine indi ve gururum başka bir şeye izin vermediği için ona karşı ayağa kalktım.

"Annen burada olduğun için çok mutlu," dedi kadifemsi bir sesle.

Yanıt olarak homurdandım ve başımı umursamazca salladım. O kadar gülünçtü . Gösterişli arkadaşça tavırlarıyla. Buna inanmıyordum!

Tepkim onu rahatsız etmişe benziyordu çünkü kaşları açık grinin üzerinde derin bir şekilde çatıldı.

". "

Onu orada bıraktım ve karanlık sesini duyduğumda koridora açılan kemere ulaşmıştım bile:

"Çok kötü, daha olgun olduğunu düşünmüştüm."

Bir homurtuyla ona . "İyi geceler,
Baba."

Onun tepkisini fark etmedim çünkü hızlı adımlarla odama gitmek için acele ediyordum. Tüm bu süre boyunca kalbimin çarpması umurumda değildi.

William'ın üzerimde hiçbir gücü yoktu, benim bir şakadan başka bir şey değildi ve yarın senatör de olsa, annemle de evlense, bir daha bana yaklaşmasına asla izin vermeyecektim.

WILLIAM

E*r hiç değişmedi.*

Sabahın erken saatlerinde aklıma gelen ilk düşünce buydu. Hâlâ onu hayal ediyor olmamın nedeni içinde bulunduğum durumdu. Ne de olsa annesinin düğününde olması gerekiyordu.

Sadece birkaç günlüğüne, sonra yine gidecek, diye hatırlattım kendime giyinirken.

Victoria o gece evin farklı bir bölümünde uyumuştı çünkü törenden önce gelinliğini görmemi istemiyordu. Düğün gecemizin çok özel olmasını istiyordu ve ben de kabul etmiştim.

Basın davet edilmişti ve törenin büyük bölümünü ve sonrasındaki kutlamayı takip edecekti. Senato'daki bir düğün daha önce hiç halka gösterilmemişti, ancak kariyerim açısından çok önemli olabileceği için bunu yapmayı kabul etmiştim.

Caleb, tıpkı evime taşındığından beri yaptığı gibi, mükemmel aile tablosunu tamamlayacaktı. Ona ihtiyacımız vardı ve her şeyin sorunsuz ilerleyeceğinden emindim.

Geçmişte her ne olduysa çoktan unutulmuştu. Önemli olan şimdi ve buradaydı. Ve bugünden sonra hayatımda ilk kez evli bir adam olacaktım.

Douglas'ın çalışma odamda bana nazikçe ikram ettiği hızlı bir kahvaltıdan sonra tören için hazırlanmaya başladım. Bir makyzle anlaşmıştım ve terzi de damatlığıma son bir rötuş yapmıştı.

Buraya kadar gelmek saatlerimi aldı ama sonuçtan çok memnun kaldım. Siyah frak üzerime tam oturdu. Victoria hem düğün töreninin hem de sonraki şenliklerin klasik olması konusunda ısrar etmişti. Ben hiç umursamadım. Benim yüzümden görkemli bir tören olması gerekmiyordu ama kamuoyundaki imaj için kesinlikle buna değerdi.

Tren saat 12:00'de başlayacaktı, ben de saat 11:00 civarında kiliseye vardım. Düğün organizatörü son hazırlıklarla ilgilendi. Küçük kilisedeki süslemelerden çok memnun kaldım. Victoria her şeyi kendi zevkine uygun olarak seçmişti ve itiraf etmeliyim ki bu konuda da tarz sahibi olduğunu göstermişti.

"Bay Thompson, harika görünüyorsunuz," diye karşıladı beni düğün organizatörü Bayan Fringe. "Sol tarafta, sunağın yanında küçük bir oda var. Tren başlayana kadar orada kalabilirsiniz" dedi ve ben de onu takip ettim.

Misafirler yavaş yavaş geldi ve birkaç el sıkıştıktan sonra bana ayrılan odaya geçtim.

Aslında kiliseye ait eski belgelerin bulunduğu küçük bir ktphaneydi, ancak bugün için bir makyaj aynası, rahat görünümlü bir koltuk ve ilkinde bir şey olması ihtimaline karşı yedek takım elbisemi getirmişlerdi.

Makyaj masasına oturdum ve makyzn bana uyguladığı makyajı kontrol ettim. Çok doğal görünüyordu, ki bu benim için çok önemliydi. Saçlarımı da jöle yardımıyla güzelce şekillendirmişti. Kapı açıldığında içinden geçtim.

İlk başta, bu pozisyon için kazanmayı başardığım eski bir tanıdığım olan sağdıım Derek olduğunu düşündüm.

Ama kapıyı arkasından kapatan Caleb oldu. şık siyah takım elbisesi içinde çok yetişkin görünüyordu. Saçlarını düzgün bir şekilde arkadan bağlamıştı. Kapıya yaslandı, kapı kolu parmaklarının arasındaydı.

Kravat dğmm düzelttim ve onu görmezden geldim. İstedeiği her neyse, tören sonrasına kadar sürecek bir şey olacağı kesindi.

bekleyebilirdi.

Hiçbir şey söylemeden beni tepeden tırnağa incelerken aynada onu izledim.

Birkaç dakika sonra sabırsızlanmaya başladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu ve ben de dönüp taburenin üzerinde ona baktım.

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz?"

Ofladı ve sonra kendini kapıdan uzaklaştırdı. "Neden annemle evleniyorsun?"

"Bu soru biraz geç değil mi?" diye cevap verdim ve onunla eşit seviyede olmak için ayağa kalktım.

"Çok geç değil," dedi Caleb ve bunun Victoria'yla ilgili olmadığını hissettim.

"Şu anda senin oyunların için zamanım yok."

"Eşcinsel olman benim sorunum değil."

Çenemi sıktım çünkü *bu konuyu* şimdi gündeme getiriyordu.

"Ne , Caleb? Ne istiyorsun?"

"Gerçek, William."

Bana adımla seslendiğinde göğsümde bir gerilme oldu.

Ona karşı ayağa kalktım ve küstah bakışını savuşturdum.

"Gerçek ki, annemle birlikte olmak istiyorum."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

"Elbette, yoksa onunla evlenir miydim?"

"Sanırım öyle," dedi ve tüylerim diken diken oldu. Gerçekten de şimdi benimle geçmişteki şeyler hakkında konuşmak istiyordu. Bunu yapmak için gerçekten daha kötü bir zaman seçemezdi!

"Bu ne demek oluyor? Annen yüzünden mi, yoksa seninle bir ilgisi mi var?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, bakışları sertleşti.

"Bu benimle ilgili değil. Ben senden bahsediyorum. Eşcinsel olduğumu biliyorum ve bunu kabul ediyorum. Bir erkek arkadaşım bile var. Peki ya senin?"

Dişlerimi sıkarken alt dudağımda bir titreme hissettim. Bu konuyu *şimdi* gerçekten konuşmak istiyordu.

"Kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum. Anneni seviyorum ve onunla evleneceğim."

"Eğer istediğin buysa, seni kutsuyorum. Ama ondan şoförünle kaçarak onun kalbini kırdığını öğrenirsem, Pennsylvania'dan buraya gelir ve seni ayakta duramayacak hale gelene kadar döverim. Beni anlıyor musun?"

"Victoria haklı," dedim, dudaklarımın nasıl bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ederek. "Sen iyi bir çocuksun."

Elimi nazikçe yanağına koyduğumda Caleb şaşırmış görünüyordu.

"Onun sizin için ne kadar önemli olduğunu görmek gerçekten çok güzel. Onunla ilgileniyorsun ve mutlu olmasını istiyorsun. Ben de tamamen aynı şeyi istiyorum."

Dudakları aralandı, bir şey söylemek istedi ama buna fırsat bulamadan onu öptüm. Öpücük nazik ve kısacıktı ama tam da ihtiyacım olan şeydi. Ondan bir veda.

"Bence düğünden sonra bize gelmesen daha iyi olur."

Caleb donmuş gibi idi. Bakışları gözlerimin arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından başını salladı.

"Bu güzel zaman için teşekkür ederim," dedim sessizce ve arkamı dönüp kapıyı kapatmasını bekledim.

Ancak o zaman gözyaşlarımın gözlerimden izin verdim. Sessizce, hiç ses çıkarmadan, evlenme zamanım gelene kadar akıp gittiler.

CALEB

I Koşmak istediğim ama bacaklarımın yeterince hızlı hareket etmediği bir rüyada kapana kısılmış gibi . Biz salyangoz hızında koşarken annem bana yapışmıştı. kilisenin uzun kırmızı halısında yürüdü.

Her şey çok gerçek dışı görünüyordu. Tüm insanlar sanki uzaylılarmışız gibi bize bakıyordu. Hiçbir ilerleme kaydedemiyormuşuz gibi hissediyorduk. Uzaklarda bir yerde siyah takım elbisesi içinde William duruyordu, gözleri sunağa sabitlenmişti.

Annem heyecanlı görünüyordu ve üst kolumu sıkıca kavradı, ben de bu sırada onun uçuşan elbisesine ya da trenine basmamaya çalışmakla meşguldüm. Bazen gerçekten sakar olabiliyordum ve kesinlikle benim yüzümden düşmesini istemiyordum.

En uçta, yürüyüşümüzü kaydeden kameraları fark ettim ama benim için önemli değillerdi. William'ın bana ne söylediğini anlamıştım ve bununla bir sorunum yoktu. Bu annemle ilgiliydi. Onun mutluluğu ikimiz için de en önemli şeydi.

Gözlerimle yeri taramaya devam ederken aynı anda hem öne hem de annemin yüzüne baktım. Gülümsedi ve bir kraliçe gibi dosdoğru yürüdü. Bir adımdan diğerine sallantılı bir şekilde geçti. İnanılmaz derecede gergindi ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Her şeyin ötesinde, gülümsüyordu ve gülümsemesi beklentiyle parıldayan gözlerine ulaşıyordu. William'ı gerçekten seviyor gibiydi ve ben de William'ın onu sevdiğine inanmak istiyordum.

Mihraba yaklaştıkça William bir ara arkasını döndü. Gözleri anneme takıldı ve gülümsedi.

Bana bakmadı. O anda, onunla asla bir geleceğimiz olamayacağını anladım. Onun lehine karar vermişti. Sorun değildi, bununla yaşayabilirdim. Annemi mutlu ediyorsa, ben de mutluydum.

Onu adama doğru götürdüm. Benim kolumdan onun koluna geçti ve bir kraliçe gibi gülümsedi.

William'ın gözleri bana takıldı ve başıyla teşekkür etti.

Ben de başımı salladım ve sonra geri çekildim. Nedense kendimi çok tuhaf hissediyordum. Sanki kendi derimin içinde değilmişim gibi. Sanki tüm sahneye yukarıdan bakan bir hayalet gibiydim.

Rahip aşk ve evliliğin zorlukları hakkında bir şeyler söylemeye başladı ama ben dinlemiyordum. Dinleyemiyordum çünkü düşüncelerim bir bataklıkta yüzüyordu. Zar zor hareket ediyorlardı ve beni derinlere sürüklemelerini istemiyordum.

Sonunda birbirlerine evet dediler. Annem ağladı, beni şaşırtmadı. Suya o kadar yakın inşa edilmişti ki. William bile zorlanıyor gibiydi çünkü gözlerinde donuk bir ifade gördüğümü sandım.

Yüzüklerini değiştirdiler, öpüşüler ve sonra döndüler. Tüm kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı.

Kilise çanları çalarken uzun koridorda geri yürüdük. Yapraklar uçtu, konfeti gibi bir şeydi ve insanların yüzüne bakıp onlara başımı sallarken dudaklarımdaki gülümseme dondu. En yakın akraba olarak, William'ın sağdııcı yanımda olduğu halde doğrudan annemi takip ettim.

Kilisenin önünde şampanya kadehi kaldırıldıktan sonra tüm düğün ekibi arabalara bindirilerek villaya götürüldü. Orada bahçede küçük mezeler, havaya bırakılan güvercinler ve gelin ve damat için her türlü tebrik ile devam etti.

Hediyeler giriş salonuna yığılmıştı ve bazıları dans ederken diğerleri siyaset hakkında sohbet etmekle meşguldü.

Washington Post kamera ekibi tüm program boyunca oradaydı ve bazı konuklarla röportaj yaptı. Komik Ann Scott da oradaydı ve pek çok soru sordu.

Yanlışlıkla ağızımdan kaçırmak istemediğim için elimden geldiğince ondan uzak durmaya çalıştım.

Ama bir noktada, büfede durup tabağıma yengeç keki koyarken beni yakaladı.

"Caleb, değil mi? Beni hatırla, geçen yıl bir görüşme için oradaydık."

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Düğünü nasıl buldunuz?" Asıl sorundan uzaklaşmak için havadan sudan konuşmaya çalıştım.

Yine de ortada bir sorun yoktu. Her şey halledilmişti ve konuşacak hiçbir şey kalmamıştı. Kesinlikle hiçbir şey.

"O tek kelimeyle harika. Okuyucularımız resimlere bayılacak. Babası da zaten kalabalığı çeken biri. Eminim onunla gurur duyuyorlardır."

"Evet, gerçekten iyi gidiyor," dedim, her ne kadar *baba* terimi kulağıma tamamen yanlış gelse de. Ama tabii ki onlara öyle geliyordu. O artık resmen benim üvey babamdı. Annem ve o evliydi ve ben tek çocuktum. Neyse ki artık onlarla yaşamak zorunda değildim.

"Duyduğuma göre artık üniversitedeymişsin?"

"Tam olarak Pittsburgh Üniversitesi. Pitts beni gerçekten takımda görmek istiyordu."

"Tebrikler. Oraya nasıl geldin? Yakın zamana kadar hâlâ lisede değil miydin?"

Bakışlarında bir şeyler değişti ama ben bunun ne anlama geldiğini fark etmedim ve konuşmaya devam ettim.

"Evet, çok ani oldu. Henüz başvurmamıştım bile ama bir yetenek avcısı beni bir lise maçında görmüş ve görünüşe göre benim için iyi şeyler söylemiş. Okul bitmeden transfer oldum."

"Bu çok ilginç. Hiç böyle bir vaka duymamıştım," dedi büyük, kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzelterek.

"Sanırım bunu söylemeye gerek yok. Lise sınavlarına girmeme bile gerek kalmadı."

"Gerçekten mi? Eğer babasının bu işte parmağı yoksa, öyle değil mi?" Güldü ama nedense kulağa yapay geliyordu.

"Hayır, gelmedi. Maçımda bir yetenek avcısı vardı. Beni gördü ve takıma katılmamı istedi. Bunun William'la, yani Senatör Thompson'la hiçbir ilgisi yok." Sanki onun yanıldığını kendime kanıtlamak istercesine başımı salladım.

William böyle bir şeyi etkileyemezdi... Ya da etkileyebilir ?

"Haklı olduğunuza eminim. Dünyada hiçbir politikacının böyle bir gücü yoktur."

Gittikçe daha fazla şüphelenmeye başladım. Bana zarar vermek istiyormuş gibi görünmüyordu çünkü kibarca gülümsüyordu. Ama o bir gazeteciye ve gerçekleri çarpıtmayı sevdikleri söylenirdi.

"Eminim her şey yoluna girecektir. Düğünün tadını çıkarın." Bayan Scott bana göz kırptı, sonra da yengeçli kek tabağını alıp gitti.

Bir sonraki bilmediğim kişiyi yakaladı ve ben giderek daha da rahatsız hissettim. Midemde beni dikkatli olmam konusunda uyaran bir gurultu vardı.

Yanlış bir şey mi söyledim?

Aslında ona sadece üniversitemden bahsetmişim. Sözlerimi nasıl bu kadar çabuk çarpıtabiliyor ve başarımın sorumlusunun *ben* değil de arkamdan iş çeviren William olduğunu hissettirebiliyordu?

Onu bahçede aradım ve annemin kollarında, onlara hediyeler veren bir grup insanın önünde buldum.

Şu an ona bunu sormak için kesinlikle doğru zaman değildi. Sormak istediğimden bile emin değildim. Çünkü Scott haklıysa, üniversiteye yeteneğim sayesinde değil, William'ın benden kurtulmak için cebine tomarla para koyması sayesinde girmiştik demektir.

Ne kadar uzun süre düşünürsem, durum o kadar açık hale geldi.

Tabii ki yaptı!

İşler onun için riskli hale geldiğinde, ortadan kaybolmamı sağladı. Ve bir senatör olarak bunu kesinlikle yapabilirdi. Dahası, inanılmaz miktarda parası vardı, üniversitedeki eğitimimi karşılayabilirdi.

yıllar öncesinden. Ve tüm bunların sebebi kendisinden korkmasıydı.

Gerçekten o kadar deli mi?

Emin olmalıydım, o zamandan önce buradan ayrılamazdım.

Yumuşak dizlerimle annem ve William'ın etrafını saran topluluğa doğru ilerledim. Dostça bir gülümsemeyle onlara katıldım ve konuşmaları dinledim. William'ı çok yakından izledim. Tüm vücut dili gergin görünüyordu. Hiç de soğukkanlı değildi ve bakışlarımdan kaçtığı her halinden belliydi. Onunla doğrudan konuştuğumda bile benimle kesinlikle göz teması kurmak istemiyordu. Başka her yere bakıyordu ama yüzüme bakmıyordu. Muhtemelen buna dayanamadı.

Bu benim için her şeyi bir anda değiştirdi. Anneme baktım, çok mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Cennette, düğününde, sevdiği adamla birlikteydi.

Ona tüm bunların bir hata olduğunu nasıl söyleyecektim? Tam olarak ama William kendini suçlu hissetmiyorsa neden benden kaçındı ki?

Gülümsedim çünkü az önce komik bir şey , sonra birden annem ve William'la baş başa kaldım.

"İyi misin tatlım? Burnunun etrafı biraz solgun." Annem fark etti ve ben sadece radarını kapatmasını istedim.

Hayır, aslında onu tahrik etmesi ve yeni kocası olarak yanında duran; ona aşk sözü veren ve aslında tüm bu süre boyunca kendinden kaçan William'ı hedef alması gerekiyordu. Peki ne için? İyi Senatör Thompson muhtemelen başkan olmak istiyordu.

Bu düşünce o kadar çılgıncaydı ki . Bu ses William'ın da dikkatini çekti ve ben sırtırken sinsice bana baktı.

"Kusmak istememe neden olan şeyler var," dedim ve hemen pişman oldum çünkü annem endişeli görünüyordu.

"Neden? Ne oldu?"

"Oh, sadece basın. O tuhaf Bayan Scott beni sıkıştırdı ve tuhaf imalarda bulundu." Elimde değildi, ağzımdan kaçırmak zorundaydım. "William'ın gizlice üniversiteden kabul mektubu ayarladığını söyledi. Sanki yetenek avcısı

Ben değil de bir tür yozlaşmış şey mi yaptı bilmiyorum. Bilmiyorum."

William'ın yüz hatları kaymıştı. Annem bu konuda oldukça kızgın görünüyordu.

"Bu ne cüret? Hem de benim düğünümde." Ben onu durduramadan tepindi gitti. Muhtemelen şimdi kamera ekibini dışarı atacaktı. Bu kesinlikle flme pek iyi görünmüyordu ama William'ın umurunda değil gibiydi. Çünkü onu takip etmedi, onun yerine orada durup ayaklarına baktı.

"Doğru, değil mi?" diye daha sessiz bir şekilde ona doğru sordum.

"Caleb..." Bakışlarını kaldırdı ve sonsuz bir hüzün gördüm.

"oktan anlaşıldı. Bu konuda sessiz kalacağız. Her konuda yaptığımız gibi." Derin bir i çekti ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi.

"Bu arada, daha önce söylediklerimde ciddiym. Eğer ona zarar verirsen, kıçına tekmeyi basarım."

Duymak istemediğim bir şey söyleyemeden oradan ayrıldım. Tek bir bakışıyla ona olan tüm saygımı yitirmiştim. O benim için bir şakadan başka bir şey değildi, bunca yıl sonra bile kendini savunamayan zayıf bir adamdı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, muhtemelen annemi asla hak ettiği kadar mutlu edemeyecekti. Ama bu benim kararım değildi. Onu seçmişti, onu seviyordu ve ben ona gerçeği söyleyerek düğününü mahvetmeyecektim. Bunu hak etmiş olsa bile, yapılacak doğru şey bu olsa bile. Onun iyiliği için çenemi kapalı tutacak ve elimden geldiğince çabuk ayrılıp tüm bunları arkamda bırakacaktım.

CALEB

4 yıl sonra...

"Bro, buna inanamıyorum!" Nate kollarını boynuma doladı ve çok mutlu olduğu için beni neredeyse yere düşürecekti.

"Şişmanlamışsın," dedim selamlarken ve koca göbeğini işaret ettim.

"Ne diyebilirim ki kardeşim, yıllar içinde çok şey oldu."

Zamanın bu kadar çabuk geçmesi çılgıncaydı. Dört yıl olmuştu. O sırada mezun olmuşum ve şimdi Pittsburgh Steelers için oynuyordum.

Nate ise evlenmiş ve ikinci çocuğunu doğurmuştu.

"Hâlâ zaman zaman çalıyor musun?" diye sorduğumda başını salladı.

Arka planda bir bebek ötüyordu.

"Öyle mi görünüyorum? Çocuklarla uğraşıyorum ama Penny bunu duymasın, çok huysuz. Muhtemelen hormonlar yüzündendir, çok yorucu. İçeri gel, bana her şeyi anlatmalısın!"

Zaten içerideydim ve bebek pudrası ve meyve posası kokusu taze kakayla karışmıştı.

"Şaşırmayın, küçük Vince yine haliya kustu. Bir dakika içinde süpürürüm."

Elimi salladım çünkü gerçekten daha kötü kokmuştum. Bir soyunma odasında yirmi terli adam bazen gerçekten nefesinizi kesebilir. Ve azgın bir şekilde değil.

"Ne zamandır görüşmüyoruz, iki yıl mı?" diye sordum sırtarak, çünkü zaman gerçekten hızlanmıştı.

"Bilmiyorum dostum, üç de olabilir."

"Penelope nasıl?"

Bir bebek ağlarken ve diğeri etrafta dolarken arka planda öksürüyordu.

"Henüz burada olduğunuzu fark etmedi bile. Çocuklar bizi diken üstünde tutuyor. Hadi, sana seveceğin bir şey getirdim."

Nate beni evden çıkarıp kulübeye götürdü. Orada gizlice kendisi için küçük bir vaha inşa etmişti; içinde su borusu, televizyon ve oyun konsolları vardı.

"Ailemle çok fazla vakit geçirdiğimde buraya geliyorum. Arada sırada bir molaya ihtiyacım oluyor. Senin çocuğun yok ama inan bana sen de çocuk istemiyorsun. Onlar geldikten sonra kendine ayıracak bir dakikan bile olmayacak."

"Çocuklar gerçekten gündemimde değil. bir profesyonelim ve kariyerim benim için çok daha önemli."

"Şimdi bir tane var mı? Yani... erkek arkadaşın?"

Sırıttım çünkü Nate bu konuda hâlâ biraz zorlanıyordu. Birkaç yıl önce ona eşcinsel olduğumu söylemiş ve bir keresinde ona asıldığım için özür dilemiştim. Biraz içine kapanmış olsa da iyi bir arkadaş olarak kaldı.

"Evet, Luke gerçekten harika bir adam. Onu seveceksiniz, inanılmaz iyi bir oyun kurucu."

"Saçmalama, o senin takımından mı? Luke Ridgefield mı?"

Omuzlarımı silktilim. İtiraf etmeliyim ki biraz gururluydum. Luke gerçekten yakışıklı bir adamdı. Dışarı çıkma konusunda hâlâ isteksizdi, bu benim için hiç hoş değildi çünkü sonunda bu işi bitirmek istiyordum. Ancak bunun yakında emindim. İkimiz için de. Ve sonra spor dünyasını sarsacaktık.

"Yani gerçekten birlikte misiniz?"

"Bilmiyorum, sanırım öyle." Luke ayarlamalar yapmaktan hoşlanan biri değildi. Birlikteydik ama her şey çok sıradan gidiyordu. Ama yakında daha fazla bir şeye dönüşeceğini umuyordum. Son birkaç yıldır içimi boşaltmış ve ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ve Luke kesinlikle bana bunu verebilecek biriydi.

"O zaman neden buradasın, kardeşim? Washington'a sadece beni ziyaret etmek ve nasıl düştüğümü görmek için gelmiyorsun, değil mi?" Nate güldü ama sözlerinde gerçeklik payı olduğunu biliyordum.

"Yarın şehirde Miami Dolphins'e karşı bir maçım var. Belki annemi de ziyaret ederim."

"Erkek arkadaşını da yanında mı götürüyorsun?"

"Hayır, bu sefer orada değil, onsuz sahada olmak garip olacak. Ama Louisiana'daki akrabalarını ziyaret ediyor. Birbirimizi iki hafta daha göremeyeceğiz."

"Peki ya Miami Dolphins'e karşı oynayacağımız maç? Orada şansınız var mı?"

"Tabii ki elimizde! Kolay olmayacak ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Kaybetsek bile sıralamada kesinlikle daha üstte olacağız." Her şeyi yapabileceğimize ikna olmuştum. Her şeyi Takımdaki çocuklar son derece profesyonel ve iyi adamlardı. Hepsiyle çok iyi anlaşıyordum ve eşcinsel olmam bunu değıştirmezdı.

Luke ve koç McKenzie gibi yaşlılar aynı fikirde olmasalar bile, yeterince zaman geçtiğini düşünüyordum. Resmi bir gezi takımın imajını bile güçlendirebilirdi. Ne de olsa çeşitlilik artık gündemin üst sıralarında yer alıyordu.

"Senin adına sevindim kardeşim, gerçekten! Şu anda seninle yer değıştirmeyi çok isterdim." Nate sanki aylardır sigara içmemiş gibi nargilesinden bir nefes çekti. Muhtemelen durum buydu. İki küçük çocuğun babası olarak elleri kesinlikle doluydu.

Penelope ile aralarında lise flörtünden daha uzun süren bir şey olması çok hoştu. Neyse ki ona o şekilde yaklaştığım için beni hemen affetmişti. Ama o zamanlar kimden hoşlandığımdan emin değildim. Aslında öyleydım ama bunu kendime itiraf etmek istememiştim.

Etrafınızdaki tüm erkekler eşcinsel olmadığında ve bu konuda şakalar yaptığında eşcinsel olmak kolay değildi. Kendimi bu şekilde kabul etmem biraz zaman aldı. Bu arada, yıllardır bu konuda kendime güveniyordum ve olabildiğince açkıttım. Hayatımda bunu bilmeyen tek bir kişi vardı: annem.

"Burada biraz daha kal, kardeşim? Penny gelmiyor çünkü senin burada olduğunu biliyor. Bütün gün beni A'dan B'ye kovalamasına dayanamıyorum. Lütfen üç saat kadar daha kal. Birkaç bira açarım ve eski lise günlerinden konuşuruz!"

Sırtarak şişeyi aldım ve yere oturdum. Nate'i görmek beni iyi hissettiriyordu ve onunla eski günler hakkında felsefe yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Hadi, sizi ibneler! Bu bir çocuk doğum günü partisi değil! Eğer bir korkak gibi davranırsanız, dışarı çıkarsınız!"

Sırtarak ve başımı sallayarak omuzlukları çektim. Koçumuz bir erkeğin olabileceği kadar homofobik ve cinsiyetçiydi. Ama herkesi kontrol altında tutardı ve onun sayesinde her zaman iyi eğitilirdik. Onun bir pislik olduğu gerçeğini görmezden geldim ve talimatlarını uyguladım.

Bizi stadyumdan ayıran çok sayıdaki kapıdan bile binlerce seyircinin sesi duyulabiliyordu. Kükremeleri, çığlıkları, ısıkları ve yankıları. Sahaya çıktığım an her zaman özel bir andı. buna bayılırdı ve bu bana kazanmak için ihtiyacım olan adrenalini verirdi.

"Richardson, toplarını çıkar, bugün sağ kanadı sen alıyorsun," diye karar verdi koç sahaya çıkmadan önce.

Hangi pozisyonda oynadığım umurumda değildi. Önemli olan orada olabilmem ve herkese nasıl biri olduğumu gösterebilmemdi.

Stadyumdaki kalabalık bizi tezahüratlar ve ısıklarla karşıladı.

Ponpon kızlar müziğimiz eşliğinde dans ederken ben de diğerleriyle aynı düzende koştum.

Düzene girdiğimizde heyecandan damarlarım çatlayacak gibi oldu.

Hakem yazı tura atışını yönetti ve ardından

Başlama vuruşu.

Luke'un orada olmamasına ve en iyi adamlarımızdan birinin eksik olmasına rağmen işler gerçekten iyi gitti. Formumun zirvesindeydim ve birbiri ardına goller attım.

Yunuslar onları düz bir çizgide geçtiğim için zaten kıskanıyorlardı. Ama bu pek umurumda değildi.

Mezun olduktan ve Pitts'in şampiyonluğu kazanmasına yardım ettikten her şey çok hızlı gelişti. Pittsburgh Steelers'ın seçmelerine katılmışımdı. Harika bir yıllık maaş, ikramiyeler ve kendi dairemle.

Menajerim neredeyse pes edecekti çünkü çok iyi bir başlangıç yapmışım. O zamandan beri başka takımlar da bana teklifte bulundu ama hepsini geri çevirdim. Bu konuda batıl inançlarım vardı. Size şans veren hiç kimseyi aldatmazsınız, bu yüzden Steelers'ta kaldım ve onları listenin en üstüne çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Futbol benim hayatımdı ve her maçı iple çekiyordum. Lisede keşfettiğimden beri başka bir şey yapmayı hiç düşünmemiştim. Amacımı bulmuştum ve vücudum daha fazla dayanamayana kadar oynayacaktım.

WILLIAM

"... *Und there he runs. Richardson tekrar topa sahip oldu, savunma duvarından , 13 numaralı Rodriguez'in üzerinden atladı ve gol! Durum 24-13 Pittsburgh Steelers lehine!*" diye bağıırıyordu masama getirdiğim küçük radyodan.

İşimi yaparken, arka planda sık sık spor haberleri yayınlanıyordu. Bugün Pittsburgh Steelers ile Miami Dolphins arasında bir maç vardı. Pittsburgh açık ara öndeydi ama maçın başında en iyi oyunculara da sahiptiler.

"Senatör Thompson, 3. hatta size bir telefon var, eşiniz arıyor," dedi Sandy ve ben telefonu açarken kapıyı arkasından kapattı.

"Victoria?"

"Merhaba William," dedi diğer uçta ve ben de oyun yorumcusunun sesini biraz kısıtım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Görüşme tam olarak ne zaman? Spinning dersim var ve manikür yaptırmak istiyorum. Ayrıca yine kuaföre gidebilirim, permam zayıflıyor ve sana iyi görünmek istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve iki kolumla masaya yaslandım.

"Aşırıya kaçmana gerek yok. Unutma, sen sadece benim eskortumsun."

"Nasıl unutabilirim ki?" Küçümseyici sözlerini kendine . Ne olsa Sandy'nin ya da

Antreden başka biri gizlice bizi dinliyordu. Bu yüzden hâlâ mutlu bir evli çift gibi görünmemiz önemliydi. Öyle olmasak bile.

"Sırf bunun için her mağazaya gitmeniz gerektiğini düşünmüyorum. Bir stil anlayışınız var ve makyajınızı bir hanımefendi gibi yapıyorsunuz. Bu yeterli olacaktır."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Zamanında gelmeniz benim için çok daha önemli. Randevumuz saat 16:00'da Kongre Binası'nın önünde. Ayrıca küçük bir fotoğraf çekimi de olacak."

"Sanırım gülümsemem bekleniyor?"

İçimi çektim ve sakın kalmaya çalıştım. "Bu yardımcı olur, *Sevgilim*." Son kelimeyi kasıtlı olarak uzattım.

"O zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım, *sevgilim*," diye cevap verdi ve ben yine herhangi bir mantıklı konuşmayı imkansız kılan bir seviyeye biliyordum.

Elbette bana kızgındı. Kızmak için her türlü nedeni vardı ama anlaşmamız açık ve netti. O da bunu kabul etmişti ama yine de sivri açıklamalar yapmak için hiçbir anı kaçırmadı. Bu tamamen gereksizdi ve onun konumundaki bir hanımefendiye yakışmıyordu. Ama artık onunla bu konuda konuşamazdım. Gerçeği öğrendikten sonra olmazdı.

Gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum çünkü görüntüleri hafızamdan silmek istiyordum. Bundan gurur duymuyordum ama hayatımda artık yalan söyleyemeyeceğim bir nokta vardı. En azından bu şekilde.

"Tüm bilmek istediğin bu muydu?" diye sordum ve kısa bir süre sonra çevir sesini duydum. Telefonu öylece kapatmıştı.

İç çekerek radyonun düğmesini tekrar yukarı çevirdim.

"*Ve işte yine orada, şimşek gibi koşuyor ve koşuyor. Bu adam bacaklarını nereden aldıysa, kimse onun gibi koşamaz!*"

Gülümsedim, aslında çoktan hayatıma devam etmiş olmama rağmen. Onun maçlarını izlemekten hiç bıkmadım. Bunca yıl sonra bile.

Victoria tam zamanında gelmişti ve her zamanki gibi çok şık giyinmişti. Yapay bir gülümsemeyle bana takıldı ve Washington Post'tan Bayan Scott'ın zaten orada olmasına sevindim. Eski eşimle, daha doğrusu karımla sohbet etmek kulaklarımı kesmek bir şeydi. Artık birlikte beri iğrençleşmişti. Fırsat bulduğu her saniye benimle uğraşıyor ve olumsuz yönlerimi ön plana çıkarmaya çalışıyordu. Ama bu kesinlikle anlamsızdı. Aramızdaki ilişki yürümemişti.

"Harika bir resim oluşturunuz. Birbirinize biraz daha yaklaşın lütfen," diye talimat veren Bayan Scott, bu kez röportaja geçmeden önce fotoğraflarla başladı.

"Ve lütfen güzelce gülümseyin!"

Flaş günü aydınlattı ve ben gereksiz yere sık sık göz kırpmamaya ve böylece fotoğrafları kullanılamaz hale getirmemeye konsantre olmaya çalıştım.

Zamanla fotoğraf çekimleri ve röportajlar konusunda bir profesyonel haline gelmiştim. Kendimi en iyi şekilde nasıl göstereceğimi ve iyi yapılmış imajımı nasıl vurgulayacağımı çok iyi biliyordum.

Hatta bu yıl People Dergisi okuyucuları tarafından *Yaşayan En Seksi Erkek* seçildim, bu da beni elbette son derece mutlu etti. Gerçi halk benim takım elbisesiz bir fotoğrafımı hiç görmemişti. Kadınlar takım elbisenin altında nasıl göründüğümü hayal etmekten hoşlanıyor gibiydiler. Bu gerçekten yararlanmayacak kadar aptal değildim. Ne pahasına olursa olsun Senato'daki koltuğumu korumak istiyordum. Belki bir gün başkan bile olabilirdim.

"Gülümse sevgilim," dedi Victoria ve uzun tırnaklarını üst koluma geçirdi.

Bayan Scott ve ekibi bizi her yönden fotoğraflarken ağzımın kenarlarını biraz daha büktüm. Arka plandaki kubbeli bina mükemmel bir uyum içindeydi.

"İkinci bölüm için oturabiliriz. Burada bir şeyler hazırladık." Biraz tuhaf olan Bayan Scott bizi birkaç sandalyenin bulunduğu bir masaya götürdü. Kahve, su, küçük kek parçaları ve bisküviler vardı.

Muhabirin tam karşısına oturdum.

"Senatör Thompson, dört yıldır Washington senatörüsünüz. Bu süre zarfında, başlangıçta kendinize koyduğunuz tüm iyi niyetleri gerçekleştirebildiniz mi?"

Meslektaşlarımın yardımıyla özenle hazırladığım uzun bir sunumla yanıt verdim. Bu sunumda, herkesin benden beklediğinden çok daha fazlasını başardığımı anlattım. Sosyal sorumluluklarımın listesi uzundu ve Bayan Scott giderek daha fazla etkilenmiş görünüyordu.

"Seçmenleriniz bir ailenin büyük dostlarıdır. Thompson ailesinde hala çocuk olacağını umabilir misiniz?"

Bu soruyu ben de bekliyordum. Victoria da aynı şekilde hissediyordu.

Ancak, buna çok daha gergin tepki veriyor gibiydi.

"Bir çocuk için çok yaşlı ebeveynlere sahip olmanın iyi olduğunu düşünmüyorum. William ve ben 40'lı yaşlarımızın ortasındayız ve bu kadar genç bir yaratık istemiyoruz ... Beni anladığınızdan eminim. Bencil olmak istemiyoruz," diye açıkladı, kendini zorlukla toparlayarak.

Ann Scott'ın cevabına nasıl tepki verdiğini çok yakından izlerken ona bakmamayı tercih ettim.

"Biyolojik saat işliyor, biz kadınlara bunu yapıyor," dedi gülümseyerek. "Ama Senatör Thompson kendini çocuk evlerine adanmış durumda. Evlat edinmeyi düşündünüz mü?"

Victoria cevap verip her şeyi mahvetmeden önce ona sarıldım.

"Elbette evlat edinme konusunu düşündük. Böyle bir süreç zaten devam ediyor. Tek umudumuz yakında bir çocuğumuzun olması."

"Oğlum üniversiteye gittikten sonra, yani oğlumuz tabii ki, ev biraz sessizleşti. Arada bir kedimiz vardı ama aynı şey değil. Evlat edinmenin hepimiz için harika bir şey olacağını düşünüyorum. Çocuk birkaç yaş daha büyük olabilir ve bez değiştirme masrafından da kurtulmuş oluruz."

Bayan Scott güldü, Victoria da öyle. Hâlâ evli olan karım biraz abarttı. Sesi tiz ve doğal olmayan bir şekilde çıkıyordu ama yorum yapmaktan kaçındım ve sadece gülümsedim.

"Bu gerçekten en kötü şey. Bunu kendi deneyimlerimden biliyorum. Senatör Thompson, üvey oğlunuz Caleb ile hala görüşüyor musunuz?"

Onun adını söylediğinde boğazım düğümlendi. Onu en son Victoria'yla koridorda yürürken görmüştüm. Yüzüne son bir kez baktım.

"William, sevgilim? Cevap vermeyecek misin?"

Başımı kaldırdım ve gülümseyerek cevap verdim: "Düzenli olarak görüşüyoruz ama istediğimiz kadar değil. Kariyeri nedeniyle çok seyahat ediyor."

"Her şeye rağmen harika bir başlangıç yaptı. Birçok takım onu istiyor ve böyle devam ederse futbolda bir efsane haline gelecek."

"O zaten bir efsane," dedim, her ne kadar onu övmek istemesem de.

Bayan Scott görüşmenin bittiğini ilan etmeden önce sadece birkaç önemsiz soru daha sorduğu için tatmin olmuş görünüyordu.

Victoria'nın parmaklarını kolumdan ayırmadan önce o ve kamera ekibi gözden kaybolana kadar bekledim.

"Profesyonelliğiniz için teşekkür ederim," dedim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, bugün hava biraz rüzgârlıydı.

"Ben bunun için buradayım. En azından bir konuda iyiyim," diyerek yine sorunumuzu ima etti.

"Mükemmel bir iş çıkardınız. Muhtemelen yakında başka talep gelmeyecek. Önemli bir şey olursa haber veririm." Ayrılmak üzereydim ki, "Bu arada yarın beni görmeye gelecek" dedi.

"Seni ziyarete kim geliyor?" diye sordum, etkilenmemiştim.

"Caleb, benim oğlum ve senin üvey oğlun. Evinden kovduğun kişi."

"Çok güzel, değil mi? İyi günler." Tam arkamı dönecektim ki devam etti.

"Onu görmek istiyor musunuz? Yani, ailenin kutsal babasının imajını korumak için mi?"

"Hayır."

"Nasıl . Çekinizi bekliyor olacağım."

Ona başımı salladım, sonra da arabama gittim.

Caleb'ı görmek muhtemelen en aptalca fikir olurdu. Yine de kısa bir an için evet demeyi düşündüm.

Unut gitsin, seni gördüğüne sevinmeyecek ve bunun sana hiçbir faydası olmayacak, dedim dikiz aynasından.

İşe yaramayan şeyler vardı. Geride bırakmanız gereken şeyler çünkü aksi takdirde size sadece gereksiz yere eziyet ederlerdi. *Onu* tekrar görmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

CALEB

("Sevgilim! Harika görünüyorsun!" Annem kollarını boynuma doladı ve beni binlerce kez öptü.

Daha kapıdan bile girmemiştim ve şimdiden çok korkmaya başlamıştı.

"Artık sorun değil, nefes alamıyorum," dedim gülerek.

Beni de kendisiyle birlikte evin içine sürükledi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin!"

Savunmak için ellerimi kaldırdım. "Önce kıyafetlerimi çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Ne de olsa ağzına kadar doluydum. Beni çok sıkı sıktı ve gerçekten dar gelmeye başlamıştı.

"Geçen seferkinden daha da genişlemişsin. Omuzların!" diye bağırdı annem ve kollarımı tuttu. "Bir gün bir kadını çok mutlu edeceksin."

Az önce içtenlikle kahkahalarım anında . Ona söylemek için çok uzun süre beklediğimi biliyordum. Aslında bugün ona söylemekten kaçınmak istemiştim ama midemdeki bu iğrenç his beni rahatsız etmekten vazgeçmiyordu. Gerçeği herkesten çok o hak ediyordu.

Yemekten sonra söylerim.

"İçeri gel, sevgilim. Yeni evime bak!"

"Senin evin mi?" Aslında onun belki de yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşının yanında kalmasını bekliyordum. Kırmızı tuğlalı küçük kasaba villası ona ait gibi görünüyordu.

"Ne oldu? Onu vurdun mu?"

Çılgınca güldü. "Bu uzun bir hikâye, sana sonra anlatırım. Her halükarda, ihtiyacım olan her şeye sahibim. Ve şimdi güzel oğlum bile geri döndü!"

Tekrar başımı tuttu, yanağımı okşadı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Şimdi kendini topla. Buraya geleli üç dakikadan az oldu."

"tırabzana bak, bu sadece bir rüya!"

Sonraki çeyrek saat boyunca annem bana tüm odaları gezdirdi. Hangi pahalı mobilyanın hangi tasarımcıdan geldiğini ayrıntılı olarak anlattı, tabii ki hiçbirini bilmiyordum. Sonunda mutfığa geçtik ve bana bir sandviç yaptı.

"Her zamanki gibi pastırmalı mı?"

"Her zaman. Şu anda kaloriye ihtiyacım var, oyun beni gerçekten yordu."

"O zaman sana double yaparım!"

Geniş yemek masasına oturduk ve ben yemek yerken dikkatle anneme baktım.

"Şimdi söyle bana, ne oldu?"

Gülümsemesi kırıldı ve şarap kadehini kaşıdığı tırnaklarına baktı.

"İşe yaramadı. Bilmem ." Kaşlarını kaldırdım çünkü bu bana yeni bir şeymiş gibi geldi.

"Biliyorsun, William asla kolay bir adam olmadı. Onu seçerken bunun farkındaydım. Onunla evlenmek istedim çünkü evlilikte biraz daha fazla çaba göstereceğine inanıyordum. Bana, karısına ve ailesine biraz daha fazla ilgi göstereceğine. Ama o hiç değişmedi. İşi onun için her zaman önce gelirdi. Birbirimizi görmediğimiz haftalar bile oldu çünkü çok geç yatıp çok erken kalkıyordu."

"Ama hepsi bu değil," diye devam ettim ve yüzündeki ifadeden haklı olduğumu anladım.

"Biliyor musun, bu beni gerçekten rahatsız ediyor, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Tıpkı bana her zaman yaptığı gibi elini tuttum. "Ben artık çocuk değilim anne. Gerçekle başa çıkabilirim, inan bana, her şeyi bilmek istiyorum."

William kolay bir insan değildi, aksini söyleyemem. Gerçeği bilmem gerekiyordu.

"Biliyor musun sevgilim, bu gerçekten senin kulakların için değil."

"Bu bir şaka, değil mi? Sana ne yaptı?" Artık son derece ciddiydim. Artık gülümsemek ya da pohpohlamak yoktu. Eğer bu pislik ona çok yaklaşırsa, o zaman ...

"William... Bunu yüksek sesle söyleyecek gücü nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Elinin arkasını okşadım ve dünyadaki tüm küfürleri ona savurmamak için kendimi zor tuttum. *Onu* düşünmenin bile içimde inanılmaz bir öfke yarattığını fark ettim. Aslında aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki bunu unutmuş olabilirdim. Görünüşe göre durum öyle değilmiş.

"Beni aldattı," diye fısıldadı annem, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Biliyordum!

"Onun işini bitireceğim!" diye homurdandım ve ayağa fırladım.

"Bekle!" Annem elimi tuttu ve beni geri çekti. "Düşündüğün gibi değil."

"Seni aldattı, yüzüne yumruk atmak için bilmem gereken tek şey bu!"

"Bir erkekle!" diye bağırdı annem ve ellerini ağzına kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve ben tekrar oturdum.

Gerçekten yaptı...

Tabii ki vardı!

"Bana her şeyi anlat," diye sordum sesimde toplayabildiğim kadar sevgi ve nezaketle.

"Korkunçtu... " Annem ona uzattığım bir mendile fısıldadı. "Her zaman ofisinde çalışan bir sekreteri güzel bulabileceğini düşünmüşümdür. Benden daha güzel, yani. Biliyorsun, hiç o kadar samimi anlarımız olmadı. Muhtemelen bunları bilmek istemezsin, o yüzden ayrıntıları anlatmayacağım. Ama gerçek şu ki. Onun böyle bir şey yapabileceğini asla düşünmezdim..."

"Eşcinsel mi?"

Annem gözlerini kaldırdı ve temkinli bir şekilde başını salladı.

"Ama öyle ve o da bir domuz." Kendimi daha fazla tutamadım. Onu böyle ağlarken görmek her şeyi yeniden gündeme getirdi.

"Genç bir adam vardı... Neredeyse hala bir çocuk..."

Ellerimi yumruk yaptım ve masaya vurmak istedim.

"Onu tanıyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Çok... iğrençti. Onları arabasında yakaladım. O çocuk ... Kafası kasıklarındaydı ve ..."

"Ona oral seks yaptı," diyerek resmini tamamladım.

Annem başını salladı ve acınası bir şekilde ağlamaya başlamadan önce omuzlarını yukarı çekti. Yanına gittim ve onu kollarıma aldım.

"Bu senin hatan değil anne," diye ona katıldım ama bunun bir faydası olmadı. Gittikçe daha çok ağlıyor ve zor nefes alıyordu.

"O kadar çirkin miyim?"

"Hayır, hayır! Sen güzelsin, onun gibi bir şerefsizin seni ikna etmesine izin verme!"

Öfke içimde bir volkan gibi kabardı. Sinirlenmemek için kendimi zor tuttum. Ama kollarımda o kadar kırılıyordu ki biraz daha beklemek zorunda kaldım.

"O kadar istenmeyen biri miyim?"

"O seni hak etmiyor, bunun seninle hiçbir ilgisi yok! O sadece bir domuz. İnan bana, böyle bir şeyi ilk kez yapmıyor. Yaptığı onca şeyi bilseydin-" Durdum çünkü o kadar ileri gitmek istememiştim.

Annem gözlerini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Artık onu düşünme. Yeni ve daha iyi bir adam bulacaksın!"

Şu anda ona daha fazla baskı yapamayacağımı biliyordum ama bunu söylemek zorundaydım.

"Biliyorsun... Bazen hayat biraz gariptir. Çünkü böyle ..."

Onun ağlamaklı ve sorgulayan gözlerine bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Çıkar şunu, Caleb!

"Ben de eşcinselim anne. Erkeklerden hoşlanıyorum ve bir erkek arkadaşım var. O benim takımımnda ve gerçekten iyi bir adam."

Derin bir nefes verdim. Kelimeler nihayet dökülmüştü. Annem bayılmak üzereymiş gibi görünse de kendimi biraz özgürleşmiş hissettim.

"Sen ... eşcinsel misin?" diye çok dikkatli bir şekilde sordu ve ben de başımı salladım.

"Bunu kendime itiraf etmem biraz zaman aldı. Ama evet, erkeklerden hoşlanıyorum. Ve asla kendi çocuğum olmayacak. Bu senin için sorun olur mu?"

Annem kendini nazıkçe gülümsemeye zorladı. Sonra titreyerek beni kollarına aldı. "Bu benim için uygun mu diye soruyorsun? Sen benim sevgilimsin, çocuğumsun. Seni mutlu edecek her şey benim için sorun değil."

Bu kadar soğukkanlı tepki vermesi beni son derece rahatlattı ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim anne. Bu benim için gerçekten çok anlamlı. Uzun zamandır sana söylemek istiyordum ama şimdi korkularımın tamamen yersiz olduğunu biliyorum. Anlıyorsun, tabii ki anlıyorsun."

Üzerimden büyük bir yük kalktı. Bunca yıl hep ona gerçeği ne zaman ve nasıl söyleyebileceğimi merak etmişim. Şimdi her şey ortaya çıkmıştı ve kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Annem benden ayrılırken gülümsedi. Bunun onun için kolay olmadığını görebiliyordum ama benim adıma mutlu görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"William kimin umurunda? Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Her küçük detayı! Hadi, bir şeyler yiyelim. Pizzaya ne dersin?"

"Pizza kulağa harika geliyor!" İkinci sandviçi hızla mideye indirdim, sonra biraz daha yiyecek yerim oldu.

Yemeği beklerken anneme Luke ile ilk yürüme denemelerimi nasıl yaptığımı anlattım.

Çok heyecanlıydı, biraz bunalmıştı ama benim adıma o kadar mutluydu ki o gün bir daha William hakkında konuşmadı.

Bunun için minnettardım ama mesele benim için henüz bitmemişti. Sözünü tutmamıştı. Ve bu konuda onunla yüzleşeceğim gün gelecekti.

WILLIAM

DHer sabah olduğu gibi güneş sırtımı ısıtırken *Russell Senato Ofis Binası*. Senato'nun en eski ofis binası Kongre Binası'na çok yakın bir konumdaydı. Beaux-Arts tarzında 1908 yılına kadar inşa edilen binada, biri benim olmak üzere 126 ofis odası bulunuyordu.

Çok sayıda sütunu, mermer zemini ve yüksek pencereleriyle görkemli mimarisi yıllar sonra bile beni hala şaşırtıyordu. Çalışmak için bundan daha güzel bir yer olamazdı ve ben her gün Rotunda'da yürümekten büyük keyif alıyordum.

Senatörlerin ofislerinin yanı sıra, ulusal öneme sahip oturumların ve soruşturmaların yapıldığı on komite odası da vardı. Henüz hiçbirine katılmak zorunda kalmamıştım ama o günün geleceğinden emindim.

Odam ikinci kattaydı ve yıllar önce kendime ait olduğunu söylediğim ofisten çok daha genişti.

Senatör olduğumda çalışanlarımın çoğunu yanımda götürmüştüm. Küçük Emma da ekibin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti, ancak hala her sabah bana kahve getirmeyi seviyordu.

"Senatör Thompson, iyi uyudunuz mu?" sordu kapının arkasında fincanı elime sıkıştırırken.

Evrak çantasını sağ kolumun altında tutarak aldım.

"Çok iyi, çok teşekkür ederim Emma."

Montgomery ofisimin kapısını açtı ve içeri girerken ona başımla selam verdim.

Oda ses geçirmezdi ve şık bir iç mekana sahipti. Kapı kapalıyken kimse telefon konuşmalarımı duyamazdı. Benim mesleğimde gizlilik son derece önemliydi. Senatör seçildikten sonra, odanın içini kendi tarzıma uygun hale getirme özgürlüğüne sahip oldum.

Büyük, masif ahşap masa Viktorya döneminden kalmaydı, tıpkı ABD tarihini yıllara göre 50 cilt halinde düzenlediğim kitap rafları gibi.

Bilgisayarım ve çeşitli amaçlar için masanın üst çekmecesinde tuttuğum küçük bir cep telefonu cephaneliği dışında, modern ekipman açısından çok az şey vardı. Her şey zamanın modasına uygun görünüyordu, bu da hoşuma gidiyordu. Ben biraz eski kafalıydım ve bu kadar modern olmasından hoşlanmıyordum. Bu yüzden büyükbabamın Çin vazosunu, Lincoln adındaki favori bonsai'mi ve pek kullanmasam da eski pikabımı yanıma almıştım.

Bunun yerine, analog radyo her zaman açıktı ve bana spor cephesinden en son haberleri sağlıyordu.

Ceketimin düğmesini çözdüm ve büyük deri koltuğa oturdum. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve her zaman önce cevapladığım e-postalarımı baktım. Dakiklik ve güvenilirlik benim en önemli önceliklerimdi, bu yüzden en iyi örneği sergilemeliydim.

Emma bana ikinci kahvemi yarım saat sonra getirdi, ilk kahvem o zamana kadar bitmiş olacağını çok iyi biliyordu.

"Teşekkür ederim, Emma. Peki ya haberler?"

"Sadece iyi şeyler, Senatör Thompson. Washington Post ile yaptığınız röportaj yarın yayınlanacak. Ancak dediğiniz gibi, büyük bir sürpriz beklemiyoruz."

Ona başımı salladım ve sonra onu tekrar dışarı gönderdim.

Bugün Victoria'nın beni aramayacağı bir gün olmasını umuyordum. Onunla gereğinden fazla uğraşmak istemiyordum, özellikle de hayatıma gerçek bir değer katmadığı için. Evet, tırmanışında bana yardım etmişti. Ama karşılığında ben de ona harika bir

lüks ve zenginlik içinde bir hayat. Artık kendi evi olduğu ve bir daha asla işe gitmek zorunda kalmayacağı için şanslıydı. Neden beni yalnız bırakmıyordu?

Bu benim cezam mı?

Yüzü zihnimde belirdiğinde kaşlarımı çattım.

"Belki de bunu hak ediyorsun," diye mırıldandım ve düşüncelerime fazla kapılmadan kendimi işime verdim.

O sabah tam olarak programa sadık kaldım. Saat 10'da Sandy bir yazı ve yabancıların ve seçmenlerin Twitter paylaşımlarımın altına yaptıkları olağan yorumlarla ortaya çıktı.

"R.G. James senin bir ... olduğunu söylüyor. kadınlara yalakalık yapan bir işgüzar olduğunu söylüyor," diye okudu özür dileyen bir gülümsemeyle.

Ona el salladım. Böyle aptalları pek düşünmezdim. İnternetin anonimliğinde nefret söylemi yaymak kolaydı. Böyle şeyler kontrolden çıkmadığı sürece endişelenmeme gerek yoktu.

"Başka bir şey var mı?" Ona döndüm çünkü yapacak yeterince işim vardı.

"Şimdilik bu kadar, Senatör Thompson." Emma içeri girdiğinde Sandy neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Ne oldu Emma?" diye sordum.

Sanki tüm süiti koşarak geçmiş gibi görünüyordu. Biraz nefes nefese ve yanakları al al olmuş bir halde, "Lütfen böldüğüm özür dilerim Senatör Thompson, ama sizi acilen görmek isteyen bir adam var," dedi.

"Bu uğursuz adamın bir adı var mı?" Günün bu saatinde bir randevu aldığımı hatırlamıyorum.

Emma omuzlarını silktiler ve başının renginden ziyaretçimden hoşlandığını anladım. Hassas bir doğası olan ve kolay etkilenen narin bir genç kadındı. Bir süre bana aşık olabileceğinden korkmuştum. Neyse ki o dönem geride kalmıştı.

"Belki de ona sormalısın, Emma?" dedim ısrarla ve birdenbire kesinlikle haklı olduğumu fark ederek başını salladı.

Sandy bana son yorumları okurken gülümsedim ve başımı salladım. Emma birkaç dakika sonra, "Adının Richardson olduğunu söylüyor," diye geri döndü.

Göğsümde şimşekler çakarken başım yukarı fırladı.

Bu olabilir mi?

"Emin misin?" diye sordum temkinli bir şekilde, nabzımın nasıl hızlandığını fark ederek.

"En azından söylediği buydu." Emma omuzlarını kamburlaştırdı ve genç bir kız kadar masum görünüyordu.

"Pekâlâ, içeri davet edin. Sanırım öğle yemeği molamdan on dakika düşebilirim."

Ayrıca Sandy'ye beni yalnız bırakması gerektiğini bildiren bir bakış attım.

İki kadın ofisimden ayrıldıktan sonra derin bir nefes . Kalbim sanki yüz kat merdiveni birden koşarak çıkmışım gibi çarpıyordu. Uzun zamandır böyle bir heyecan hissetmemiştim.

Sakin ol, bu isimde başka biri de olabilir, diye kendime hatırlattım ve iç merkezimi yeniden buldum.

En azından kapı açılana kadar. İçeri yarı uzun kahverengi saçlı ve yüzünde oldukça ciddi bir ifade olan genç bir adam girdi.

Gözlerimiz göğsümde bir gerilme oldu. Gerçekten oydu.

Caleb. O burada.

Onu uzun yıllardır görmemişim ve şimdi karşımda duruyordu. İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, omuzları, sırtı, boynu çok daha genişti. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve eskiden olduğu gibi dağınıktı. Artık sakalı vardı ve bu da onun çığ güzelliğini daha da vurguluyordu. Başka bir evrende olsaydım, onu gördüğüme sevinirdim. Ama bu evrende değildim. Ofisime böyle dalmaya nasıl cüret ederdi?

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde. Kasıtlı olarak sandalyemde oturmaya devam ettim ve arkama yaslandım, bir bacağımı çaprazladım, ellerimi birbirine kenetledim.

Caleb homurdandı ve kapıyı arkasından kapattı. Düğünden hemen önce beni tekrar görmeye geldiği zamanki gibiydi. Ama bu kez çok daha yaşlıydık, özellikle de o, çünkü artık kendinden emin görünmeyen genç bir delikanlı değildi. Benden daha genişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa oldukça öfkeliydi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi ve sesinin bile derinleştiğini fark ettim. Midemi hareket ettiren bir hırıltı geldi.

Aslında öyle bir niyetim yoktu ama ayağa kalktım ve ona doğru geldim. Hâlâ aynı boydaydık ama geniş omuzları ve kolları beni geçmişti. Gerçekten de inanılmaz derecede yakışıklıydı.

"Hayır, lütfen beni de resmin içine koyun," dedim popomu masama yaslayarak. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

"Eğer onun kalbini kırarsan seni bulacağımı o zaman söylemiştim," diye tehdit etti, doğrudan üzerime gelerek.

Yavaşlamadan ya da cevabımı beklemeden yumruğunu kaldırdı ve yüzüme yumruk attı.

"O annem içindi!" diye homurdandı.

Tekrar saldıramadan onu bileğinden yakaladım. Eskisinden çok daha güçlüydü ama ben kolay lokma değildim ve bana tekrar vurmasını engelledim.

Darbe acıttığı için biraz başım döndü. Ama etkilenmiş gibi davranmadım. Bunun yerine, doğrulurken soğukkanlılıkla gülümsedim.

"Sanırım bunu hak ediyorum," dedim sessizce, hâlâ bileğini tutuyordum.

Uzun zamandır bakmadığım gözlerinde öfke parlıyordu. Hâlâ aynı kokuyordu ve bir an için biçimli ağzından çıkan tatlı çaresizlik çığlıklarını hatırladım.

Neyse ki kapı açılmadığı için tartışmamız meslektaşlarım tarafından fark edilmedi. Bir kez daha ofisimin inzivası için mutluydum. Caleb ile kimsenin beklemeyeceği şeyler yapabilirdim.

"Bunu ona nasıl yapabildin?" diye tısladı, onu sarsıp masaya yasladığımda. Şaşırmış görünüyordu ama

karşılık vermedi.

"Bunu hep biliyordun. Ama yine de onunla evlenmeme izin verdin."

"Bu konuda söz hakkım yoktu," diye cevap verirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Arada bir gözleri dudaklarıma kayıyordu ve beni hâlâ arzuladığını anlıyordum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

"Ve başka seçeneğim yoktu," diye mırıldandım, sert vücudunu hissetmek için ona yaslandım.

Caleb elimi poposunda hissettiğinde keskin bir nefes aldı.

"Onlara hep sahiptin ve yanlış karar verdin!" diye cevap verdi ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Sonra aramıza mesafe koydu.

Nefes almakta zorlandığını açıkça görebiliyordum. Buluşmamızı bu şekilde hayal etmemiş gibiydi. Ayrıca vücudumun ona hâlâ ne kadar tepki verdiğine de şaşırmışım. Aslında benim av planımı aşmıştı. Ama o sadece Caleb'di ve her zaman kafamı karıştırmıştı.

"Senin için çok üzülüyor, göt herif. Bunu onun önünde yapmak zorunda mıydın?"

İçimi çektim, sonra küçük bara gidip ikimize de birer bardak doldurdum. Bu konuşma biraz daha uzun sürecekti.

"Seni yerde yatana kadar dövmek isterdim," dedi ve cini tek seferde sırtından aşağı döktü.

"Eğer istediğin buysa," dedim ve kollarımı açtım.

Caleb bana kuşkuyla baktı, sonra başını salladı. "Öyle değil. Karşılık vermeyen kimseye vurmam."

"Zaten yaptın." Sol yanağımı işaret ettim.

"En azından bunu yapabiliirdin. Gerçekten William, neden onun bunu görmesine izin verdin?"

"Planım bu değildi," diye açıkladım ciddi bir şekilde, o anı hatırlayarak. "Orada olmamalıydı. Talihsiz bir tesadüftü ve bugün bile pişmanlık duyuyorum."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir yıldan fazla oldu. Sana bundan hiç mi?"

Caleb kaşlarını çattı. "Hayır. Tek kelime bile etmedi. Düne mutlu bir evliliğin sanıyordum. Ama

Siz ikiniz iletişim açısından hiç böyle olmadınız."

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Bu sefaletе mümkün olduğunca az insanı dahil etmeye karar verdik."

Caleb , sonra da alaycı bir şekilde sırttı. "Benimle bir ilgisi yok mu? Ciddi misin baba?"

Yutkundum, çünkü onun ağzından çıkan bu kelime her zaman büyük zararlara yol açmıştı.

"Uzun zaman önceydi, kimse hatırlamıyor. Bunu geride bırakmalısın." Söyleyecek iyi şeylerim vardı, ne de olsa ben de onu düşünmekten hiç vazgememiştim. Yüzümdeki ifadeyi görmemesi için arkamı döndüm.

"ok iyi hatırlıyorum," dedi ve yaklaştığını duydum. Sesi aniden yumuşak ve bir şekilde baştan çıkarıcı gelmişti. "Bana tekrar dokunmanı asla bekleyemem. Beni arkamdan almanı ve çığlık atana kadar becermeni."

"Böyle şeyler sylememelisin," dedim ve arkamı döndüm. Bana çok yakın durduğunu fark ettim. Çok yakın. Ona çarptım ve bu sefer bileğimi yakalayan o oldu.

"Sana bugüne kadar söylemediğim bir şey var," diye fısıldadı, kulağıma o kadar yaklaşmıştı ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Her zaman *seni* becermenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişimdir."

Eli o kadar hızlı sikimin üzerindeydi ki zamanında tepki veremedim. Diğer eliyle arkadan pantolonumun içine uzanırken parmakları inanılmaz derecede evikti.

Nefes almak için ırpındım. Muzaffer bir gülümsemeyle bir parmağını rozetimin içine soktu. Diğer elini sikimin üzerine koydu ve sertliğimin açıkça görülebildiği kumaşın üzerinde gezdirdi.

"Caleb... kes şunu," diye soluk soluğa kaldım ve çoktan aklımı kaçırmıştım çünkü o kadar doğrudan ve istemeden konuşmuştu ki.

"Beni istiyorsun baba," diye fısıldadı, parmağı sürekli deliğime girerken alt dudağını dişlerinin arasında emiyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Böyle şeyler için ne doğru zaman ne de doğru yerdı. Ama yapamadım. Onu görmek, sesini duymak, koklamak ve hissetmek beni başka diyarlara götürdü ve aletimi okşarken inlediğimi duydum.

Daha önce bir erkek tarafından alınmayı hiç düşünmemiştim. Her zaman baskın olan ve tonu belirleyen bendim. Ama Caleb o kadar kararlı ve kendinden emindi ki ona boyun eğme ihtiyacı hissettim.

"Söyle baba," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ama beni öpmedi.

"Çok yaramazsın," diye karşılık verdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Kendimi ona teslim etmeden önce köşeyi dönmeyi başarmıştım. Ofisimde biriyle yatan biri varsa, o da bendim!

Onu yakasından tuttum ve kendime çektim. Dilim ağzının derinliklerine girdi ve nefesini kesti.

Güçlü elleri göğsümü itti ama benden kaçamasın diye onu ensesinden tuttum. Aynı zamanda onu masaya doğru ittim.

Caleb alt dudağını ısırды, bu da hırlamama neden oldu. Savaştı ama benimle değil!

Vücudunu masanın üzerine bastırdım, bacaklarını kaldırdım ve üzerine uzandım. O da benim kadar sertti ve onun da bu oyuna - bu dövüşe - en az benim kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Bu kez alt dudağını emdim ve pantolonuna uzandığımda iç çekti.

"İtiraf et," diye homurdandım ve boynunu ısırarak şok içinde soluk soluğa kalmasına neden oldum.

Caleb artık direnmekten vazgeçmiş ve kendini bana doğru bastırmıştı. Sanki uzun zamandır iyi bir seks yapmamış gibi aç görünüyordu. Bu açıdan ben de aynı şekilde hissediyordum. Onunla her zaman özel olmuştu.

Dudaklarına tekrar daldığımda yeşil-kahverengi gözleri şehvetle parladı. Dilimi zevkle karşıladı ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak onları karıştırdı.

Tadı hâlâ harikaydı ve teninin kokusu bana her şeyi unutturdu.

Bir an ne yaptığımızı fark ettiğimde, "Burada olmamalısın," diye homurdandım.

"Hayır," diyor sayıklayarak ve beni boynumdan tutup tekrar kendine doğru çekiyor.

Aletlerimiz birbirine srtnrken dillerimiz lgnca birbirinin etrafında dnyordu. Aramızda hala ok fazla Şey vardı ve bunu acilen deęiŐtirmemiz gerekiyordu.

Kap alındığında aceleyle kemerimi zyordum.

CALEB

Fuck! *Bu da kim şimdi?*

William aceleyle giyindi, ceketini bağladı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Ofisin diğer köşesine gittim, boş bardağı aldım ve pencereden dışarı bakıyormuş gibi yaptım.

"İçeri gelsene?" diye seslendi William ve kapı açıldı.

Bir an için tek duyduğum kalbimin vahşi atışlarıydı, sonra bir kadın sesi duyuldu. Bu, bana genç bir aşıkmişim gibi bakan tatlı resepsiyonistti.

"Her şey yolunda mı Senatör Thompson?" diye sordu ve dışarıda bir şey duymamış olmalarını umdum.

Az önce masasında her ne olduysa, hatırlayamıyordum. O zamanlar aramızda hüküm süren vahşet hâlâ oradaydı ve William'a bakmamak için kendimi zor tuttum. Ona çok kızgın olsam da başını belaya sokmak istemiyordum.

Birden Luke'un yüzü zihnimde belirdi ve onu neredeyse aldattığımı fark ettim.

Caleb, ne yapıyorsun?

Ben kendime cin alırken William ve iş arkadaşı bir şeyler konuşuyorlardı. Kendimi her zaman çok sadık biri olarak görmüştüm ve aslında Luke'la kararlı bir ilişki içinde olmak istiyordum. Neden en başta buraya gelerek aptallık etmişim ki? William'la aramızın yeniden açılacağını bilmeliydim!

Kendime kızarak arkamı döndüm ve kızın çoktan dışarıda fark ettim. Kapı kapalıydı ve William

orada tek başına duruyordu. Biraz yaşlanmıştı ama bu onun çekiciliğini azaltmamıştı. Tam tersine. Şakaklarına ve alnındaki saç çizgisine biraz daha gümüş rengi gelmişti. Buz grisi gözleri eskisinden daha da korkutucuydu ama hâlâ o kadar güzel kokuyordu ki otomatik olarak ona doğru çekildim. Tekrar onun yanında durmaya başlamıştım bile.

Bana döndüğünde ona gezegendeki en kötü pislik olduğunu söylemek üzereydim. Gözlerinin içine baktığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Yüzünde düğündeki ifadenin aynısı vardı. Tarif edilemez bir hüznün, parlak griyi karartmıştı. Ve bunların hiçbirini istemediğini fark ettim. Hayatı boyunca doğasına karşı savaşmış, içinden giderek daha fazla sızan bir şeyi saklamaya çalışmıştı.

Benden kaçmaya çalışırken bakışlarını yakaladım.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" diye sorduğumda çenesini sıkı. "Bu yaşamak isteyeceğin bir hayat değil."

"Benim hayatım hakkında hiçbir fikrin yok," dedi sertçe ve gözlerindeki ifade yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktı. "Şimdi git, lütfen."

"Bu böyle devam edemez, William." Kolunu tuttum ama beni itti.

"Git buradan ve geri gelme."

"Ama... Ciddiyim."

"Git! Yoksa güvenliği çağıracağım."

Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi kaldırdım ve geriye doğru yürüdüm.

"Sen nasıl istersen." Kapıdan çıkmadan hemen önce, tekrar onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Ama o bana sırtını döndü ve tek kelime daha etmedi.

O gün saatlerce yürüyüş yaptım. Washington'da pek çok ilginç köşe vardı ve hatta gençliğimde hiç görmediğim bazılarını keşfettim.

O gün Luke'la telefonda konuşmak istemedim çünkü kendimi kötü hissediyordum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum ve ona bu şekilde ihanet etmemi hak etmiyordu. Gerçekten hiçbir şey olmamıştı,

Ama fazla sürmemişti. William'ın ofisinde Luke'u bir saniye bile düşünmemiştim ve bu kötüye işaretti.

Belki de biraz ara ?

Annemin evine varana kadar bir süre bunu düşündüm. Güneş başımın üzerinde hoş bir şekilde parlıyordu ama kapı açıldığında soğuk bir esinti beni yakaladı. Bir önsezi gibi, buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzöldü.

Bayan Ann Scott'ı annemin evinden gördüğümde ağzım açık kaldı, yanında da koca bir kamera ekibi vardı. Sevinmiş görünüyordu - bu hayra alamet değildi.

Gölümsedim ama konuşmaya açık değildim ve bunun yerine evden hışımla çıktım.

"Anne? Neler oluyor?"

Koridorda en güzel elbisesini giymiş, Rus fahişeler gibi makyaj yapmış bir şekilde duruyordu. Gerçekten abartmıştı. Ne demişler? İntikam peşinde olan kadınları düşman edinmemelisin.

"Ben doğru olanı yaptım," dedi omuzları gerilerek. "O hak ettiğini alıyor."

Onunla kimi kastettiğini sormama gerek yoktu.

"Basın neden buradaydı? Onlara ne söylediniz? Aptalca bir şey mi yaptın?"

"Sevgili Bayan Scott'a Senatör Thompson'ın herkesin sandığı gibi iyi bir insan olmadığını söyledim."

"Anne?" Kendini bu kadar çabuk kaybetmesi beni hayrete düşürmüştü. Benimle konuşmadan basına döndü. Son seferinde olduğu kadar telaşlıydı, William'da iyi bir iz bırakmadığından emindim. En kötüsünden korkuyordum.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi bana yorgun ve bir şekilde acı çekmiş bir şekilde bakarak. "Sen onun kurbanıydın ve başka bir çocuğun onun eline düşmesine izin vermeyeceğim."

"Anne! Bir dakika bekle," dedim telaşla ve komşular duymadan kapıyı arkamdan aceleyle kapattım. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle. O korku taciri muhabire benim hakkımda hiçbir şey söylemedin!"

"Sadece gerçek. Nihayet tüm dünyanın bunu öğrenmesinin zamanı geldi."

"Ne gerçeği?" diye sordum bir oktav daha yüksek sesle.

"Senatör William Thompson kendi üvey oğluna cinsel tacizde bulundu."

Yüzüme balyozla vurulmuş gibi hissettim. Sendeleyerek geri çekildim ve portmantoya tutunmayı zar zor başardım. Sözleri ancak yavaşça aklıma gelebildi.

"Lütfen... Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyleyin," diye fısıldadım, sanki bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi omuzlarını silkmiş, halinden gayet memnun bir anneye bakarak.

"Ama neden olmasın? Yıllarca onun için yalan söyledim ve ağzımı kapalı tuttum. Artık her şey bitti! William oğluma el kaldırdı ve ben ondan intikam alacağım! Tüm dünyanın onun ne kadar pis bir piç olduğunu bilmesini istiyorum!"

Basına neler söylemiş olabileceğini düşünmek başımı döndürdü. Gerçek kesinlikle bunların arasında değildi.

"Anne, şimdi oturup konuşacağız, sonra da sen basını arayıp olayı açıklığa kavuşturacaksın."

"Neden bir şeyleri düzelteyim ki? En karanlık çukura düşmekten başka hiçbir şeyi hak etmiyor."

Onu zor tanıdım. İntikamın kişileşmiş haliydi ve korkuya kapılmıştım.

Sallanan bacaklarımın beni onun mutfağına nasıl taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir süre sonra kendimi onunla birlikte masada otururken buldum. Annem hâlâ tamamen masum görünüyordu ama vücudunun her zerresinden intikam ateşi yayılıyordu.

"William'ın böyle bir şey yapacağını sana düşündüren... Yani, neden böyle yalanlar söylüyorsun!"

Annemin bakışları sertleşti. "Artık yalan söylemen için bir neden yok, hayatım. Her şey ortada. William genç erkeklerle birlikte olmayı seviyor ve ben de zaten ikinizin nesi olduğunu merak ediyordum. İnternette biraz araştırma yaptıktan sonra, her şey açıklığa kavuştu. Seni taciz etmiş, sevgilim, her şeyim. Ve sen utancından bana hiçbir şey söylemeye cesaret edemedin. Artık yalan söylemek zorunda değilsin."

Elimi tuttu ve onu tanıyamadığım için donakaldım. "Gerçeği söylemenin zamanı geldi. Polisi aradım bile. Bir duruşma olacak ve umarım

onu mümkün olduğunca uzun süre parmaklıklar ardında tutacağız. Bir daha asla politik bir eve adım atamayacak, bundan emin olacağım. Ve seni bir psikiyatriste götüreceğim. Geçmişte yaşadığın travmayla başa çıkmalısın, bu çok önemli. Ve çok geç değil, hala her şeyi halledebiliriz. Buraya geri taşınacaksın ve sonra her şeye yeniden başlayacağız. Sadece sen ve ben."

Elimi ondan çektim. Sersemlemiş ve felç olmuş bir halde ona baktım. "Anne, düşündüğün gibi değil!" dedim sessizce, çılgılık atmam gerektiğini biliyordum.

"Lütfen sevgilim, onu savunma. O bunu hak etmiyor. İkimize de ihanet etti, bizi aldattı ve bize yalan söyledi. Düşmeyi hak ediyor," dedi o kadar tehditkâr ve sessiz bir fısıltıyla ki tüylerim oldu.

"Ona üzgün ve kızgın olduğumu biliyorum, ben de öyleyim ama yanılıyorsun! O beni taciz etmedi, asla böyle bir şey yapmazdı."

Annem gittikçe daha da sinirleniyordu. "Neden hala onu koruyorsun? Stockholm sendromu diye bir şey olduğunu okumuştum ama sen bundan muzdarip değilsin, değil mi tatlım? Onu gerçekten cezadan korumak istiyor musun?"

"Ben de istedim!" diye çıkıştım ona, artık kendimi tutamıyordum. "Bunu anlayamayacağınızı biliyorum. Senin dünyanda böyle bir şey yok. Ama ben onu sevdim. Beni dinliyor musun anne? William'ı sevdim ve onun bana yaptığı her şeyi ben de yapmak istedim."

Gözlerini açtı.

Onu ve acısını düşündükçe nefesimin hızlandığını ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Bu doğru değil," diye fısıldadı ve gözlerimi kapattım çünkü onun üzüntüsüne dayanamıyordum.

"Evet, bu doğru. Peki sana başka bir şey söyleyeyim mi? Onu hala seviyorum... Bu tamamen çılgınca ve hiç mantıklı değil. Ama durum bu. William'ı seviyorum."

"Sen benim oğlum değilsin." Ayağa kalktı, sallandı ve neredeyse düşüyordu.

Ona yardım etmek için sandalyemden kalktım ama bana vurdu.

"Üzgünüm anne, bu şekilde yaşamak zorunda olduğun için gerçekten üzgünüm!" Ona ulaşamadım.

"Sen benim oğlum değilsin!" Yüzü soldu ve tekrar sallanmaya başladı.

Bu sefer düşmeden önce onu yakaladım. Yere yan yana indik ve derin nefes alması için onu cesaretlendirdim.

Ağlamaya başlaması birkaç saniye sürdü. Çığlık çığlığa bağırdı ve ben de ona sıkıca sarıldım çünkü bunu atlatabilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Her şey o kadar hızlı bir şekilde kontrolden çıktı ki korkuya kapıldım.

Onu beyaz deri koltuğa oturttuğumda annem bir ceset gibi görünüyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordu. Öyle bir şok halindeydi ki onun için çok üzüldüm. Ama yaptığı şey doğru değildi.

"Çok üzgünüm, sana birçok kez söylemek istedim ama sonra cesaret edemedim ve ... Çok mutluydun. Belki de benden sonsuza dek nefret edeceksin. Bunu kabul ediyorum ama bunun için onu cezalandıramazsın anne. Bu onun hatası değildi. Beni dinliyor musun? O yanlış bir şey yapmadı. Hiçbir noktada. Bunu geri almalısın."

Bana baktı ve başını salladı ve bu konuda onunla konuşamayacağımı biliyordum. Bir karar vermişti ve muhtemelen onun tarafından cezalandırılmayı hak ediyordum. Ama William hak etmiyordu. Kayıtları düzeltmek zorundaydım.

Washington Post, şehir merkezindeki *One Franklin Square* adlı oldukça büyük bir binada yer alıyordu. Bayan Scott ile randevum olduğunu söylediğimde kapıcı beni içeri aldı. Tabii ki yoktu ama bir şekilde felaket gelmeden önce bu kadına ulaşmalıyım.

14. katta bir yerde, asansör beni dışarı çıkardı ve son baskı tarihinden kısa bir süre önce editörlerin koşuşturmasını gördüm.

"Ann Scott için bir son dakika haberim var. Yarın yayınlanacak bir makaleyle ilgili," dedim ve onun küçük, cam ofisine doğru ilerledim.

Beni tanıdığında yüzü aydınlandı. Merak ve bir manşetin kokusu tüm yüzüne yayılmıştı.

"Caleb Richardson, eğer doğru hatırlıyorsam. Mütevazı ofisimde ne yapıyorsun?" Oturmamı işaret etti ama ben hayır dedim.

"Kayıtları düzeltmem gerekiyor. Annemin söyledikleri doğru değil. Bunu değiştirmek zorundasın, anlıyor musun?" dedim, nefes nefese kalmış bir halde.

Bayan Scott kocaman gözlüklerini burnunun ucuna doğru itti ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"İlginç." Tüm söylediği buydu ve muhtemelen büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Ama denemek zorundaydım.

"Bak, gerçeği yazmak istiyorsun, değil mi? O zaman annemin söylediği her şeye inanamazsın. William tarafından ihanete uğradı. Üvey babam tarafından, şimdi anlıyor musun? İncinmiş, üzgün ve onu incitmek istiyor. Ama onun itibarını bu şekilde çamura bulaması doğru değil. O yanlış bir şey yapmadı."

"Yani Senatör Thompson karısını mı aldattı?" diye sordu gözleri büyüyerek.

Siktir!

"Evet, ama mesele bu değil. Mesele beni hiç istismar etmemiş olması. O bir çocuk tacizcisi falan değil. Yani, o da benim gibi erkeklerden hoşlanıyor. Ve orada her ne olduysa karşılıklı rıza ile oldu. Hapse girmemeli!"

Önce oturmak zorundaydım çünkü aksi takdirde hiperventilasyon geçiriyordum.

Bayan Scott cam kapıyı kapattı ve panjurları indirdi. Ancak o zaman konuştu.

"Etkilendiğimi söylemeliyim." Sanki ne kadar tuhaf bir yaratık olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Daha önce senin gibi birinin ofisime girip kendini suçlamasına hiç tanık olmamıştım."

Bu sözlerle kariyerime zarar verebileceğimi biliyordum ama William hapse girerse bunun benim için değeri neydi?

"Olabilir ama benim yüzümden acı çekmesine katlanamam. Kolay bir insan olmasa da bunu hak etmiyor."

"Burada olmanız bana üvey babanızın sizin için tahmin ettiğimden daha fazla şey ifade ettiğini gösteriyor. Annenin bize anlattıklarıyla birlikte, her şey doğru bir tablo çiziyor."

Kadını omuzlarından tutup sarsmak istedim. Bundan acımasız bir manşet çıkarmasına izin verilmedi. Bunu yapamazdı!

"Ne yapacaksın? Yani, onun hakkında ne yazacaksın?"

"Merak etme, artık ne yapacağımı biliyorum."

"Yani gerçeği mi yazıyorsun?"

Gülümsedi ve sonra kapıya doğru işaret etti. "Bu benim işim."

Kariyerlerimizin artık onların elinde olduğunu biliyordum. Onu tehdit etmek ya da rüşvet vermeye çalışmak kesinlikle anlamsızdı. Tek umudum fikrini değiştirmesi için yeterince etki bırakmış olmamdı.

Binadan çıktığımda, sonunda anlamıştım. Bunca yıl sonra bile William benim için her şey demekti. O benim ilk çocuğumdu ve onun hasta olabileceği düşüncesi inanılmaz derecede acı vericiydi.

Geleceği için çok çalışmış ve hatta kendini sıranın en arkasına koymuştu. Belki doğru yol bu değildi ama elinden gelen her şeyi denediği için ona saygı duyuyordum. Sevgiyle yapılmış bir şey için hapse giremezdi.

WILLIAM

CAleb'i görmek her şeyi yeniden canlandırdı. Bir daha böyle hiç düşünmemiştim. Ama onu arzuladım. eskisi gibi. Ofisimde bile neredeyse kendimi unutuyordum; uğruna çok şey yaptığım iş yerimde. Her şey neredeyse çökmüştü.

Neden onu unutamıyorsun?

Elimdeki cin bardağına baktım ve alkolün bile bana yardım edemeyeceğini fark ettim. Artık kimse bana yardım edemezdi.

Douglas, "Bay Thompson, eşiniz telefonda," diye anons etti ve ben ona cevap bile vermedim.

Victoria'nın cehenneme umurumda bile değildi. Acı çektiğim şey değildi. Her zaman Caleb'le ilgiliydi. Bunca yıldan ve onu unutmak için yaptığım tüm girişimlerden sonra bile güçsüzdüm.

"Israr ediyor, buraya gelmesini riske atmak ister misiniz?"

"Bunun dışında her şey!" diye bağırdım ama bir telefon görüşmesine hazır değildim. Şimdi değil. Burnumda onun kokusu varken olmaz.

Gözlerimi kapattım ve tüm gücümle onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım. Tabii ki işe yaramadı. Nasıl olabilirdi ki? O her zaman Caleb'di. O ve başka hiç kimse.

Kendime bir bardak daha doldurdum, ancak henüz yeterince sarhoş olmadığımı fark ettim.

Douglas on dakika sonra geri geldi, telefonu bana uzattı ve yalvarırcasına bana baktı. "Affedersiniz, efendim. Ama ısrar etmek zorundayım."

Bu yaşlı adam çok uysaldı.

"Ver onu bana." Telefonu ondan kaptım.

Sesimin sarhoş gibi çıkması hiç umurumda değildi. Artık Victoria'nın önünde kendimi gösterme girmiyordum. O zaten çok şey biliyordu.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye tısladı ve içimdeki her şey gerildi. Sadece sesini duymak bile beni bembeyaz yapmıştı.

"Ben şimdi ne ?"

"Oğlumu büyüledin."

"Seninle mi konuşuyordun?" diye sordum, bunu söylemek istemediğimi biliyordum. "Yani, neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ama lütfen sadede gel."

"Bunu sadece onun için yapıyorum, beni musun? Bununla yaşayabilecek miyim bilmiyorum ama şu anda yaptığım şeyi Caleb için yapıyorum."

Telefonu kapattı ve mideme huzursuz bir his yayıldı.

Bu da böyle?

Tekrar aradım ve gerçekten cevap verdi.

"Bu ne anlama geliyor Victoria?"

"Bana her şeyi anlattı," dedi ve önümde kocaman bir uçurumun açıldığını hissettim. Düştüm ve yere çarpana kadar düştüm.

Acı tüm yanıma yayıldı. Gerçekten de sandalyeden düşmüştüm.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Victoria, sesi garip bir şekilde biraz daha yumuşaktı.

"Evet..." dedim, birçok şey dönüyor olmasına rağmen. Her şey beni uçurumun derinliklerine çeken bu girdaba kapılmıştı.

"Nedenini bilmiyorum ve bunu düşünmemeyi tercih ederim. Ama senden bahsederken yüzünü gördüm. Ve oğlumun acı çekmesini istemiyorum."

"Anlamıyorum," dedim garip bir sesle. Kendimi tamamen yabancı hissediyordum, sanki artık bedenimin bir parçası değilmişim gibi.

"Yarın göreceksin. Washington Post senin hakkında ilginç bir makale yayınlamalı."

"Affedersiniz?" Ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Caleb'e teşekkür et, o olmasaydı muhtemelen yarın hapiste olurdu. Ama polis olmadan da yaparım."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Oh, William, sen zeki bir adamsın. Senin gibi biri ne zaman kaybolduğunu bilmeli." Telefonu kapattı ve ben de artık onu geri arama ihtiyacı hissetmedim.

O gerçekten ...

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım yine büküldü. Sırtımı bara dayayarak bir süre orada oturdum ve kalkıp içmeye devam edemeyecek kadar güçsüzdüm.

Sadece birkaç kelime ve birkaç hareketle tüm varlığım yok olmuştu. Her şey kartondan bir ev gibi çökmüştü. Yandan küçük bir dürtme ve durdurulamazdı.

Bir ara Douglas geri geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Ben sandalyede yarı dik oturana kadar Brian'ın bunu yapmasını istedi.

"Bay Thompson, bunu söylemeye cesaret edemiyorum ama bir ziyaretçiniz var."

"Kimseyi görmek istemiyorum," dedim monoton bir ses tonuyla.

Sadece bayılına kadar içmek istiyordum. Artık hayatımın anlamı neydi? Yıllar boyunca özenle inşa ettiğim her şey şimdi bir çırpıda sona ermişti.

Victoria basına her şeyi anlatmıştı ve bu da yarın sabah tüm dünyanın benim bir sahtekâr olduğumu öğreneceği anlamına geliyordu. Senato'daki koltuğumu kaybedecektim, artık bir politikacı olmayacaktım, bir hiç olacaktım. Bir hiç.

"Bizi yalnız bırakın," dedi bir ses, kafamın içinde dönüp dururken bir uyarı ateşi gibi geldi.

Gözlerimi açtım ve çift kapıya doğru baktım. Caleb bir ölüm meleği gibi içeride belirdi.

Brian ve Douglas bu talihsiz çocuk yaklaşırken geri çekildiler. Her şey onunla başlamıştı. Tek suçlu oydu!

Kanepeden kalktım, bir salıncak salladım ve onu tamamen ıskaladığımı fark ettim.

"Bu senin hatan!" diye mırıldandım ve kafamı masaya vuramadan beni yakaladı.

"Tamamen sarhoşsun," dedi ve ben sadece inledim.

"Yerdeyim," diye mırıldandım, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Caleb beni oturttu ve perdenin altından bara gidip bardakta bir şey hissettiğini gördüm.

"İç şunu!" diye emretti ve su için homurdandım.

"Bana cin ver!"

"Tekrar ayık olana kadar bir damla daha alkol almayacaksın."

"Göt herif," dedim ve o da güldü.

"Bana uyar, bana istediğin ismi takabilirsin. Ama seni yalnız bırakmayacağım."

"Git buradan," dedim yanıma oturmaya çalıştığında. Onu itmeye çalıştım ama o dimdik durdu. Bir ayı gibi beni kollarının arasına aldı. Beni sıkıca kavradı ve kendimi onun göğsüne yaslanmış buldum.

"Git artık," dedim, sesimin kırıldığını hissederek. Uzun zamandır içimde sakladığım duygular, yüzeye çıktı. Onları görmemeliydi, kimse görmemeliydi!

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi nazıkçe, her ne kadar tutuşu oldukça sert olsa da.

Kendimi serbest bırakmam, onu evimden kovmam ve bir daha asla görmemem gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım. Kollarımı onun sırtına doladım ve ilk gözyaşlarım yüzeye çıktı. Sel durdurulamazdı. İlk hıçkırığı bastırabildim ama sonrakini bastıramadım.

İçimdeki her şey dışarı fırlarken Caleb'ı sıkıca kavradım.

Bir erkeğin acınası görüntüsü olmama rağmen bana sarıldı. İçimden ne kadar acı çıkarsa çıksın, Caleb gitmeme izin vermedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı ben bir an nefesimi .

Kendimi görmek istemediğim için gözlerim kısık bir şekilde göğsüne yaslandım. Ama onu bırakamıyordum.

"Sorun yok. Bu kadar uzun süre içinde tuttun. Güç gösterdin ve kimse sana yardım etmedi."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Her şey için onu suçlamak istesem de yapamazdım. Çünkü o hiçbir şey yapmamıştı. Kimse suçlanamazdı. Ben sadece olduğum gibiydim. Ve aslında saklanmaktan gerçekten yorulmuştum.

"Neden buradasın?" diye sordum ona, nihayet oturacak cesareti topladığımda.

Gözyaşı lekeli yüzüme baktı ve beni yargılamak yerine gülümsedi.

"Bu biraz klişe gelebilir ama fark ettim ki ben... Artık sensiz olmak istemiyorum."

"Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum?" diye sordum ve bana sempatik bir şekilde baktı.

"Onunla ilişkimi bitirdim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onu hiçbir zaman seni sevdiğim kadar sevmedim."

Ağzından çıkan o tek kelimeyi duymak beni yutkundurdu. İnsanların aşk hakkında kopardıkları yaygarayı hiç anlamamıştım. Onun adına her türlü şeyi yaparlardı. Ama gerçekte duygular her şeyi karmaşıktırılıyordu. Onların hayatıma girmesine her zaman direnmişim. Şimdi, saklı kalmış küçük bir yoldan bana gelmişlerdi.

"Caleb... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Biraz utangaç görünüyordu ve ben inanılmaz bir aptal olduğumu fark ettim. En iyi insanın gitmesine izin vermişim çünkü beni mutlu edebileceğini düşündüğüm bir yalanı yaşıyordum. Ama mutlu etmemişti. Mutlu olduğum tek kişi oydu. Sadece onunla.

Öne doğru eğildim ve dudaklarını daha önce kimseyi öpmediğim kadar şefkatle öptüm.

Boynunun arkasını kavradığımda Caleb iç çekti. Hızlı kalp atışlarını boynunda hissettim. Ben dilimle onu dürttüğümde dili nazikti. Son derece heyecanlıydı.

"Hadi senin evine gidelim," diye mırıldandım ve onu ayağa kaldırdım.

Hâlâ biraz başım dönüyordu ama ağlamak gerçekten işe yaramıştı. Kendimi çok daha iyi ve hepsinden önemlisi güçlü hissediyordum. Caleb son derece cesur bir adamdı. Benim için bir rol modeldi ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Ona hayranlık duyuyordum.

güçlüydüm ve artık saklanmayı bırakma zamanının geldiğini biliyordum.

Çalışanlarımın bizi fark etmesini hiç umursamıyordum. Caleb'i üçüncü kata sürüklerken kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyordu.

Eski odasının kapısını arkasından kilitlediğimde gülümseyerek, "Hâlâ burada," dedi.

Onun güvensizliğini hissettiğimde arzum damarlarımda şiddetle dolaştı. Bir an için, onu ilk kez yatağına attığım zamanki gibi hissettim.

"Bunca zamandır buradaydın," diye fısıldadım ve ısırmadan önce boynunu öptüm.

Caleb omuzlarını yukarı çekti, ama ben hâlâ onu bir vampir gibi emiyordum. Ondan sonra kaç erkek denemiş olursam . Onunla hiç böyle olmamıştı. Beklenti kanımı o kadar kaydattı ki kendimi daha fazla tutamadım.

Onu yatağa doğru yönlendirdiğimde Caleb yaramazca gülümsedi.

"Önce uyuman gerekmiyor mu?" diye sordu, şu anda onu yalnız bırakmayacağımı bilmesine rağmen.

Ofisimde başlayan işin acilen bitirilmesi gerekiyordu.

"Babacığın karnı aç," diye kulağına hırladım, kulak memesini dişlerimin arasına alıp emdim ve onu soymaya başladım.

Caleb onu tüm dikkat dağıtıcı kumaşlardan kurtarmama yardım ederken usulca güldü. Vücudu bir rüyaydı. Kasları gergin ve sıkıydı ve büyük aletinin ne kadar güzel durduğunu gördüğümde daha yüksek sesle hırladım.

"Beni her zaman inanılmaz derecede azdırdın," dedim alt dudağını ısırarak.

Onu bir sarsıntıyla yatağa ittiğimde Caleb irkildi. Aceleyle kıyafetlerimden kurtuldum. Sonra üzerine atladım, onu dört ayak üzerine yatırdım, elime tükürdüm ve tüm deliğine yaydım.

"Bu kadar aceleniz mi var Senatör?" diye sordu Caleb arkadan ve onu susturmak için saçını çektim.

Sert ucumu içine bastırdığımda inledi. Henüz hazır değildi ama bir dakika içinde hazır . Ön tarafına uzandım

ve ben onun içine daha derin batarken onu sağdı. Hâlâ inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Tamamen içine girdiğimde cennetteydim. Kasları etrafımda sıcak bir şekilde sarıldı ve halkayı kökümün etrafında daha da sıkı kapatırken derinden inledim.

Ben yavaşça içinde hareket ederken o hafifçe titrerken tüm vücudu heyecan içindeydi. Dudaklarından ilk sesler çıktığında kalçalarını kavradım ve ittim.

"Haa ... *aaah*, *siktir* ... bu iyi."

"Hoşuna gitti mi?" diye şehvetle sordum ve daha hızlı hareket etmeye başladım.

Caleb artık o kadar güçlüydü ki itişlerimi kolayca emebiliyordu. Bu benim işimi kolaylaştırdı, çünkü kendimi tutmaya hiç niyetim yoktu. O sesini yükselttikçe, ben daha sert itiyordum.

"Evet... Beni doğru yap baba," diye iç geçirdi, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Öne doğru eğildim, saçlarından tuttum ve başını boynuma doğru çektim.

"Sana düzgünce ister misin?"

"Evet ... *ooooh* ... Yaşasın!" diye hevesle inledi.

Tenlerimizin birbirine çarpması beni müthiş tahrik ediyordu. Tüm kanım sikimde toplandı ve daha da şişti.

Caleb onu ters çevirdiğimde parlak bir şekilde inledi. Onu yatağın ortasına yatırdım, bacaklarını açtım ve ayak bileklerinden tuttum. Şehvetten neredeyse delirecekken güzel vücuduna hayranlıkla bakıyordum. Çoktan boşalmıştı ama uzun bir süre daha durmak istemediğini biliyordum. Sikimi deliğine dayayarak bekledim.

"Ne oldu?" diye sordu, nefes nefese kalmış ve şehvet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Söylemeni istiyorum," diye mırıldandım ve kaşlarının birbirine yaklaşmasını memnuniyetle izledim. Burada gücün bende olduğunu bilmesine rağmen direniyor gibi görünüyordu.

"Söyle," diye emrettim ve başını geriye attı.

"İstiyorum baba," diye mırıldandı ama bu benim için yeterli değildi.

Ucumu deliğine dayadım ve üç santimetre derinliğinde . Caleb beklentiyle titriyor ve alt dudağını ısıırıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum sessizce ve inledi çünkü daha fazla kendini tutamadı.

"Becer beni, baba! Sertçe sik beni!"

Güçlü bir hamleyle içine girdim. Caleb bütün evin uyanmaması için eline doğru bağırdı.

Ben daha hızlı ve daha hızlı ittikçe ve o daha da çaresizce inledikçe, bu oyundan asla sıkılmayacağımı fark ettim. Bana onun kadar uygun kimse yoktu. Başka bir şey gelmeyene kadar defalarca boşalmasını istiyordum.

CALEB

William tek kelimeyle inanılmazdı. Dayanıklılığına her zaman hayran olmuşumdur ama o gece kendini aştı. Dışarı. Kaç kere boşaldığımın bir önemi yoktu, o etti. Bir noktada bana attığı tokatlar ve darbeler yüzünden kığım acımaya başladı. Ama duramadım. Beni becerme şeklini seviyordum. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve tam her şeyi düşündüğümde tekrar boşaldı yeni bir şeyle.

Yatağa yüzüstü uzandığımda ve beni arkadan aldığında özellikle aşırı oldu. Sadece yıldızları görebildiğim ana kadar kocaman sikini defalarca içime soktu.

Arada dillerimiz birbirini buluyor ve çılgınca birbirinin etrafında dönüyordu. Her şeyi aynı anda istiyordum ve şehvetimi haykırmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Birbirimize ait olduğumuzu tüm dünyanın duymasını istiyordum. Hiç umurumda değildi ve William da öyle görünmüyordu. Sadece bir şey aklıma gelip duruyordu.

William derin bir iniltiyle boşaldığında, onu içimden çıkardım.

Yanımdaki şiltede nefes nefese yatarken oldukça bitkin görünüyordu. Mutlu bir şekilde gülümsedi ama ona daha fazlasını verebileceğimi biliyordum.

"Şimdi sıra babamda," diye mırıldandım ve onu yüzüstü çevirmeye başladım.

"Caleb, ne yapıyorsun?" diye sordu, bitkin ve biraz da meraklıydı.

"Size Şimdiye kadar neleri kaçırdığınızı göstereceğim."

Son birkaç yıldır bir üst olarak çok deneyim kazanmışım ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ancak Şimdiye kadar baskın olan hep William olmuştu ve bir an için sahaya çıkmama izin verip vermeyeceğinden emin değildim.

Benim kral olduğum bir pozisyon vardı.

"Benimle gel," dedim ve onu yataktan kaldırdım.

Birdenbire yorgunluğu geçti. Onu tekrar duvara yasladığımda gözlerinde merak alevlendi.

"Gevşe," dedim ve arkadan bacaklarının altına uzandım.

William onu aniden kaldırdığımda irkildi. Onu duvara yaslardım ve bacaklarını arkamdan çaprazlayarak yanaklarını ayırdım.

"Bilmiyorum eğer ben ..." William sikimi içinde hissedince bocaladı.

Milimetre milimetre ilerlerken derin bir iç geçirdi. Gözlerini içe doğru devirirken memnuniyetle sııttım. Bu daha başlangıçtı ve Şimdiden kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. İçine derinlemesine iterken boğazından alçak bir inilti kaçtı.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandım, yüzünü inceleyerek.

"Sen delisin," içini çekti o ve bana baktı yalvarırcasına .

"Aslında bana karşı bu kadar küstah olduğun için seni azarlamalıyım."

"O zaman beni cezalandır baba." Tekrar tekrar içine girdim ve daha hızlı nefes almaya başladı.

Direnişı ve hakimiyeti sona ermişti. William kendini bana teslim etmişti ve ben de ona en güzel hediyeıi vermek istiyordum. Leğen kemiğimi eğerek doğrudan prostatına dokundum.

"Aman Tanrım," diye haykırdı ve sikimin ona ne kadar tatlı, sıcak seğirmeler verdiğini fark ettiğinde gözleri genişledi.

"Bu iyi mi?" diye sordum, tam yerine bastığımdan olana kadar yolumu yokladım.

"İnanılmaz derecede iyi," diye inledi ve kollarını boynuma doladı. O kadar çaresiz ve şehvet dolu görünüyordu ki ben mutluluktan taşıyordum.

"O zaman sıkı tutun, baba." Hızımı . Onu tüm gücüm ve hassasiyetimle kavradım.

William parmaklarını boynuma geçirdi, çünkü zorlukla tutabiliyordu. Sırtı duvara sürtünüyordu ve onu duvara doğru itmeye devam ettim, bu da bir gürültüye neden oldu. Ama o hiç umursamadı. O kadar yüksek sesle inledi ki boşalmamak için kendimi zor tuttum. Ama bir süre daha onun için buna katlanacaktım.

"Aman Tanrım, bana ne yapıyorsun?" diye sordu dilimi yalvararak.

Ona verdim ve sanki aylardır içmemiş gibi beni emdi. Şehvetini gizleyemedi ve ben onun zevk noktasına vurmaya devam ederken ağzımın içinde inledi.

"Sana cenneti göstereceğim," diye fısıldadım ve onu daha da sıkı kavradım. Titremeye başlayana kadar hızlı ve güçlü bir şekilde, ritmik olarak içine girdim.

"Evet... Geliyorum ... Daha sert sık beni!" diye yalvardı zirveyi gördüğünde.

Son bir kez daha hızımı artırdım ve onunla birlikte bulutlara tırmandım.

William karnıma doğru fişkirirken uzun bir inilti çıkardı. Bir saniye geçmeden boşaldım, zevkimi onun derinliklerine yaydım ve dilini açgözlülükle benimkini yaladığını gördüm.

Mutluluk dalgaları birbiri ardına üzerimizden geçerken birbirimizin içine doğru nefes aldık.

Bir noktada, bu inanılmaz güzel duygu yavaş yavaş azaldı ve kendimi William'dan ayırdım.

"Caleb," dedi dizleri titreyerek. "İnanılmazsın."

Memnun bir gülümsemeyle ona yatağa kadar yardım ettim. Yorganın altına uzandık, birbirimize sokulduk ve ben daha ne olduğunu anlamadan uykuya daldım.

Ertesi sabah güneş beni öperek uyandırdı. Cam kubbeli tavandan doğrudan yüzüme vuruyordu ve annemle birlikte William'ın evine taşındığımda kendimi yeniden 18 yaşında gibi hissettim.

Gülümseyerek başımı yana çevirdim ve uyuyan yüzüne baktım. Bu beni şaşırtmadı , o hala her zaman

tamamen kendinden geçmişti. D n çok fazla içmişti ve sonrasında uyuyana kadar sevi mi tik. Geriye dönüp baktığımda kaç kez pozisyon de i tirdi imizi söyleyemem. Her durumda, a rıyan deli imi hissettim ve her şeyden önce bir du  almaya karar verdim.

Ilık suyu tenimde hissetmek iyi geldi ve William'ın bana gelmemesi beni rahatsız etmedi. Sağlıklı d   nebilmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. William'a gitmeden önce dün gece Luke'u aramı  ve maalesef başka birini tercih ettiğimi söylemiştim. Luke oldukça sakın bir tepki vermişti, yani doğru kararı vermiştim. Artık benim için sadece William'ın var olduğunu anlamıştım.

Onunla yemek salonunda kahvaltıda kar ıla tım. Her zamanki gibi  ık takım elbisesini giymişti ve herkesin sevdiği senatör gibi görünüyordu. Sadece sol yana ındaki hafif kızarıklık bana ona bir tane verdiğimi hatırlatıyordu. Vücudunda başka pek çok iz vardı ama elbette halk bunları göremezdi.

"Günaydın Caleb," dedi Mandy, bir kase mısır gevre ini önüme koyarken. "D nd   nden haberimiz bile yoktu."

"Teşekkür ederim, Mandy. Gerçekten lezzetli görünüyor."

William pastırmasını ve çırpılmış yumurtasını yiyordu ve biraz utangaç görünüyordu. Birkaç kez saatine baktı ve birden dün gece onu görmeye neden geldi imi hatırladım.

"Washington Post ne zaman ?" diye ihtiyatla . Bakı larından beklediğini anladım.

William saatine tekrar bakarak, "Douglas onları  t l yor," diye cevap verdi.

"Gazeteyi mi  t l yor?"

" imenlerin üzerindeki çiy onları nemlendiriyor ve mürekkep onları lekeliyor. Bundan ho lanmadı ımı biliyor." Açıklaması bana mantıklı gelmişti. Ancak, o gün neden bir istisna yapmadığını anlamıyordum. Ne de olsa çok şey buna ba lıydı!

Birkaç saniye sonra Douglas kapıda William ve ben aynı anda ayağa fırladık. Elinde Washington

Posta. William'a gazeteyi uzatırken biraz şaşkın görünüyordu. Yine de kızgın ya da başka bir şekilde hareketlenmiş değildi.

William neredeyse elinden yırtacaktı ve kapak haberini görmek için çevirip açtı. Yüzünden çok heyecanlı olduğu anlaşılıyordu.

"Peki, ne yazıyor?" Daha fazla dayanamadım. Gazeteyi elime aldım ve ilk birkaç kelimeyi gözden geçirdim.

"Senatör tek başına ayakta duruyor: Thompson sonunda ortaya çıktı!" diye okudum ve William'ın burnunun solduğunu gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Sonra aceleyle okumaya devam ettim.

"Yıllarca sadece başkalarını düşündükten sonra, şimdi herkes onu düşünüyor. Senatör William Thompson eşcinsel olduğunu açıkladı. Ailesi onun arkasında ve iyi bir örnek oluşturuyor."

Bayan Scott'ın William'ı hapse götürmeyeceğini anladığımda yüzüm aydınlandı. Makale olumluydu! Cesaretinden, gücünden ve onun durumundaki diğer erkeklere iyi örnek olmasından övgüyle bahsediyordu. Kariyerini burada ve şimdi bitirecek bir karalama değildi bu. Aksine, onu göklere çıkarıyordu. Ve benden de büyük bir coşkuyla bahsetti. Bir şekilde tam bir peri masalı gibi gelen *hassas bir sevgi bağından* bahsediliyordu.

William'a kâğıdı uzattığımda muazzam bir rahatlama hissettim. Benim zaten anlamış olduğum şeyi fark etmesi için birkaç dakika daha okuması gerekti.

"Seçmenlerim buna ne diyecek?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. Hâlâ biraz kararsız görünüyordu ama bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Sana ne dediklerini göstereceğim. Seni seviyorlar." Cep telefonumu onun önünde tuttum.

Twitter hesabında olumlu yorumlar birikti. Her kesimden cesareti ve yiğitliği için onu öven yorumlar geldi. Hatta birçoğu onun bir kahraman olduğunu çünkü başkalarının yapmaya cesaret edemeyeceği bir şey yaptığını söyledi. Birkaç olumsuz yorum da vardı, ancak bunlar kitleler üzerinde herhangi bir ağırlık taşımıyordu.

"İyi karşılıyorsun." William afallamıştı ama mutlu görünüyordu.

Makaleyi beşinci kez okumayı bitirdiğinde boğazından bir kahkaha kaçtı. "Beni yargılamıyorsun!"

Cep telefonu titredi ve aceleyle cevap verdi.

William ofisiyle telefonda konuşurken mavi gökyüzüne baktım. Her nasılsa her şey beklenmedik bir şekilde iyi bir hal almıştı.

Sözlerini bitirdiğinde William kollarını boynuma doladı ve bana kocaman sarıldı.

"Ofiste kalıyorum!" diye bağırdı boynuma doğru. Sonra beni yerden ve kendi etrafımda döndürdü.

Onunla birlikte ben de güldüm çünkü çok sevinmişim.

"Görüyor musunuz? Bu kadar endişelenmene yoktu. İster heteroseksüel ister gey olun, herkes size bayılıyor."

"Bayan Scott sizin hakkınızda bile yazıyor - bizim hakkımızda. Neden insanlar bizden nefret etmiyor?"

"Onlar da sizin ve benim gibi insanlar. Ve bizim için mutlular." Bu herkes için geçerli olmayabilir.

Bunu kabullenmek için muhtemelen uzun bir süreye ihtiyacı olacak bir kişiyi düşündüm. Ama bir gün bunu kabullenebileceğine dair umudum vardı.

"Seni seviyorum Caleb," dedi William ve beni öptü. Çok aceleci olduğu için neredeyse düşüyordum.

"Sana hiç söylemedim ama o zaman bile seni seviyordum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Genişçe gülümsedi ve beni tekrar öptü, sanki sonunda beni kendine yakın tutmak ister gibiydi. Her ne olduysa geçmişte kalmıştı. Artık birlikteydik ve geleceğe olumlu bakabilirdik.

İçten içe sık sık kurduğum rüya sonunda gerçek olmuştu. Artık sevdiğim adamla birlikteydim. Yakın gelecekte yolumuza ne çıkarsa çıksın, her şeyi yapabileceğimizi biliyordum. Birlikte.

Bitiş

RAY HAKKINDA

Ray van Black olarak, benzersiz kahramanlar, beklenmedik kıvrımlar, bolca duygu ve iyi bir tutam erotizm içeren heyecan verici eşcinsel romantizm yazıyorum.

Çocukluğumdan beri kafamda hep hikayeler vardı ve bunlarla hemcinslerimi kızdırdım. Gey romanlarına olan tutkum, fanfiction dünyasındaki ilk yazma denemelerimle gelişti. O zamandan beri bazen komik, bazen dramatik, bazen ateşli ve sonra yine hafif ve kolay eşcinsel romantizm ve eşcinsel fantezi yazıyorum. Kitaplarımı bilen herkes her zaman yeni bir şeyler denediğimi bilir.

Lütfen kitabı nasıl beğendiğinizi bana bildirin. Facebook'ta (<https://www.facebook.com/ray.van.black.info>) ve Instagram'dayım (<https://www.instagram.com/ray.van.black.author/>). Elbette bana e-posta da gönderebilirsiniz (*ray.van.black@gmx.de*).

Tüm kitaplarımla ilgili geri bildirimleri gerçekten takdir ediyorum ve Amazon'da bir inceleme yazmak için zaman ayırırsanız çok memnun olurum (bir yıldız derecelendirmesi yeterlidir).

Gelecekteki yeni yayınları kaçırmak istemiyorsanız, haber bültenime abone olabilirsiniz:

<http://bit.ly/RayvanBlackNewsletter>.

Şimdiye kadar yayınlanmış kitaplar:

- Elf Prensi - Baştan Çıkarma
- Elf Prensi - İhanet
- Elf Prensi - Lanetleme
- Elfenprinz - antoloji (1-3)
- Elf Avcısı - Karşılaşma
- Peri Prens 1 - İki Dünya
- Peri Prens 2 - Kanatlar ve sihir
- Peri Prens 3 - Gölge ve ışık
- Peri Prensi 4 - Karanlığa Doğru
- Norseman - Don ve alevler
- Kraliyet İlişkisi 1 - Bir prens nasıl baştan çıkarılır
- Royal Affair 2 - Arzu ve görev arasında
- Royal Affair 3 - Aşk ve diğer entrikalar
- Bana açlığı öğretin, Bay King
- Bana zevki öğretin, Bay Archer.
- Bana düzeni öğretin, Prof Lawrence.
- Bana tutkuyu öğretin, Bay Price.
- Bana özlemi öğret, baba
- Beni daha sert al.
- Beni daha derine götür
- Beni biraz daha götür.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

